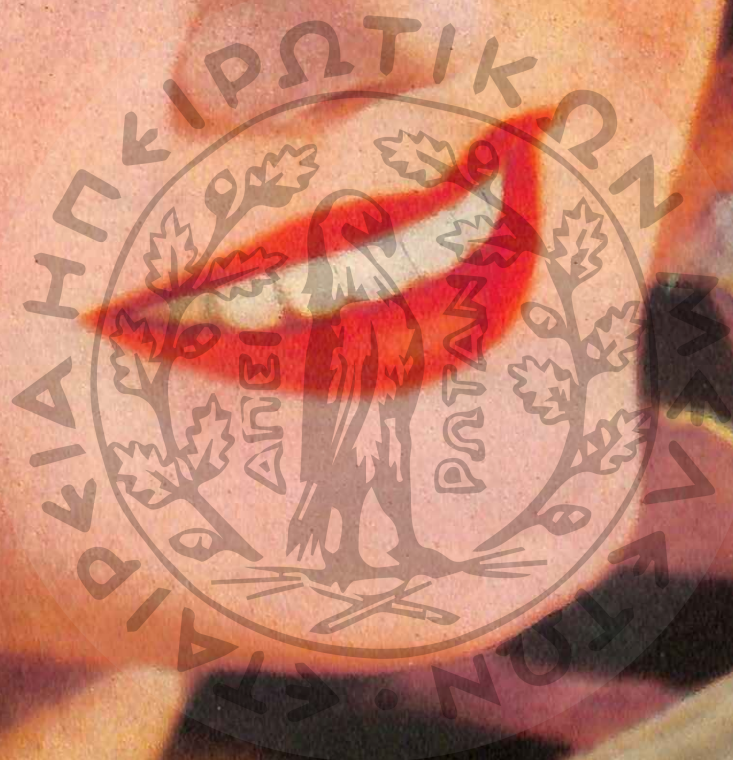

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 21

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

"Εχετε πονοκέφαλον όσονδήποτε δυνατόν; Όδοντόπονον; Γρίπην;
ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τόν Φαρμακοποιόν σας

1 KALMINE

Dr METADIER

Θά έχη άμεσα άποτελέσματα άνευ σχετικών διαταραχών

Αποφεύγετε τās άπομιμήσεις

Γενικός Άντιπρόσωπος:
ΖΩΓΡΑΦΟΣ—ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕ-

ΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣ-

ΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘ. ΒΟΡΔΩ

ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ τήν ΠΥΤΙΡΙΔΑ,

ΣΤΑΜΑΤΑ τήν πτώσιν τών Τριχών

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΧ. 50

ΔΙΑ ΤΑΣΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΓΩΝΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ &

ΝΙΚΗΣ 9 (Α' ΟΡΟΦ.) ΑΘΗΝΑΙ

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες

Θά σās εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Οἶκος μας, ὡς μοναδικόν αὐτοῦ σκοπὸν ἔθεσεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τήν ἐξυπνέτησίν σας, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν Ἑλλάδι, ὅλων ἐκείνων τῶν μέσων, ἅτινα ἐθεωροῦντο σπάνια καὶ Μυστικά τῆς ὡμορφίας καὶ Αἰσθητικῆς.

Ἀνακαινισθέντος τοῦ Οἴκου μας, εἰς τὴν νέαν διεύθυνσίν μας ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ 9, ἀφιερῶσαμεν, ἐπισήμως, τὸν ἀρμόζοντα εἰς αὐτὸν τίτλον ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ «ΑΦΡΟΔΙΤΗ» πρὸς Τιμὴν καὶ Δόξαν τῆς Θεᾶς τοῦ Κάλους Ἀφροδίτης καὶ κάθε Ἑλληνίδος.

Καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ προσφέρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μας ἐτι περισσύτερον, κατόπιν τῆς ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποίαν ἐδείξατε πρὸς ἡμᾶς, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν λογιζόμεθα εὐτυχεῖς.

Ἐπίσης θὰ σās προσφέρωμεν πάντοτε τὰ ἐκλεκτότερα Καλλυντικά καὶ εἶδη Ὑγιεινῆς καὶ Αἰσθητικῆς, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξακριβώνομεν τὴν ὠφελιμότητα αὐτῶν.

Θά σās παρέχωμεν ἐπὶ πλέον προθυμῶς, καὶ άνευ ἀμοιβῆς, προσωπικῶς τὰς συμβουλὰς μας καὶ ὁδηγίας, διὰ κάθε περίπτωσίν σας.

Ὅσαι δὲ ἐξ ὑμῶν δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, σās συνιστῶμεν νὰ προμηθεύσθε τὴν ἐκδοσίν μας «ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ» μετὰ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰ Μυστικά τῆς Ἀφροδίτης, ἀποστέλλουσαι δραχ. 25.—

Ὅμοίως σās συνιστῶμεν τὰ προΐοντα Καλλωπισμοῦ «ΥΕΝΙΣ», ἅτινα πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Πανθέου» θὰ πωλῶμεν μετὰ τὰς κάτωθι ἡλαττωμένας τιμὰς, ἐπὶ τῇ προσκομίσει ἢ ἀποστολῇ τοῦ ἐναντι δελτίου,

Crème Vénus. No 4 Ἡμέρας Δρχ. 65.— Διὰ ξηρᾶς ἢ λυπαρᾶς ἐπίδερμίδας.

Lait d' Amandes «Vénus» Δρχ. 35 καὶ 60. Διὰ κάθε λεπτὴν καὶ εὐαίσθητον ἐπίδερμίδα.

Crème «Vénus» No 3 Νυκτὸς Δρχ. 50.— Διὰ Μασσὰς καὶ καθάρισμα ἐπίδερμίδος

Lotion «Vénus» Δρχ. 35 καὶ 60) Εἰδικαὶ διὰ τὰς

Crème «Vénus» Δρχ. 75.—) ἀσθενείας τῆς ἐ-

Poudre «Vénus» Δρχ. 45 καὶ 75) πιδερμίδος (Ρητί-

Lotion «Vénus» Δρχ. 45 καὶ 80 διὰ τὴν τόνωσιν καὶ

καλλωπισμὸν τοῦ στήθους.

Διὰ παραγγελίας τῶν ἐπαρχιῶν ἐπὶ πλέον δραχ. 10 ἐπὶ

ἐνὸς τεμαχίου. Πλέον τῶν 2 τεμ. ἀνά δραχ. 5.

Οἶκος Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Γωνία Μητροπόλεως καὶ Νίκης 9 (α' ὄροφος)
ΑΘΗΝΑΙ

Περιοδικὸν «ΠΑΝΘΕΟΝ» ἀρ. 21 Τηλέφ. 22.227

Κυρίες μου,
Η PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
των 100 δραχμών

Δέν συγκρίνεται με οίανδήποτε άλλην, έστω και εάν έχη πληρωθή με 500 δραχμάς.

Προσέξτε την διεύθυνσιν
ΠΑΤΗΣΙΩΝ—
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
*Αριθ. Τηλεφ. 23-341

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Μία καλή πούδρα που διατηρεί το πρόσωπον πάντοτε φρέσκο και ωραίο, ως τα

άνθη της πρωίας, είτε ή λεγομένη πούδρα «**MATINÉE**».

Η θαυμασία αυτή πούδρα, μη περιέχουσα επιβλαβείς ουσίας, δεν καταστρέφει την επιδερμίδα, διατηρούσα αυτήν πάντοτε φρέσκη. Υπάρχει εις τρεις θανμασίαι απο-

χρώσεις, λευκή, ροζ και ρασέλ. Προσδίδει εις το πρόσωπον θαυμάσιον χρώμα και εφελκύνει την προσοχήν των ανδρών.

Προς τούτοις κερδίζετε από την εύθνην τιμήν της. Η μεγάλη δραχ. 27, ή μικρή δραχ. 14. Η κρέμα «**MATINÉE**» 16, ή πριγκιαντίνη 15. Το άρωμα «**MATINÉE**» 57. Μυροπωλείον ΑΡΙΣΤΟΣ Περικλέους 31.

Βάφετε μόναι
σας τα φορέμα-
τά σας με

ARTI

ΚΑΛΤΣΕΣ -
ΚΑΛΤΣΕΣ

Έχομεν την
μεγαλύτεραν ά-
ποθήκην καλ-
τσών με τιμές
εργαστασίου.

Μεταξωτή ά-
πό 75—80—90
και άνω. Βαμ-
βακερή από 25
—45—55 και ά-
νω. Έξαιρετι-
κώς δε σάς συ-
νιστώμεν την
μεταξωτή κάλ-
τσα ΑΛΜΑ.
Θαύμα άντο-
χής με δρ. 150.

Δεωδής
καλτσό
μεταξωτή
ΑΛΜΑ
LUXE

ΑΛΜΑ
ΛΕΠΤΗ
ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΠΟΧΗΣ

Για Ακροπόλιν ΖΑΚ. ΣΟΥΣΗ
Πώλησις Λιανική 8 Χουδρινή
Καζολήμα ΑΚΡΟΠΟΛ' 18α

Βιβλιόφιλοι!

Για κάθε προμήθειά σας
άποταθήτε εις το γραφείον
Προμηθειών ΧΑΡΑΛ. Ι.
ΞΑΝΘΟΥ, Περικλέους 54α.
Έκτελεσις και άποστολή πα-
ραγγελιών άμεσος.

Ζητείται

από το μακάλη σας

Σαπούνι

ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

Είδ πως τον τύπο Μασαλλίας

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ (κοινώς χταπόδια
θεραπεύονται
οριστικώς άνευ έγχειρίσεως υπό
του Ιατρού κ. ΠΑΤΡ. ΠΑΠΑΔΟ-
ΠΟΥΛΟΥ, διδάκτορος Παρισίων,
ειδικώς σπουδάσαντος επί όκταε-
τίαν, δι' έξ ενέσεων με την νεο-
τάτην μέθοδον των Γάλλων καθη-
γητών ΣΙΚΑΡ & ΜΠΑΝΣΩΝΤ.
Πληροφ. δωρεάν. Δέχεται 10-1
και 5-7 και επί συνεντεύξει.

Νίκης 54 • Τηλ. 20-220

Για κάθε οικογένεια είναι άπαραίτητον το
ΝΩΠΟΝ ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

ΑΛΤ! ΕΙΣ ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ
ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
κ. ΒΑΡΟΥΞΗ

Η γνωστή κολλιτέχνης γυναικείων κομ-
μώσεων Δις Άννα Φωτοπούλου και ει-
δικώς έξασκηθείσα εις την «**ΟΝΤΟΥΛΑ**
ΣΙΩΝ PERMANANT» κλπ. εργάζεται εις
το Άτελιέ του Κομμωτηρίου κ. Βαρουξή
έναντι ύπουργείου Συγκοινωνίας, πλα-
τεία Συντάγματος.

Υ. Γ. Η καλλιτέχνης Δις Άννα πα-
ρουσιάζει εις το άτελιέ έντελώς πρωτιτύ-
πους Κρεασιδόν Κομμώσεων και γενικώς
ότι έκλεκτόν και λεπτόν έχει να επιδείξη
ή κομμωτική τέχνη και Μόδα. Μία επί
σκεψις θα σάς πείση. **ANNA**

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Ίατρος

Όρφέως 57

Τηλ. 20-172

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Χειρουργός-Όδοντίατρος

Κεραμεικού-Δεληγέωργη 19 Αθήναι

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Έπί της όδοϋ Καλύμνου 27 άνώ-
γειον πολυτελές διαμέρισμα έκ 4 δωματίων, χώλ, λου-
τροϋ, δωματίου ύπηρεσίας, 2 εισόδων, κήπου κ.τ.λ.

Πληροφορία: Κον Ι. Καναβαριώτην Ζωοδ. Πηγής άρ. 113

ΟΤΑΝ ΕΜΕΙΝΕ ΧΩΡΙΣ ΕΡΩΤΑ

Η Ζαννέτ Κωσταντέσκου ήταν ή συμ-
πάθειά μου.

Τό τσαχπλνικο γέλοιο της, τὰ καστανά

μαργιόλικα μάτια της, τὸ κερα-
σένιο της στοματάκι, τὸ λυγε-
ρό της κορμί, ἡ βελουδένια ἐπι-
ερμίδα της, τὸ κάθε τί της, μ'
ἐγοήτευαν τόσο, ποὺ καὶ χρό-
νια μακρὰ της, γιὰ τίς σπου-
δές μου, δὲ μ' ἄφισαν νὰ τὴν
ἐξάσω οὔτε στιγμή.

Ὡστόσο, μ' ὄλο πούμαστε γελ-
τονες, μ' ὄλο πὺ φοιτήσαμε
μαζὶ δυὸ δλόκληρα χρόνια στὸ
γυμνάσιο —τελειώσα σὰ μεγα-
λειτέρὸς της δυὸ χρόνια πὺ
ἀπρὸς τὴν δὲν τὴς εἶχα πεί τί-
ποτε, ποὺ νὰ τὴς δώσῃ νὰ κατα-
λάβῃ ὅτι, αὐτὸ πούνοιωθα στὴν
ψυχὴ μου γι' αὐτὴ, ἦταν κάτι
πέρα πάνω ἀπὸ φιλία, ἦταν ἕνα

βαθύ, ἀγνό, χωρὶς ἰδιωτέλεια, αἰσθημα.

Ἦταν ἡ δειλία ποὺ μ' ἐμπόδιζε νὰ τὸ
ἦταν ἡ συναίσθησις πὺς ἡ θέσις
μας ἦταν κάπως πέρα πολὺ διαφορετικὴ
γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τολμήσω νὰ τὴς τὸ πῶ,
ἢ ἦταν ἡ πεποίθησις πὺς καὶ
νυρρίζοντας μ' ἕνα δίπλωμα, ποὺ
μ' ἀσφάλιζε μιὰ καλὴ θέσις
στὴν κοινω.ία, θὰ τὴν εὔρισα

ἀπολύτως ἐλεύθερη, ὥστε
νὰ γὰρ ὄλο τὸν καιρὸ νὰ τὴς
ἐξομολογηθῶ τὸ θερμὸ κι'
ἐλικρινὲς ἔρωτά μου. Δὲν
μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Ξέρω
μόναχα πὺς ἡ Ζαννέτ ἦταν
μιὰ ρωμαντικὴ κοπέλλα. λε-
πτὴ, εὐγενικὴ, φρόνιμη, διό-
λου ἐπιρρεπὴς στὸν ἔρωτα
ὥστε πιστεῦσα πὺς γυρίζον-
τας, θὰ τὴ βρῶ ἐλεύθερη
καλιὰ μου, στὸν πρῶτο γλυ-

κό, ἔρωτικό λόγο μου.

Ἔτσι, ὅταν τελειώσα τίς σπουδές μου στὸ Παρίσι, ὅπου

ἡ θύμησις τὴς γλυκειᾶς μικρῆς μου Ζαννέτ με συγκράτησε
ἀπὸ κάθε νεανικὸ παραστράτημα, καὶ με τὸ δίπλωμα τοῦ
πολιτικοῦ μηχανικοῦ, ποὺ τόχα πάρει με ἄριστα καὶ πρῶτο
βραβεῖο σπουδῶν γύρισα κοντὰ στοὺς καλοὺς μου γονεῖς ἢ
πρῶτῃ μου δουλειᾷ τὴν ἄλλη μέρα. Ἐφτασα βλέπετε τὸ
βραδύ ἀργὰ—ἦταν ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου
μου καὶ νὰ κυττάξω στ' ἀπέναντι παράθυρο, περιμένοντας,
ὅταν πάντα, νὰ προβάλῃ ἡ γλυκειὰ μου Ζαννέτ καὶ με τὸ
κρηνόδαχτυλο χέρι της στὸν κύκνειο λαιμό, νὰ κυττάξῃ
ἐν τῷ δρόμῳ καὶ ἀντικρύζοντάς με, νὰ μοῦ πῇ γελαστά,
γύρω, στὸ δρόμο, Πῶλ, καλῶς ὤρισε!

— ὦ, καλὴμέρα! οἱ ὄρες περνοῦσαν ἀργές στὴν ἀνα-
μνή, χωρὶς τὸ παράθυρό της ν' ἀνοίγεται, χωρὶς κανεὶς
ἀπ' τοὺς δικούς της νὰ προβάλῃ.

Καὶ, τότε, ἕνας ἀόριστος πόνος μοῦσφιξε τὴν καρδιά. Τὸ
μεσημέρι στὸ τραπέζι ἤμουνα ἀνόρεκτος, δύσθυμος. Ὁ
νοῦς μου φτερούγιζε στὴ Ζαννέτ, στὸ πρόβλημα: γιατί δὲν
ἐπρόβαλε στὸ παράθυρό της.

— Νὰ παντρευτῇ; Ἀμπά! ἡ μητέρα θὰ μοῦ τόγραφε
ἴσως. Νὰ πέθανε; Κι' αὐτὸ, βέβαια, θὰ μοῦ τόγραφε
ἀσφαλῶς. Τότε;

— Ἀ, αὐτὴ ἡ ἀγωνία, ἡ ἀμφιβολία, ποὺ με νεύριαζε, ἔπρε-
πε νὰ λήξῃ.

Περίμενα νὰ τελειώσῃ τὸ τραπέζι, νὰ φύγῃ ὁ πατέρας
γιὰ τὸ Γραφεῖό του, ἡ μικρούλα μου ἀδελφὴ γιὰ τὸ σχο-
λεῖο, κι' ὅταν αὐτὰ ἔγιναν φώναξα τὴ μαμὰ κοντὰ μου
καὶ τότε, προσπαθώντας νὰ κάνω τὴ φωνή μου ὅσο μπο-
ροῦσα πὺ σταθερὴ καὶ πὺ ἀδιάφορη, τὴ ρώτησα.

— Τί κάνουν οἱ γείτονές μας οἱ Κωσταντέσκου; Ἡ παι-

δική μου φίλη, ἡ Ζαννέτ, τί γίνεται;
Ἡ μητέρα με κύτταξε καλὰ στὰ μάτια
καί, εἴτε μάντεψε τὰ βαθύτερα αἰτία τοῦ
ἐρωτηματός μου, εἴτε γιὰ νὰ
μὴ με λυπήσῃ ἀπλῶς, μοῦ ψι-
θύρισε.

— Ἀς λέμε καλὰ...

— Δηλαδή; εἶπα ἀνήσυχος,
μάντεψοντας σ' αὐτὴ τὴν ἀόρι-
στη φράσις της κάτι τὸ πο-
λὺ θλιβερό...

— Ἡ καυμένη ἡ Ζαννέτ
δὲν εἶναι καὶ πολὺ καλὰ...
μοῦ εἶπε.

Χλώμιανα. Ὡστόσο ρώτη-
σα με συγκρατημένη ἀγωνία.

— Γιὰ δὲ μοῦ λές καθαρά τί συμ-
βαίνει μητέρα;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... Νά-

τὸ καυμένο κορίτσι δὲν εἶναι γιὰ ζωή...

Εἶναι φθισική... Στὸ τελευταῖο τῆς στάδιο...

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! ἀνακραύγασα.

— συγκρατώντας ἕνα λυγμὸ ποὺ αὐ-
θόρμητα ὥγκωσε τὸ στήθος μου,
ἦταν τόσο γερὴ, τόσο καλὰ...

— Ἡ ἀγάπη, ἡ αὐτὴ ἀ-
γάπη, ἡ προδομένη ἀγάπη!
ἐψέλλισε ἡ μητέρα μου.

Ἡ ἀποκάλυψις ἦταν ἀνώ-
τερη ἀπὸ κάθε ἀντοχή μου.
Ἐνοιῶσα τὸ ἔδαφος νὰ
φεύγῃ κατ' ἀπ' τὰ πόδια μου,
τόφῳς μου νὰ λιγοστεύῃ, τὴν
ἀνάσσα μου νὰ κόβεται.

Ὡστόσο στὴ λιγοψύχια
μου αὐτὴ συλλογίστηκα τὴ
μητέρα μου. Ἐκανα μιὰ ὑ-
πέρτατη προσπάθεια, συγ-
κρατήθηκα, ἐπνίξα στὴν ἔν-
τασι τὴς θέλησής μου τὰ
δάκρυα, ποῦχαν βουρκώσει
τὰ μάτια μου στὴ φριχτὴν

ἀλήθεια, ὅτι τὸ ἀγγελικὸ πλάσμα ποὺ τόσο εἶχα ἀγαπήσει
εἶχε δώσει τὴν καρδιά του σ' ἕναν ἀνάξιο, καὶ ρώτησα.

— Πὺς ἔγινε αὐτὸ μητέρα;

— Μιὰ ἀπλή, συνηθισμένη ἱστορία, παιδί μου.

Ἐνας ξένος, ἕνας ἀκόλουθος πρεσβείας, ὠραίος, εὐ-
γενικός στοὺς τρόπους, μὰ πρόστυχος στὴν ψυχὴ, γνώρισε
σ' ἕνα σαλόνι, τὴν αὐτὴ κοπέλλα. Τὴς μίλησε τρυφερά,
ποιητικά, εὐγενικά καὶ, ὅπως ἦταν ρωμαντικὴ, τὸν πείσψε.
Τὴς ὑποσχέθηκε γάμο, τὴν παρέσυρε, τὴν γλέντησε κι'
ἐξαφανίσθη... Κι' ἡ Ζαννέτ, ποῦταν μιὰ τίμια κοπέλλα στὸ
βάθος, ποὺ δὲν ἔμοιαζε με τὰ κορίτσια τοῦ καιροῦ μας,
ὅταν ἐγκαταλείφθηκε, ὅταν ἔμεινε χωρὶς ἔρωτα, ἄρχισε
νὰ μαραίνεται, νὰ σβόνη, σὰν λουλούδι ποὺ ξεχνοῦνε ἀπό-
τιστο, ποὺ τοῦ λείπει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ποῦταν γι' αὐτὴ ὁ
ἔρωτας. Ἐνα μικρὸ κρυολόγημα ὕστερα καὶ δὲν χρειά-
ζονταν πὺ πολὺ... Τώρα, ἡ ζωὴ της εἶναι λίγη...

Δὲν ἀπάντησα. Ἦταν ἀνώτερο τῶν δυνάμεών μου νὰ
κρατήσω τοὺς λυγμούς...

Ἡ μητέρα με χαϊδεψε τρυφερά καὶ ψιθύρισε...

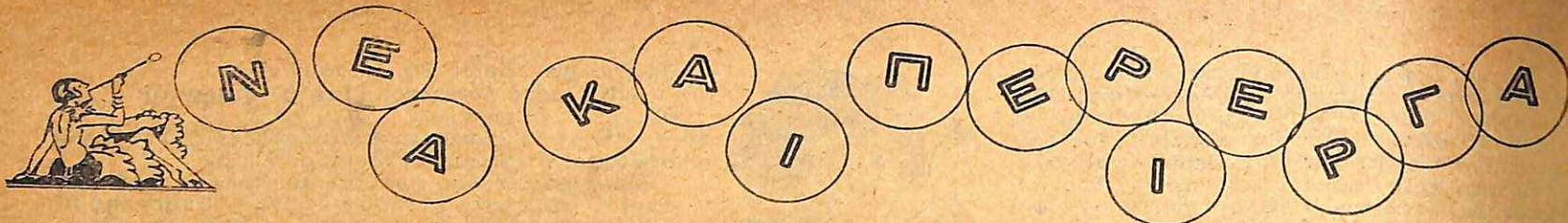
Τὴν ἀγαποῦσε πολὺ Πῶλ, αἱ; Ὁ ἄρρος παιδί μου καὶ κλάψε.

Αὐτὸ θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ...

Κι' ἐκλαψα, ἐκλαψα πολὺ, στὸ σβύσιμο αὐτὸ τῶν ἐλπί-
δων μου γιὰ μιὰ ἀγάπη, ποὺ ὄνειρευόμουνα χρόνια κι'
ὥστόσο δὲ στάθηκε τυχερὸς νὰ τὴ δῶ νὰ σαρκώνεται σὲ
μιὰ θεὰ πραγματικότητα.

Ἐκλαψα ἀκόμα πολὺ κι' ἀπὸ τὴν τύχη γιὰ τὴν ἀτομία μου
νὰ τὴς μιλήσω γιὰ τὸν ἔρωτά μου, ποὺ ἂν ἔλειπε, ἴσως ἡ
φτώχῃ, μικρὴ ἀγαπημένη μου Ζαννέτ, νὰ μὴ σιγόλωνε
ἔτσι ἀπ' τὸν καὺμ τὴς ἐγκατάλειψις εὐτυχισμένη στὴν
ἀγκαλιὰ μου. Καὶ μ' ὄλο ποὺ πέρασαν χρόνια τώρα ἀπ'
τὸ θάνατό της κλαίω ἀκόμα γι' αὐτὸ.

ΕΛΙ ΑΝΤΙΑΝ

Δικασταί μάλαμα.

Οί 'Αμερικανοί δικασταί, πού έκαιχωντο έως τώρα ότι εξέδιδαν τας πρώτοις ποτέρας αποφάσεις, βρήκαν τὸ μαστορά τους τελευταίως ἀπὸ τοὺς Κινέζους συναδέλφους των, οἱ ὅποιοι, μὲ μίαν ἐσχάτως ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν των, ὑπερέβησαν κάθε ἐκκεντρισμό. Ἡ ὑπόθεσις, ἥτις ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν τῆς παραδόξου ἀποφάσεως τῶν Κινέζων δικαστῶν, ἐξ Ἰσού πρωτότυπος καὶ αὐτὴ, ἔχει ὡς ἑξῆς.

Τέσσαρες Κινέζοι ἔμποροι, προέβησαν εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀγορὰν ὠρισμένης ποσότητος βάμβακος τὸν ὁποῖον ἀποθήκευσαν εἰς μίαν ἀποθήκην, ἀναμένοντες ὑψώσιν τῶν τιμῶν. Ἐπειδὴ ὁμως εἰς τὴν ἀποθήκην ἐνέσκηψαν παντικοί, τὸ ἀπειλοῦσαν νὰ κατὰστρέψουν τὸ βαμβάκι, συνεισέφεραν νὰ ἀγοράσουν καὶ μίαν γάτα, τὰ ἔξοδα συντηρήσεως τῆς ὁποίας θὰ κατέβαλον ἀπὸ κοινοῦ, ὅπερ καὶ ἔπραξαν. Τελευταίως ὁμως δύο ἐκ τῶν συνεταίρων ἐχρεώσθη νὰ ταξιδεύσουν καὶ διὰ ν' ἀσφαλίσουν τὰ δικαιώματά των ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ἐμπορεύματος, μετέβησαν εἰς ἕνα συμβολαιογραφεῖον νὰ ἐτοιμάσουν τὰ συμβόλαια. Ἐκεῖ ὁμως ὁ συμβολαιογράφος, σύμφωνα μὲ τοὺς Κινεζικοὺς νόμους, τοὺς ὑπέδειξεν ὅτι, διὰ νὰ εἶναι τὰ συμβόλαια ἔγκυρα, ἔπρεπε νὰ καθορισθοῦν σαφῶς καὶ τὰ ὅρια ἰδιοκτησίας πού εἶχε ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων ἐπὶ τῆς γάτας. Κατ' ἀνάγκην βάσις τῆς διανομῆς ἐλήφθησαν οἱ πόδες μὲ τὸ ἀναλογεῖν τέταρτον τοῦ κορμοῦ τῆς. Οὕτω εἰς τὸν Γιέν-Τσιν-Τσάν, ἔλαχεν τὸ δεξιὸ ὀπίσθιον πόδι καὶ τὸ οἰκτεῖον μέρος τοῦ κορμοῦ, τὸ ὁποῖον ἔτυχεν νὰ εἶναι προσβεβλημένο ἀπὸ ψωρίασι. Φιλόζωος καὶ γατόφιλος ὁ Γιέν Τσιν Τσάν, ἄλειψε τὸ πόδι τῆς γάτας μὲ πετρέλαιο καὶ θειάφι καὶ κάθε μέρα ἔπραττε αὐτὸ, διὰ νὰ τὴ θεραπεύσῃ. Μία μέρα ὁμως πού τὴν εἶχε ἀλείψῃ πετρέλαιο, κάποιος ἀπρόσεκτος διαβάτης ἔρριξε ἕνα σπῆρτο πού δὲν εἶχε καλοσβύσει πᾶν ὅσον τὸ πετρελαιομένο πόδι τῆς γάτας τὸ ὁποῖον φούντωσε. Ἐντροπὸν τὸ ζῶον τότε τρύπωνσε στὴν ἀποθήκην καὶ μετέδωκε τὴ φωτιά στὰ βαμβάκια τὰ ὁποῖα σὲ λίγο ἀπετεφρώθησαν.

Οἱ συνεταῖροι τότε—ἐπειδὴ τὸ ἐμπόρευμα ἦταν ἀνασφάλιστο—κατάγγειλαν τὸ Γιέν Τσιν Τσάν ὡς ὑπεύθυνον, ἀξιοῦντες νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ, διότι ἂν δὲν ἄλειβε τὴ γάτα μὲ πετρέλαιο, δὲ θὰ ἔπερνε φωτιά νὰ κάψῃ τὸ ἐμπόρευμα τους. Τὸ δικαστήριον, ὁμως, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπαλειφθὲν μὲ πετρέλαιο πόδι τῆς γάτας ἦτο ἀπόλυτος ἰδιοκτησία τοῦ Γιέν Τσιν-Τσάν καὶ συνεπῶς ἐδικαιοῦτο νὰ κἀνῃ ἐπ' αὐτοῦ ὅτι θέλει, πρὸ παντός δὲ νὰ τὸ νοσηλεύσῃ, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν καὶ κατεδίκασε τοὺς ἐνάγοντας εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς δίκης καὶ τοῦ μεριδίου τοῦ Γιέν Τσιν Τσάν γιὰ ψυχικὴ ὀδύνη.

Γάμοι μέ... φωτιές

Στὴν Περσία, ἡ τελετὴ τοῦ γάμου γίνεται μπρὸς σ' ἀναμμένη φωτιά: Μέσα σ' ἕνα μπρούτζινο μαγκάλι τοποθετοῦνται μερικά κούτσουρα πού μὲ τις φλόγες τοὺς δίδουν σ' ὅλο τὸ περιβάλλον μιά ἐπιβλητικὴ εἰκόνα.

Σὲ παρόμοιες περιπτώσεις χρησιμοποιοῦνται φωτιές καὶ σ' ἄλλες χώρες:

Στὴ Νικαράγκουα, ὁ ἱερεὺς, πιάνει τοὺς μελλονύμφους τὸν καθένα ἀπὸ τὸ μικρὸ τοῦ δάχτυλο καὶ τοὺς οδηγεῖ σ' ἕνα διαμέρισμα ὅπου εἶναι ἀναμμένη φωτιά, πᾶν ὅπου ὁποῖα ψιθυρίζουν στὴ νύφην τὰ συζυγικά της καθήκοντα καὶ σβύνει τὴ φωτιά μόλις τελειώσῃ τις θρησκευτικὲς του παραίνεσεις.

Στὴν Ἰαπωνία, ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη τὴν ὥρα τοῦ γάμου, κρατοῦν ἀναμμένους δαυλοὺς. Ἡ νύφη μπαίνοντας στὴ σκηνὴ ὅπου λαμβάνει χώραν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, ἀνάβει τὸ δαυλὸ τῆς ἀπὸ μιά ἱερὴ λυχνία κι' ὁ γαμπρὸς ἀνάβει κατόπιν καὶ τὸ δικό του ἀπὸ τὸ δαυλὸ τῆς νύφης.

Μόλις τελειώσῃ ὁ γάμος ὅλοι μαζί ἀνάβουν μιά μεγάλη φωτιά, μέσα στὴν ὁποία ρίχνουν ὅλα τὰ δῶρα τῆς νύφης!

Περίεργα λείψανα

Ἕνας ἄγγλος εὐγενὴς ἔχει στὴν κατοχὴ τοῦ ἑνα δαχτυλίδι πού ἔχει γιὰ γαρνιτούρα ἕνα δόντι ἀνθρώπου. Τὸ δόντι ἐκεῖνο ἦταν τοῦ διασημοῦ ἀστρονόμου Ἰσαάκ Νεύτων, καὶ τὸ εἶχε ἀγοράσει σὲ μιά δημοπρασία ἱστορικῶν ἀντικειμένων καὶ λειψάνων πού γινε τὸ 1866 στὸ Λονδίνο.

Ἕνα ἄλλο δόντι βρίσκεται σ' ἕνα ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο τῶν Παρισίων τοποθετημένο σὲ μιά γυάλα μὲ τὴν κάτωθι ἐπιγραφή:

Τὸ δόντι αὐτὸ ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ὀδοντοστοιχία τοῦ Βικτωρος Οὐγκώ, τὴν Παρασκευὴ τῆς 11ης Αὐγούστου 1871 ἡ ἐξαγωγή ἔγινε ἀπὸ ἕναν ὀδοντίατρο φίλο του, μέσα στὸν κήπο πού γειτνιάζει μὲ τὴν ἑπαυλὴ τῆς μαντιὰμ Κός, στὴς τρεῖς ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα.

Ἐξω... φτώχεια

Ἐάν ἀληθεύῃ ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ ἐν Ἀμερικῇ Ρώσος πρόσφυγ χημικός Σέργιος Ἀρντακώφ, ἐργαζόμενος εἰς τὰ ἐργαστήρια Ἐντισσον τῆς Νέας Υόρκης, κατόπιν ὀλιγοδαπάνου κατεργασίας διὰ χημικῶν ζυμώσεων δι' ὑπὸ πύκνων ἡλεκτρικῶν ρευμάτων μεταμορφώνει τὸν μόλυβδον εἰς χρυσόν, οὐδόλως τοῦ ἀληθινοῦ διαφέροντα, τὸ ζήτημα τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς χρυσοῦς βάσεως, τὸ ὁποῖον τόσον ἀναστάτωσε τὴν οικονομικὴν ζωὴν τῶν διαφόρων κρατῶν, ἐκλείπει αὐτομάτως. Τὸ ζήτημα ὁμως εἶναι: θὰ θελήσουν οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς νὰ ποῦμε ἐπὶ τέλους... ἔξω φτώχεια, ἢ θὰ σπεύσουν νὰ ὑποκαταστήσουν τὸ χρυσὸ μὲ κανένα ἄλλο μέταλλο, ὅπως ἡ πλατίνη π. χ.;

Σοβαρὸ δίλημμα...

Μιά πρωτότυπος ἐντελὴς διαφορά, παρουσιάσθη πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὰ Ὀλλανδικὰ δικαστήρια τελευταίως, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ δικασταὶ μέχρως ὥρας δὲν κατάρθωσαν νὰ βγάλουν ἀπόφασιν.

Ὁ Ἑλάγκεν κατήγγειλε τὸν συγγαμνὸν του Πίττ ὅτι τοῦ κατεκράτησε γάλα τριῶν ἀγελάδων, τὰς ὁποίας ἤλμεξε χωρὶς νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα αὐτῶν.

Ὁ Πίττ παρετήρησεν εἰς τοὺς δικαστὰς ὅτι καλῶς ἤλμεξε καὶ ἐκράτησε τὸ γάλα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἑλάγκεν δὲν εἶχε περισσότερα ἀπ' αὐτὸν δικαιώματα, ἀφοῦ οἱ ἀγελάδες δὲν ἦσαν ἰδιοκτησία κανενὸς ἐκ τῶν δύο.

—Ὁμολογῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἑλάγκεν ὅτι αἱ ἀγελάδες δὲν ἦσαν ἰδικαί μου, ἀλλ' ἐτρέφοντο ἐκ τοῦ ἀγροῦ μου, διὰ νὰ κάμουν τὸ γάλα τὸ ὁποῖον καλῶς ἤλμεξεν, ὁ γείτων μου, ὁ ἀγρὸς τοῦ ὁποίου, καθ' ὃ χέρος, δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς θρέψῃ.

—Παραδέχομαι, κύριοι δικασταί, ὅτι ὁ γείτων μου λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἀπορῶ ὁμως πῶς ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ζητᾷ γάλα, τὸ ὁποῖον καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ἔπερνα πάλιν δὲν μπορούσε ν' ἀποκτήσῃ.

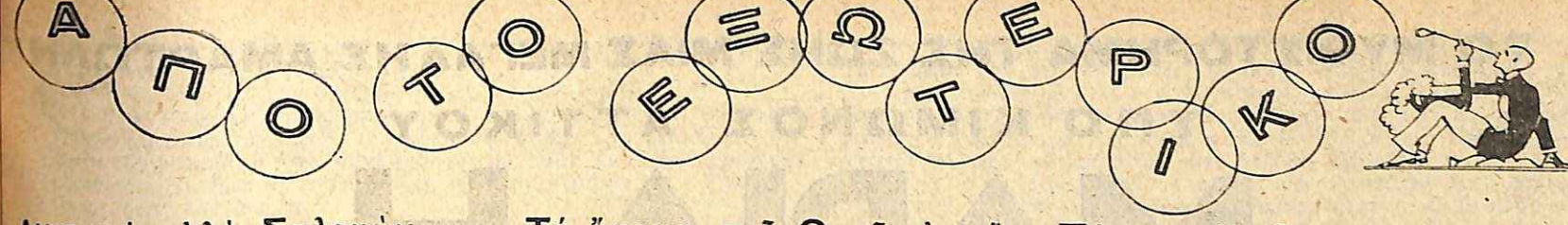
Καὶ ἐξηγήσεν εἰς τοὺς ἀποροῦντας δικαστὰς: Αἱ ἀγελάδες τὰς ὁποίας ἤλμεξα μῆκαν στὸ κτήμα μου ἀγνωστον πότε καὶ ἀπὸ τοῦ διαφυγοῦσαι, ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία, στὴν ὁποία τις παρέδωκα, δὲ βρήκε τὸν κύριόν τους ἀκόμα. Μὴ ἐυροῦσαι τίποτε στὸ κτήμα μου, καθ' ὃ ἀκαλλιέργητο αὐτὸ τὸ χρόνον, προχώρησαν ὡς τὸ φράχτη, πέρασαν τὰ κεφάλια τους καὶ βόσκοντο στὸ κτήμα τοῦ ἀντιδίκου μου. Ὅταν τὸ πρῶτ' εἶδα, τὰ πτωχὰ ζῶα ὑπέφεραν ἀπὸ τὸ πολὺ γάλα καὶ τὰς ἤλμεξα παρουσία τοῦ Ἑλάγκεν, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ τοῦ δώσω τὸ γάλα, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ζημίας τῶν σπαρτῶν του.

Γάλα, τὸ ὁποῖον θεωρῶ καὶ ἐγὼ δικαίαν ἀμοιβὴν μου διὰ τὴν εἰς τὸ κτήμα μου ἀσφαλὴ φιλοξενίαν τῶν ζώων ἐπὶ μίαν νύκτα. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ζημίαν πού ὑπέστη ὁ γείτων μου, δὲν ἔχει παρὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὸν ἰδιοκτήτην τῶν ἀδεσπότην ζώων.

Οἱ δικασταί, εὐρόντες δικαιολογημένους τὰς ἀπόψεις ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων, ἀνέβαν νὰ ἐκφέρουν τὴν ἐτυμηγορίαν των, ἀναμένοντας ἴσως τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ ἰδιοκτήτου τῶν ἀγελάδων.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Δικαστὴς ἀλά Σολομών....

Εἰς τοὺς δικαστὰς τοῦ Καναδᾶ παρουσιάσθη τελευταίως πρὸς ἐκδίκασιν μιά ὑπόθεσις τόσο περίεργος, ὥστε εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μπορούσε νὰ τὴ λύσῃ δικαίως καὶ ὁ σοφὸς Σολομών, ἂν ἐτύχαινε στὸν καιρὸ του...

Μιά μαύρη, σύζυγος ἐνὸς πλουσιωτάτου ἱατροῦ, ἐπίσης μαύρου, ἔτεκεν αἰσῶς τριδύμα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν αἰσῶς τριδύμα, ἐκ ἑτέρου μαύρον ὡς λευκὸν ὡς χιὼν, τὸ ἕτερον τοῦλάχιστον—ὁ πατὴρ του—ὁ νόμος τοῦλάχιστον—καὶ τὸ τρίτον λαδόχρουν ὡς προῖον γάμου μαύρης καὶ λευκοῦ ἢ τανάπαλιν. Πρὸ τῆς... τριχρῶμιας αὐτῆς, ὁ ἀτυχὴς ἱατρός, ἠσθάνθη τὸν νοῦν του ἀλευόμενον καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης του παραδεδεγμένα, προσέφυγεν εἰς τὰ δικαστήρια, ζητῶν διαζύγιον, διότι, ὡς διετείνεται, ἀσφαλῶς ἡ γυναῖκα του θὰ τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ ἐξ Ἰσού μὲ τὸν ὡραιότατον ἕνα σφριγηλότατον καὶ ὡραίοτατον ἕνα ὡραῖον ἐμυλκρὲ, ὅσον καὶ μὲ τὸν καμαριέρην του, ἕνα ἐπίσης συμπαθητικώτατον νέγρον. Μόνον τὸ ἕνα τρίτον τῶν τέκνων τῆς συζύγου μου υποθετῶ ἔβηλ' ὡς ἐκείνου πού μοῦ μοιάζει.

Ὁ δικαστὴς κ. Ἀρθούρ Μπέρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, ἐβασάνισε πολὺ τὸν νοῦν τοῦ ὅπου εὗρε τὴν λύσιν ἡ ὁποία—ἀν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀσφαλῶς—ἀσφαλῶς εἶναι δικαιοσύνη. Τούτέστιν, ἀφοῦ ὁ κ. Μπέρ ἐκ τῶν προανακρίσεων ἐπέισθη ὅτι ἡ μαύρη κυρία ἱατροῦ ἐμοίραζε τὰ θέλγητρά της μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὸν καμαριέρην, τὸν σωφὲρ καὶ τὸν σύζυγον της, ἔκρινεν ὅτι ἕκαστος τούτων ἦτο ὑπεύθυνος καὶ δι' ἐν τέκνον. Ἐπὶ ὅμως ὑπῆρχε τὸ δεικνυμένον ὅτι μιά λευκὴ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀράκι καὶ τανάπαλιν μιά μαύρη ἕνα... πᾶσι καὶ τανάπαλιν μὲ μὴν ὥρα νὰ δώσῃ τὰ ἀπράκι. Δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ τὰ παιδιὰ κατὰ... χρῶμα πατρότητος. Διέταξε ὅθεν τὸν ἱατροδικαστὴν νὰ κἀνῃ αἷμα ἀπὸ κάθε καθ' ὑπόθεσιν παιτέρα ὡς καὶ ἀπὸ τὰς διανεμητέας παιδικὰς καὶ νὰ κυττάξῃ ποῖων συνέπιπτον τὰ συστατικά στοιχεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναλύσεως ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Διότι τὸ ἀράκι εὐρέθη ἀνῆκον στὸ λευκὸν εἰς τὸν μαύρον ἱατρὸν.

Καὶ οἱ 4 διάδικοι προσέβαλον ἐντοῦ τοῖς τὴν σοφὴν ἀπόφασιν ὡς... ἄδικον.

Ὁ δικαστὴς κ. Ἀρθούρ Μπέρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, ἐβασάνισε πολὺ τὸν νοῦν τοῦ ὅπου εὗρε τὴν λύσιν ἡ ὁποία—ἀν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀσφαλῶς—ἀσφαλῶς εἶναι δικαιοσύνη. Τούτέστιν, ἀφοῦ ὁ κ. Μπέρ ἐκ τῶν προανακρίσεων ἐπέισθη ὅτι ἡ μαύρη κυρία ἱατροῦ ἐμοίραζε τὰ θέλγητρά της μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὸν καμαριέρην, τὸν σωφὲρ καὶ τὸν σύζυγον της, ἔκρινεν ὅτι ἕκαστος τούτων ἦτο ὑπεύθυνος καὶ δι' ἐν τέκνον. Ἐπὶ ὅμως ὑπῆρχε τὸ δεικνυμένον ὅτι μιά λευκὴ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀράκι καὶ τανάπαλιν μιά μαύρη ἕνα... πᾶσι καὶ τανάπαλιν μὲ μὴν ὥρα νὰ δώσῃ τὰ ἀπράκι. Δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ τὰ παιδιὰ κατὰ... χρῶμα πατρότητος. Διέταξε ὅθεν τὸν ἱατροδικαστὴν νὰ κἀνῃ αἷμα ἀπὸ κάθε καθ' ὑπόθεσιν παιτέρα ὡς καὶ ἀπὸ τὰς διανεμητέας παιδικὰς καὶ νὰ κυττάξῃ ποῖων συνέπιπτον τὰ συστατικά στοιχεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναλύσεως ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Διότι τὸ ἀράκι εὐρέθη ἀνῆκον στὸ λευκὸν εἰς τὸν μαύρον ἱατρὸν.

Καὶ οἱ 4 διάδικοι προσέβαλον ἐντοῦ τοῖς τὴν σοφὴν ἀπόφασιν ὡς... ἄδικον.

Ὁ δικαστὴς κ. Ἀρθούρ Μπέρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, ἐβασάνισε πολὺ τὸν νοῦν τοῦ ὅπου εὗρε τὴν λύσιν ἡ ὁποία—ἀν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀσφαλῶς—ἀσφαλῶς εἶναι δικαιοσύνη. Τούτέστιν, ἀφοῦ ὁ κ. Μπέρ ἐκ τῶν προανακρίσεων ἐπέισθη ὅτι ἡ μαύρη κυρία ἱατροῦ ἐμοίραζε τὰ θέλγητρά της μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὸν καμαριέρην, τὸν σωφὲρ καὶ τὸν σύζυγον της, ἔκρινεν ὅτι ἕκαστος τούτων ἦτο ὑπεύθυνος καὶ δι' ἐν τέκνον. Ἐπὶ ὅμως ὑπῆρχε τὸ δεικνυμένον ὅτι μιά λευκὴ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀράκι καὶ τανάπαλιν μιά μαύρη ἕνα... πᾶσι καὶ τανάπαλιν μὲ μὴν ὥρα νὰ δώσῃ τὰ ἀπράκι. Δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ τὰ παιδιὰ κατὰ... χρῶμα πατρότητος. Διέταξε ὅθεν τὸν ἱατροδικαστὴν νὰ κἀνῃ αἷμα ἀπὸ κάθε καθ' ὑπόθεσιν παιτέρα ὡς καὶ ἀπὸ τὰς διανεμητέας παιδικὰς καὶ νὰ κυττάξῃ ποῖων συνέπιπτον τὰ συστατικά στοιχεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναλύσεως ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Διότι τὸ ἀράκι εὐρέθη ἀνῆκον στὸ λευκὸν εἰς τὸν μαύρον ἱατρὸν.

Καὶ οἱ 4 διάδικοι προσέβαλον ἐντοῦ τοῖς τὴν σοφὴν ἀπόφασιν ὡς... ἄδικον.

Ὁ δικαστὴς κ. Ἀρθούρ Μπέρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, ἐβασάνισε πολὺ τὸν νοῦν τοῦ ὅπου εὗρε τὴν λύσιν ἡ ὁποία—ἀν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀσφαλῶς—ἀσφαλῶς εἶναι δικαιοσύνη. Τούτέστιν, ἀφοῦ ὁ κ. Μπέρ ἐκ τῶν προανακρίσεων ἐπέισθη ὅτι ἡ μαύρη κυρία ἱατροῦ ἐμοίραζε τὰ θέλγητρά της μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὸν καμαριέρην, τὸν σωφὲρ καὶ τὸν σύζυγον της, ἔκρινεν ὅτι ἕκαστος τούτων ἦτο ὑπεύθυνος καὶ δι' ἐν τέκνον. Ἐπὶ ὅμως ὑπῆρχε τὸ δεικνυμένον ὅτι μιά λευκὴ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀράκι καὶ τανάπαλιν μιά μαύρη ἕνα... πᾶσι καὶ τανάπαλιν μὲ μὴν ὥρα νὰ δώσῃ τὰ ἀπράκι. Δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ τὰ παιδιὰ κατὰ... χρῶμα πατρότητος. Διέταξε ὅθεν τὸν ἱατροδικαστὴν νὰ κἀνῃ αἷμα ἀπὸ κάθε καθ' ὑπόθεσιν παιτέρα ὡς καὶ ἀπὸ τὰς διανεμητέας παιδικὰς καὶ νὰ κυττάξῃ ποῖων συνέπιπτον τὰ συστατικά στοιχεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναλύσεως ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Διότι τὸ ἀράκι εὐρέθη ἀνῆκον στὸ λευκὸν εἰς τὸν μαύρον ἱατρὸν.

Καὶ οἱ 4 διάδικοι προσέβαλον ἐντοῦ τοῖς τὴν σοφὴν ἀπόφασιν ὡς... ἄδικον.

Ὁ δικαστὴς κ. Ἀρθούρ Μπέρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, ἐβασάνισε πολὺ τὸν νοῦν τοῦ ὅπου εὗρε τὴν λύσιν ἡ ὁποία—ἀν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀσφαλῶς—ἀσφαλῶς εἶναι δικαιοσύνη. Τούτέστιν, ἀφοῦ ὁ κ. Μπέρ ἐκ τῶν προανακρίσεων ἐπέισθη ὅτι ἡ μαύρη κυρία ἱατροῦ ἐμοίραζε τὰ θέλγητρά της μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὸν καμαριέρην, τὸν σωφὲρ καὶ τὸν σύζυγον της, ἔκρινεν ὅτι ἕκαστος τούτων ἦτο ὑπεύθυνος καὶ δι' ἐν τέκνον. Ἐπὶ ὅμως ὑπῆρχε τὸ δεικνυμένον ὅτι μιά λευκὴ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀράκι καὶ τανάπαλιν μιά μαύρη ἕνα... πᾶσι καὶ τανάπαλιν μὲ μὴν ὥρα νὰ δώσῃ τὰ ἀπράκι. Δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ τὰ παιδιὰ κατὰ... χρῶμα πατρότητος. Διέταξε ὅθεν τὸν ἱατροδικαστὴν νὰ κἀνῃ αἷμα ἀπὸ κάθε καθ' ὑπόθεσιν παιτέρα ὡς καὶ ἀπὸ τὰς διανεμητέας παιδικὰς καὶ νὰ κυττάξῃ ποῖων συνέπιπτον τὰ συστατικά στοιχεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναλύσεως ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Διότι τὸ ἀράκι εὐρέθη ἀνῆκον στὸ λευκὸν εἰς τὸν μαύρον ἱατρὸν.

Καὶ οἱ 4 διάδικοι προσέβαλον ἐντοῦ τοῖς τὴν σοφὴν ἀπόφασιν ὡς... ἄδικον.

Ὁ δικαστὴς κ. Ἀρθούρ Μπέρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις τῆς ὑποθέσεως, ἐβασάνισε πολὺ τὸν νοῦν τοῦ ὅπου εὗρε τὴν λύσιν ἡ ὁποία—ἀν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀσφαλῶς—ἀσφαλῶς εἶναι δικαιοσύνη. Τούτέστιν, ἀφοῦ ὁ κ. Μπέρ ἐκ τῶν προανακρίσεων ἐπέισθη ὅτι ἡ μαύρη κυρία ἱατροῦ ἐμοίραζε τὰ θέλγητρά της μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὸν καμαριέρην, τὸν σωφὲρ καὶ τὸν σύζυγον της, ἔκρινεν ὅτι ἕκαστος τούτων ἦτο ὑπεύθυνος καὶ δι' ἐν τέκνον. Ἐπὶ ὅμως ὑπῆρχε τὸ δεικνυμένον ὅτι μιά λευκὴ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀράκι καὶ τανάπαλιν μιά μαύρη ἕνα... πᾶσι καὶ τανάπαλιν μὲ μὴν ὥρα νὰ δώσῃ τὰ ἀπράκι. Δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ τὰ παιδιὰ κατὰ... χρῶμα πατρότητος. Διέταξε ὅθεν τὸν ἱατροδικαστὴν νὰ κἀνῃ αἷμα ἀπὸ κάθε καθ' ὑπόθεσιν παιτέρα ὡς καὶ ἀπὸ τὰς διανεμητέας παιδικὰς καὶ νὰ κυττάξῃ ποῖων συνέπιπτον τὰ συστατικά στοιχεῖα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναλύσεως ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Διότι τὸ ἀράκι εὐρέθη ἀνῆκον στὸ λευκὸν εἰς τὸν μαύρον ἱατρὸν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς ὁ- λες τίς γλώσσες ἔχει τέσ- σαρα γράμματα:

Θεὸς Jhv	Ἑλληνικά (Γιεχοβά) Ἑβραϊκά (ὡς γνωστὸν οἱ ἑβραῖοι γρά- φουν μόνον τὰ σύμφωνα).
Deus	Λατινικά
Dieu	Γαλλικά
Lord	Ἀγγλικά
Adai	Ἀσσυριακά
Gott	Ὀλλανδικά
Goth	Γερμανικά
Goth	Δανικά
Goth	Σουηδικά
Rama	Τουρκικά
Deva	Ἰνδικά
Zeus	Σανσκριτικά
Dios	Ἀρχαῖα Ἑλληνικά
Odin	Ἰσπανικά
Thor	Σκανδιναυικά
Amir	Βίκιγκ
Amon	Ἀραβικά
Papa	Αἰγυπτιακά
Agla	Ἰνκας (τῆς Ἀμερικῆς)
Inca	Καβαλιστικά
Baal	Κουέχουα (ἡμιαγρία φυλῆ)
Istr	Φοινικικά
Deus	Περσικά
Ilu	Πορτογαλλικά
Elah	Συριακά
Nebo	Ἀραμαϊκά
Bram	Χαλδαϊκά
Kami	Ἀριανὰ
Shin	Ἰαπωνικά
Hakk	
Ilah	
Ezid	Ἰνδικά

Ἡ Ἄννυ Ὀντρα σὲ μονα- στήρι;

Μιά εἰδήσις ἐξαιρετικὰ περίεργη καὶ σχεδὸν ἀπίστευτη ἀναγράφει τὸ Κινηματογραφικὸν περιοδικὸν «Χόλλυγουντ Νιούς» εἰς τὸ φύλλον τοῦ τῆς 8ης Μαρτίου.

Ἡ Ἄννυ Ὀντρα, ἡ γνωστὴ Βεντέτα, ἡ λατρευτὴ τοῦ παγκόσμιου κινηματογράφου κοινῶν, ἀπογοητευθεῖσα ἀπ' τὴ ζωὴ χάρις στὸν ἀτυχὸ ἔρωτά, τῆς πρὸς ἕνα νέο σκηνοθέτη, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπέκρουσε προτιμήσας μιά ἀπλὴν φιγυρὰν, ἐτοιμάζεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν τέχνην καὶ νὰ προσφύγῃ σὲ μοναστήρι.

Ἐάν, μάλιστα, λέγῃ, ἡ Ἄννυ Ὀντρα δὲν ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας τῆς ταινίας, πού βρῆσκειται στὸ τέλος τῆς πιά, ὡς τελευταία ἀνάμνησις τῆς ὑπέροχης τέχνης τῆς, θὰ εἶχε ἦδη πραγματοποιήσει τὴν ἀπόφασή της.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιφύλαξις τῆς νὰ τελειώσῃ τὴν ταινία πού φέρει τ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

— Ένα μίσος βαθύ καίει την ψυχή μου. Αγγίπα. Κι' εγώ, που σ' αρνήθηκα το κορμί μου τότε, ποῦρθεσ και μὸ εἶπες πὼς ἤσουν αἱ ἑτοιμοὶ νὰ μὸ δώσης ὅλους σου τοὺς θησαυροὺς, σοῦ δηλώνω πὼς θὰ σοῦ παραδοθῶ σὲ ἀτέλειωτες νύχτες ὀργῶν τῇ στιγμῇ πὺ θάξω ἱκανοποίησιν τὸ μῖσος μου.

Μὲ τὰ μάτια τοῦ λάμποντα ἀπὸ χαρὰ ὁ νέος ἀπῆντησε.

— Τὸ ὄνομά του! πὼς τὸν λένε ἐκεῖνον πὺ θέλεις νὰ ἐκδικηθῇ;

— Οὐρβανὸ!

— Ἐμεῖνι κατὰπληκτος, σχεδὸν τρομαγμένος, ὁ ἔως ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἐνθουσιώδης ἔρωτευμένος. Ἡ Μαρία, πὺ διέκρινε τὴν ὠχρότητά του, ἔρώτησε.

— Φοβᾶσαι λοιπόν;

— Συνήλθε. Κατάλαβε πὸσο θὰ εἶχε πέσῃ στὴν ἐκτίμησιν ἐκείνης πὺ τῇς ζητοῦσε τὸν ἔρωτα. Καὶ διαμαρτυρόμενος γιὰ αὐτὴ τῇς τὴν ὑπονοοῖ:

— Μαρία! ἀνέκραξε. Πὼς μπορεῖς νὰ πιστεῦς, πὼς εἶναι δυνατό νὰ φοβηθῇ, ἐκεῖνος πὺ ποθεῖ τὸ κορμί σου; Πότε πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω;

— Ὁ Οὐρβανὸς, μιά ἀπ' αὐτὲς τῖς ἡμέρες, πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Σεπφορίδα. Μὰ... ὀρκίσου μου πρῶτα, ὅτι δὲν θὰ κανὴς λόγο, γιὰ ὅτι θὰ σοῦ εἰπῶ, εἴτε συμφωνήσουμε, εἴτε ὄχι!

— Ὁρκίζομαι!

— Πὼς θὰ κρατήσης μυστικό, ὅτι θὰ μάθης, εἴτε ἀφορὰ ἐμένα εἴτε ὄχι!

— Ὁρκίζομαι.

— Πρόσεξε. Αγγίπα! Ὅσα δοκιμάσης ἀπάνω σου τὸν κεραυνὸ τοῦ θυμοῦ μου, ἂν ποτὲ δοκιμάσης νὰ πατήσης τὸν ὄρκο σου.

Ὁ Αγγίπας ἦταν ἕνας συμπατριώτης τῇς Μαρίας, ἀπὸ καλῆς οἰκογενείας καὶ ποτὲ τοῦ δὲν θάκανε μιά τέτοια πράξη ἀνιδιοκαταξίας. Πειραγμένος γιὰ τὴν ὑπόνοιά τῇς, μὲ φανερὴ τὴ δυσἀρεσκεία τοῦ ἀπῆντησε.

— Πίστει, Μαρία, πὼς δὲν μ' ἐνόμιζες τόσο τιποτένιο, γιὰ νὰ πιστέψης πὼς ἐχρειάζονταν οἱ φοβέρες σου γιὰ ν' ἀναγκασθῶ νὰ βαστάξω τὸ λόγο μου.

— Συχώρεσέ με! Ἀλλὰ ἡ ταραχὴ καὶ ὁ φόβος μου, καὶ πρὸ παντὸς ἡ τρομερὴ θυσία ποῦρθε νὰ σοῦ γυρέψω, μὲ κάνουν νὰ παραφέρωμαι.

— Λέγε Μαρία. Ὅσο πὺ μὲγάλη εἶναι ἡ θυσία πὺ θὰ μὸ γυρέψης, τόσο περισσότερὴ ἡ ἱκανοποίησή μου ὅτι μπόρεσα νὰ πληρώσω τὸν ἔρωτά σου μὲ τὴν ἀξία πὺ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ὁ χιλιάρχος Λούκιος Βῆρος διατάσσεται λίγες ἡμέρες μετὰ τὸ γάμο του νὰ πάῃ στὴν Ἰουδαία καὶ φεύγει ἀφοῦ ὠρίσθη στὴ γυναίκα του Μάρτσια ὅτι δὲν θὰ τὴν λησμονήσει ποτέ, ἐκεῖνη δὲ ὅτι θὰ πέσῃ σὰ θηρία ἢ θὰ δηλητηριασθῇ ἂν ἀγαπήσῃ ἄλλην. Στὴν ἀρχὴ τῇς ἐγγραφῆς τακτικά. Ἐπειτα ἔπαψε νὰ τῇς στέλνῃ εἰδήσεις του, καὶ μιά μέρα πὺ ἐπρόκειτο νὰ πάῃ σὲ μιά γιορτὴ ποῦδινε ὁ Αὐτοκράτορας, ὁ πατέρας τῇς ἀρχισε νὰ τῇς διηγῆται τὴ θλιβερὴ ἱστορία πὺ συνέβη στὸν ἀντρα τῇς: Στὴν Ἀντιόχεια ὑπῆρχε ἡ ὠραιότερα γυναίκα τῇς Ἀνατολῆς, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἀγάπησε τὸν ἐγγονοῦ τοῦ ἐκπαιτῶτος βασιλέως Ὑρκανοῦ τοῦ Β'. τὸν Οὐρβανό. Ἐπειδὴ αὐτὸς ἀγαποῦσε ἀλλή—τὴν κόρη τοῦ δολοφόνου τῶν γονέων του, πὺ ζητοῦσε νάβῃ νὰ σκοτώσῃ—καὶ τὴν ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ ξέρῃ ποιά ἦταν—δὲν θέλησε νὰ συνδεθῇ μὲ τῇς καὶ ἐκεῖνη ἐθύμωσε καὶ ἀνέθεσε στὸν ἀδελφὸ του τὸν Τίτο νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἀλλ' ὁ Οὐρβανὸς σώθη ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ ἀδελφοῦ του, πῆγε στὴ Μαρία καὶ τῇς εἶπε ὅτι, ἂν δὲν ἐφευγε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, θὰ τὴν ἐξεδικεῖτο. Ἡ Μαρία γινώσκουσε μὲ τὸν Λούκιο Βῆρο καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὸν προῦνὸ περιπάτο τῇς ποῦκανε ἐπίτηδες πρὸς τὸ σπῖτι τῇς Ἀντιόχης. Τὴν εἶδαν καὶ ἡ Μαγδαληνὴ θέλησε νὰ τοῦ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν, ἀλλ' ὁ Βῆρος ἀρχισε νὰ συμπαθῇ τὴ Μαρία. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ντίλκας μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δωμάτιο τῇς Ἀντιόχης καὶ κρύφτηκε κοντὰ στὸ κρεβάτι τῇς. Κι' ἀπὸ τὴν συζήτησι πὺ ἔκανε ἡ νέα μὲ τὴν Μίρθα ἐκατάλαβε ὅτι δὲν ἦταν κόρη τῇς, ἀλλὰ κόρη τοῦ Ἀντίπατρου. Ἀκουσε ἐπίσης ὅτι ὁ θεὸς τῇς Ἡρώδης Ἀντύπας εἶχε στείλει κατασκόπους νὰ τὴν σκοτώσουν, καὶ ὅταν τέλος ἐφυγε ἡ Μίρθα, τὴν εἶδε νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ γδύνεται. Τὸ ἴδιο βράδυ γινώτανε μιά συγκέντρωση συνωμοτῶν στὸ σπῖτι τοῦ Λεοντίου, ὅπου ἀπεφασίσθη νὰ πάῃ ὁ Οὐρβανὸς στὴν πρωτεύουσα τῇς Γαλιλαίας, τὴν Σεπφορίδα, γιὰ νὰ βρῇ καὶ σκοτώσῃ τὴν κόρη τοῦ Ἀντίπατρου, τὴν Ἀντιόνη, καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ἐκεῖ δυσἀρεστημένους. Θὰ ἔπρεπε μὲ τὸν μερικὸς συνωμοτῶν—καὶ θὰ τοὺς διάλεγε ἀπὸ κείνους πὺ θὰ πῆγαιναν νὰ τοὺς ἰδῇ μετὰ τοὺς δύο μέρες—καὶ θὰ ἐφευγε. Ἡ Μαρία πὺ ἦταν στὴ συγκέντρωση, μετῃμεισμένη σὲ ἄνδρα, πῆγε εἰς ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, ὅπου βρῆκε τὸ θανιαστὴ τῇς Αγγίπα.

πάθεια φώτισε τῖς σκοτεινὲς διαθέσεις τῇς ἀγρίας ψυχῇς τῇς. Στάθηκε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ κύτταξε τὴν ἀρρενωπὴ μορφή τοῦ Αγγίπα, καὶ ἀθελά τῇς τὸν παρέβαλε μὲ τὸν Οὐρβανό. Κανονικὲς γραμμὲς αὐτὸς, τραχειὲς ἐκεῖνος. Ὁμορφος ὁ Αγγίπας, ἀνδρας ὁ πρίγκηπας. Ἀλλὰ ὁ ἕνας, διαφορετικὸς ἐκεῖνος. Ἀλλὰ οἱ τραχηλῆνες ἐπιθυμίες τῇς εἶχαν γλυστρήσῃ στὸν κατήφορο τοῦ πεισματος, καὶ ἀπόδι ὡς ἀμέσως αὐτὴ τὴν παραβολὴ πὺ μπόρουσε νὰ τῇς ἀνατρέψῃ τὸ φρικτὸ οἰκοδόμημα μιανῇς ἐκδικήσεως πὺ τὴν ἤθελε τρομερῇ.

— Σήμερα τὴ νύχτα, ἐσυνέχισε ἡ Μαγδαληνὴ, οἱ συνωμοτῶν εἶχαν συνέλευσιν. Κι' ἀπεφασίσθη σ' αὐτὴν νὰ πάῃ ὁ Οὐρβανὸς, πὺ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῇς συνωμοσίας, στὴν πρωτεύουσα τῇς Τετραρχίας τῇ Σεπφορίδα.

— Γιὰ ποῖο σκοπὸ; Μήπως γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἡρώδη Ἀντύπα;

— Τὸ νὰ σκοτώσῃ κανεῖς τὸν Ἡρώδη Ἀντύπα, δὲν εἶναι εὐκόλο πράγμα. Φαίνεται πὼς πηγαίνει γιὰ δική του δου-

δεία, γιὰ νὰ βρῇ τὸ κορτίσι τοῦ Ἀντίπατρου, πὺ σκότωσε τοὺς γονεῖς καὶ τὴν ἀδελφή του.

— Αἱ γιὰ νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῇ;

— Ναί! Ἐχει τὴν πληροφορίαν ὅτι εἶναι ἐκεῖ. Θὰ πάῃ μετῃμεισμένη. Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴ δική του δουλειά, θὰ φροντίσῃ νὰ ἔρθῃ σὲ συνεννόησιν μὲ τοὺς ἐκεῖ δυσἀρεστημένους καὶ, διόλου παράδοξο, νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ δολοφονήσῃ τὸν τετράρχη.

— Καὶ ἂν ὁ Ἀντύπας εἶναι στὴν Τιβερίαδα, στὸ νέο του ἀνάκτορο;

— Δὲν ἀποκλείεται νὰ πάῃ κι' ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲν θὰ πάῃ, μοναχὸς του. Θέλει συντρόφους καὶ ἀπεφασίσθη, ὅσοι ἀπὸ τοὺς συνωμοτῶν θέλουν, νὰ πάνε μεθ' αὐτοῦ βράδυ στὸ σπῖτι τοῦ Λεοντίου νὰ τοὺς ἰδῇ καὶ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν.

Τὸ διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια ὅτι εἶχαν εἰπεῖ στὴ συνέλευσιν, καὶ τὸ σύνθημα πὺ θὰ ἔλεγον γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε.

— Νὰ, λοιπόν, τί γυρεύω ἀπὸ σένα. Θὰ πᾶς καὶ σύ, θὰ σ' ἀνοίξουν μὲ τὸ σύνθημα πὺ θὰ δώσης, θὰ παρουσιασθῇς στὸν Οὐρβανό, ἢ σὲ ὅποιον ἄλλον τὸν ἀναπληρῶν καὶ θὰ φροντίσῃς νὰ τὸν πείσης νὰ σὲ πάρῃ στὴ Σεπφορίδα μὲ τὸν.

— Θὰ τὸ κατορθώσω, Μαρία, εἶμαι βέβαιος.

— Κι' ὅταν θὰ πᾶς ἐκεῖ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ εἰδοποιήσῃς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τετράρχη, καὶ ἐκεῖνος ξέρει σὲ ποιά φρικτὰ βασανιστήρια θὰ τὸν βάνῃ. Μ' ἐκατάλαβε;

— Ἐντελῶς. Μένει μονάχα νὰ μὸ εἰπῇς ὅλα τὰ συνήματα τῶν συνωμοτῶν, τὸν ἀριθμὸ πὺ ἔχεις ἐσὺ καὶ θὰ εἰπῶ πὼς τὸν ἔχω ἐγώ, κάθε τὴ τέλος πάντων πὺ μὸ χρειάζεται γιὰ νὰ ξεγελᾶσω τοὺς συνωμοτῶν καὶ τὸν Οὐρβανό.

Ἡ Μαρία πραγματικῶς τοῦ εἶπε τὸ κάθε τι ποῦξερε ὅτι τοῦ χρειάζονταν στὴ δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη ἐκεῖνη ἐπιχειρήσῃ του, καὶ τέλος σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Ἀλλ' ἐκεῖνη τὴ στιγμῇ, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ μικροῦ παραθυριοῦ, ποῦβλεπε κατὰ τὸ βουνό, ἀκούσθηκε ἕνας ζωηρὸς θόρυβος, καὶ τὴ πούμοιαζε μὲ τὰ βήματα ἀνθρώπου πὺ βιάζονταν νὰ φύγῃ.

Ἀλλήλοεκυτάχθησαν ἐκπληκτοί. Ἡ Μαρία ἐτρόμαξε. Ὁ Αγγίπας θυμήθηκε τὴ μυστηριώδη σκιά πὺ τὸσο τὸν εἶχε ἀνησυχῇσῃ ὅταν ἐρευνόυσε στὸν κῆπο, τότε, πὺ πρωτοῦλθε ἡ δημοφ. ἀμαρτωλή. Τί συνέβαινε λοιπόν. Μήπως κάποιος ἀνθρώπος, ἐκεῖνος πὺ δὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψῃ τότε, εἶχε πλησιάσει στὸ παράθυρο, εἶχε ἀκούσει ὅλα ὅσα εἶπαν, καὶ ἀπομακρυνώτανε τώρα πὺ ἐκατάλαβε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἡ Μαγδαληνὴ;

Χωρὶς ἄλλο αὐτὸ εἶναι, μήπως γιὰ τοῦτο τὸ λόγο, θὰ ἤθελες νὰ μὴν ἀναμειχθῇς εἰς τὰ σχέδιά μου;

Τίποτε δὲν ὑπάρχει πὺ νὰ μὸρῃ νὰ μὸ συγκρατήσῃ τὴν ἀγάπην μου γιὰ σένα, μιά ἀγάπην πὺ δὲν ἔχει ὅρια. Μαρία, σοῦ ἀνῆλκ' ὁλοκλήρως. Μεταχειρίσου με, ὅπως νομίζεις καλύτερα.

Μιά στιγμὴ ἀκόμα. Ὁ πατέρας σου εἶναι ἀνθρώπος τοῦ τετράρχη. Ἀν χρειασθῇ—

— Θὰ τὸν σκοτώσω κι' αὐτόν.

Ἐνα χαμόγελο πὺ φάνηκε στὰ ὄμορφα χεῖλη τῇς, ἔδειξε τὴν ἱκανοποίησιν τῇς. Ὁ νέος ἐκεῖνος, ἦταν ἑτοιμὸς νὰ θυσιάσῃ τὴ μνηστή, τὸν πατέρα καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ του προκειμένου ν' ἀπολαύσῃ τὴ θερμὴ ἀγκαλιά τῇς, καὶ κάποια συμ-

— Ἐτρεξε στὴν πόρτα, ἀνοίξε καὶ βγῆκε. Ἐρριξε μιά γρήγορη ματιά γύρω του, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανέναν. Πῆδησε πρὸς τὸ μικρὸ δρομίσκο, κύτταξε καὶ πρὸς τὸ μετὰ τὸν θάμνωδ' ἐκτασιν σὲ πάλιν, διέτρεξε τὴ θαμνῶδη ἐκτασιν σὲ πάλιν, ἀπὸστασιν, ἀλλ' οὔτε αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀπόστασιν, ἀλλ' οὔτε αὐτὴ τὴν ἀνακαλύψε τῇς. Σκεπτικὸς φορὰ ἀνῆλκ' ὅπως ἐξαναγύρισε κοντὰ στὴ Μαρία, ἀλλὰ δὲν τῇς φανέρωσε τοὺς φόβους του. Κι' ἐκεῖνη ἐπίσης ἀνησυχόυσε. Ἦταν βέβαιη ὅτι δὲν τὴν εἶχαν παρακολουθήσει, καὶ ἐπίστευε ὅτι ἂν ἐκρυφάκουσε κανέναν, θὰ ἦταν ἐχθρὸς τοῦ Αγγίπα πὺ τὸν παραμόνευε. Ὅποιοιδήποτε ὅμως κι' ἂν ἦταν, ἂν πραγματικῶς εἶχε ἀκούσει τί εἶπαν, ὁ Αγγίπας δὲν θὰ ἐξαναγύριζε ἀπ' αὐτὸ τὸ ταξίδι πὺ τὸν ἔστειλε, καὶ δὲν θὰ πῆγαινε νὰ τῇς γυρέψῃ ποτὲ τὴν ἀμοιβή τῇς τῶσης τοῦ ἀρσιώσεως.

— Λοιπόν; τὸν ἔρώτησε.

— Κανέναν!

Ἐδειξαν καὶ οἱ δύο πὼς ἐπίστευσαν ὅτι δὲν ἦταν κανείς. Γιὰ τὸ ἄλλως τε νὰ φανερώσουν τοὺς φόβους των, ἀφ' οὗ μὲ κανένα τρόπον, δὲν μποροῦσαν νὰ προλάβουν τὸν

κίνδυνο; Ἡ Μαρία ἐξ ἄλλου σκέφθηκε ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀποτρέψῃ τὸν ἐρωτευμένο νέο ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ἀποστολή: Ἀν τοὺς εἶχεν ἀκούσει κάποιος, ἂν ὁ κάποιος αὐτὸς πῆγαινε στοὺς συνωμοτῶν καὶ τοὺς μαρτύραγε τὴν ἀλήθεια, τὸ πολὺ-πολὺ ὁ Αγγίπας θὰ ἔμπαινε στὸ σπῖτι τῶν συνωμοτῶν καὶ δὲν θὰ ἐβγαίνει ποτέ. Μήπως δὲν εἶχε εἰπῇ πὼς ἦταν ἑτοιμὸς νὰ θυσιάσῃ κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ του; Ἐπὶ τέλους τώρα δὲν μποροῦσαν νὰ διορθώσουν τὰ πράγματα καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῇς, ὁ κίνδυνος πὺ θὰ διέτρεχε ὁ ἀσυλλόγιστος νέος, δὲν ἦταν λόγος νὰ τὴν κἀν νὰ παραιτηθῇ τῶν σχεδίων τῇς.

Δὲν ἐπρόδωσε λοιπόν τὴν ἀνησυχία τῇς καὶ ἐφάνη πὼς ἐπίστευε στὴ βεβαίωσιν τοῦ. Τοῦ εἶπε πὼς θὰ τὸν ἐπερίμενε νὰ μῇθῃ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν του, καὶ ἐκεῖνος προσεφέρθηκε νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὴν πόλιν. Ἀλλ' ἡ Μαρία δὲν ἐδέχθηκε.

— Θὰ γυρίσω μονάχη μου! τοῦ εἶπε. Σὺ κάθου ἐδῶ, ἀφοῦ σ' εὐχαριστῇ ἡ μοναξιά κι' ἀφοῦ προτιμᾷς ν' ἀποφύγῃς τὸν κόσμον. Βλέπεις ὅμως ὅτι ἀπὸ μένα δὲν μπόρεσες νὰ κρυφθῇς. Ἦξερα πὼς ἔμενες ἐδῶ σὺν ἑνας ἀξέστος γεωργὸς καὶ μόλις σὲ χρειάσθηκα ἦρθα καὶ σ' εἶδα. Κάθου ἐδῶ, κι' ἀπόφυγέ με ὅσο μπορεῖς, γιὰτὶ ὑπάρχουν κατάσκοποι πολλοί, ἔχουμε ἐχθρούς κι' οἱ δύο μας. Ἐγὼ θὰ γυρίσω ἀνενόχλητη. Ποιὸς θὰ ὑποπτεύῃ ὅτι κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀνδρικά ροῦχα κρύβεται ἡ Μαγδαληνὴ!

Εὐκόλο εἶναι νὰ τὸ μαντέψῃ τὸ κάθε μάτι, πὺ θ' ἀντικρύσῃ τὴν οὐράνια κορμοστασιά σου! Ποιὸ ἄλλο βάδισμα μοιάζει μὲ τὸ δικό σου τὸ ἡγεμονικό, καὶ ποῖο ἄλλο

θαῦμα γυρίζει στοὺς δρόμους τῇς Ἀντιόχης; Φθάνει νὰ σὲ ἰδοῦν, Μαρία. Καὶ θὰ καταλάβουν ἀμέσως, γιὰ νὰ γονατίσουν νὰ προσκυνήσουν τὴ θεὰ πὺ γυρίζει τῖς νύχτες. Ἀφοῦ δὲν τὸ θές, δὲν θάρρω. Ἀλλ' ἂν συμπονοῦσες τὴν ἀπελπισία μου...

— Θάχης τὸν καιρὸ νὰ γευθῇς τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὰ χεῖλη μου, πὺ θὰ εἶναι θερμὰ γιὰ κείνον πὺ θὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ μῖσος τῇς πληγωμένης ψυχῇς μου. Καὶ ἡ κορμοστασιά μου, πὺ τὸσο σοῦ ταράζει τοὺς λογισμούς, θὰ σπαρταρήσῃ ὁλόκληρη δίπλα σου, γιὰ μιά ἀπεραντὴ θυσία στὸν ἔρωτα, σὲ μιά ἀτέλειωτη νύχτα ἀκολασίας, ὀργῶν καὶ ἡδονῆς. Φεύγω.

Ἐφυγε πράγματι καὶ τὸν ἔβλεπε παραδομένο στὴν ἐκστασιν πὺ προκαλοῦσε ἡ προσέγγισή τῇς, σὰ ὄνειροπολήματα πὺ τοῦ γεννοῦσε ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔφερνε σὲ εὐχάριστο

πέρασ τὴν ἀποστολή του, γιὰ νὰ μὸρῃ ν' ἀξιῶσιν ἔπειτα νὰ κυλισθῇ μὲ τῇς στοὺς παραδείσους, πὺ θ' ἀνοίγε ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἀσβεστων πόθων του.

Ἡ Μαρία, μόλις βγῆκε, ἐξαναφύρεσε τὴν προσώπιδά τῇς, καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα γοργό. Ὅταν βρέθηκε σὲ μέρος

ἐντελῶς ἀνοικτό, μέρος πὺ δὲν ἔκρυβαν τὴ θεὰ του οὔτε δένδρα, οὔτε θάμνοι, στάθηκε καὶ κύτταξε γύρω τῇς μὲ προσοχή καὶ ἐπιμονή, Κανέναν! Ἐντελῶς ἤσυχη, ὅτι ἐκεῖνος πὺ ἐθροῦρῃσε κοντὰ στὸ παράθυρο—ἂν πραγματικῶς ἐθροῦρῃσε ἀνθρώπος—δὲν ἦταν δικὸς τῇς ἐχθρὸς, ἀλλὰ τοῦ Αγγίπα, ἐπανελάβε τὸ δρόμο τῇς. Καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, ἂν εἶχαν ἀκούσῃ τὰ ὅσα εἶπαν, αὐτὴ δὲν θὰ διέτρεχε οὔτε τὸν παραμικρότερο κίνδυνο. Τὸ μόνο πὺ θὰ γινώτανε θὰ ἦταν νὰ σκοτώθῃ ὁ Αγγίπας καὶ νὰ ἀναβληθῇ πρὸς τὸ παρὸν ἡ δικὴ τῇς ἐκδίκησιν.

Τὸ ἐξοχικὸ σπῖτι τοῦ τοιμηροῦ νέου, βρισκώτανε πρὸς τὸ μέρος τῇς Πύλης πὺ καὶ σήμερα λέγεται «Βάβ Βολὸς».

δηλαδή πέρα από τη «Βασιλική» συνοικία, κοντά στο μικρό βουναλάκι Σταβρία. Μ' όλον ότι η τοπογραφία της αρχαίας Αντιόχειας είναι έντελως άγνωστη, ώστε μάταια θα προσπαθούσε κανείς να βρή τα διάφορα ιστορικά μέρη όπου διεδραματίστηκαν τα γεγονότα που διηγούμεθα, έν τούτοις υπάρχουν πιθανόντες ότι η συνοικία εκείνη άρχιζε από το τέρμα της οδού Σιγκώνος κοντά στο «Πάνθεον»· πού κι' αυτό δεν είναι γνωστό πού ακριβώς βρισκότανε Πάντως θά ήταν στο αντίθετο μέρος εκείνου πού κατοικεί-ται σήμερα.

Και η Μαρία χωρίς να μπη στην οδό Σιγκώνος πού μπορούσε ναχρη διαβάσει, μ' όλον ότι ήταν αρκετά περ-σμένη ή ώρα, άκοιούθησε τούς στενούς δρομάκους, άφου πρίν στάθη και βεβαιώθηκε, γιά μία φορά ακόμα, ότι δεν την παρακολουθούσε κανείς.

Πάντα με γοργο βήμα προχωρούσε πρὸς την αντίθετη πλευρά της πόλεως, έπήγαινε κατά τὸν ποταμό, όπου, κα-θὼς έζέριμε, ήταν τὸ σπήτι της Αντιόνης.

Ο πυρετός της ψυχής της είχε θολώσει την όρθή σκέψη 'Αντί να γυρίσει στο μεγάλο της ύστερα από την έπίσκεψη πούκανε στον 'Αγρίπα, και να περιμένη εκεί τὸ αποτέλε-σμα τῶν ενεργειῶν τοῦ Ντίλα, διευθύνετο κατά τὸ σπήτι της αντίζήλου της, σχεδόν μηχανικά. Σάν να την έσερνε κάποια τεραστία δύναμη, πήγαινε να παρακολουθήσει την έκτέλεση τοῦ σχεδίου της, να απολαύσει με την άγωνία και τὸ βασανιστήριο της νέας, μιάς ανύποπτης νέας, πού ποτέ της δεν σκέφθηκε να της κάνει κακό.

Εφθασε κοντά στο ποτάμι, και στάθηκε κάτω από ένα δένδρο, αντίκρὺ τοῦ σπιτιοῦ της Αντιόνης.

Τίποτα δεν την εφόβιζε. Εκεί πὸ κάτω, λίγες μέρες πρίν, λησται της είχαν έπιτεθῇ ένῶ ήταν ήμέρα και στά-θηκε έντελως τυχαία. Όχι μόνον ξαναρχώτανε στο ίδιο εκείνο έπικίνδυνο μέρος, αλλά και τόκανε νύχτα. Ούτε τὸ σκοτάδι την ετρόμαζε, ούτε ή έρημιά την πτοούσε. Γιατί από τὸ μέρος εκείνο, δεν υπήρχαν παρὰ έλάχιστα σπίτια, άραιά πολύ. Τὸ σπήτι της πριγκηποπούλας ήταν τὸ τε-λευταίο της σειράς. Σέ γραμμή κάθετη σ' αυτό, ήταν οί οικοδομές περισσότερες. Ανατολικά του όμως ήταν ένα μοναχά, και μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο σπιτιῶν μεσολαβούσε και δεινροφυτευμένη έκταση, όπου τὸ σκοτάδι ήταν βαθύ-τερο, κι' οί κίνδυνοι έπομένως μεγαλείτεροι.

Εμεινε εκεί και έκύτταξε κατά τὸ σπήτι της Αντιόνης. Κανένα φῶς δεν έπρόδινε, ότι άγρυπνοῦσε κάποιος εκεί

μέσα. Θόρυβος δεν άκούγέτο. Βαθειά σιωπή πού την τάρ-σασε μοναχά πού και πού ὁ κρωγμός τοῦ νυκτοπούλιου ή τῶν βατράχων τὰ κοάσματα, και σκοταδι άπόλυτο. Ψυχή ζωσα δ ν υπήρχε άλλη, ούτε στο δρομο, ούτε στην έπαυλη.

—Τι θά εἴπῃ αὐτό; έψιθύρισε.

—Δέν ήξερε τί να υποθέσει, όπως δ ν ήξερε γιά ποιο λό-γο εἶχε παει εως εκεί.

Γιατί ή Μαρία ή Μαγδαλη-νή, ήτανε στις σκέψεις της κυριολεκτικῶς άνερωματιστή. 'Η λύα να έκδικηθῇ τὸν Οὐρ-βανό πού την περιφρόνησε, ήταν εκείνο πού την κατείχε ολόκληρη ή θύελλα πού άνα-ταράσσετο μέσα της κι' είχε γίνει τόσο βίαιη, ώστε πολ-λες φορές έκανε ένεργειες υπερβολικές, άσκοπες, άκό-μη και έπικίνδυνες. Μέσα στο μυσλό της διεμορφώνετο τὸ σχέδιο της έκδικησεως, και ως ὄργανα θά μεταχειριζό-τανε ὅλους, ὅσοι την ποθοῦ-σαν, τούς έμπιστους και τούς δούλους της, ιοῦς φίλους πού την θαύμαζαν, την ὁμορφιά και τὰ πλοῦτή της, την έξυ-πνάδα της, ακόμα και την κακία της.

Τὰ εἶχε πράγματι όλα αὐ-τά. Εξυπνη πολύ, είχε πάρει μιά μόρφωση ανώτερη. Οί σο-φώτεροι 'Ιουδαίoi, Έλληνες

και Αιγύπτιοι είχαν χρησιμεύσει γιά διδάσκαλοι της. 'Ηταν έξυπνη, άλλοτε ένθουσιώδης και άλλοτε συντηρη-κή· ήταν ονειροπόλος αλλά και έπηρεασμένη από τις ὀλι-στικές τάσεις της εποχής· ήταν στην ψυχὴ καλλιτέχνης άλ-λά και έμπορος, γυναίκα τῶν μεγάλων αἰσθημάτων αλλά μερικές φορές τῶν χαμερπῶν ὑπολογισμῶν: 'Ηταν ένα κρᾶμμα κακίας και καλῶσύνης, αλλά πρὸ παντός ήτανε μιά φιλάρεσκη γυναίκα, πού είχε συνηθίσει να βλέπῃ να λυγι-ζουν ὅλα μπροστά της και να έκμηδενίζονται στη θέλησή της. Και ακόμα ήταν μιά γυναίκα πού ζούσε στην εποχή τῶν υπερβολῶν και της άκρότητας.

Τὴ μιά στιγμή, από την ήσυχία πού επικρατούσε στο σπήτι της Αντιόνης έβγαζε δυσάρεστα συμπεράσματα, άμέ-σως σέ λίγο έπίστευε τὸ αντίθετο και τὴ σιωπὴ την έξη-γούσε ως άπόδειξη της έπιτυχίας τοῦ έργου πού είχε άνα-θέσει στον έμπιστό της κατάσκοπο. 'Εμεινε έτσι σ' αὐτή την άβεβαιότητα ὡρα πολλή. 'Αφησε την ψυχὴ της να νανου-ρισθῇ στην ευχάριστη σκέψη της έπιτυχίας, τὴ φαντασία της να τρυπῶση στον παρθενικό θάλαμο εκείνης πού την ήξερε με τὸ ὄνομα Γούλια. Και φαντάσθη πὼς έβλεπε σκηνές φρικτές πού της μαλάκωναν την ψυχὴ, γιὰ τὴς 'Ικανοποι-ούσαν τὸ μίσος.

Τέλος άπεφάσισε να φύγῃ. 'Όσο κι' αν έμενε εκεί πέρα τίποτα δεν θά έκακρίβωνε. 'Όσο κι' αν ήθελε να βρῖσκειται στην άβεβαιότητα—γιατί φοβώτανε μήπως μάθη καμμία δυσάρεστη εἰδηση—έπρεπε να γυρίσῃ στο σπήτι της.

—'Αδικά ήρθα! έψθύρισε. Γιατί δεν έπήγαινα στο μέ-γαρό μου να περιμένω τὸν Ντίλα εκεί;

—'Αποφασιστική τώρα έπροχώρησε, άλλ· όταν περνούσε από μπρὸς από τὸ σπήτι της Αντιόνης, μιά άκατανίκητη και άπροσδιόριστη δύναμη την έσπρωξε να πλησιάζῃ πε-ρισσότερο. 'Όπως όμως βρισκότανε σέ μικρὴ σχετικῶς άπόσταση, άκουσε τὸν ψίθυρο ἀνθρώπων πού συνομιλοῦ-σαν σιγά. Στάθη, κρύφτη πίσω από ένα σωρό πετρῶν και άκροάσθηκε.

—Στοιχηματίζω πὼς μένει ἐδῶ, έλεγε ένας. Μά πρέπει να βεβαιωθῶμε ὅμως. Κι' αν είναι αὐτή...

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

Απόψε λές κι' εγιόμωσαν την κάθε βρύση μάγια κ' ήπιαν οί ράθυμοι βοσκοί κι' αγάλλιασαν τὰ πλάγια, χορός σέ κάθε άνάρραχο, άχός στο κάθε ρέμμα· χίλιες μορφές ύφαινονται με μεταξένιο γνέμα

πάνω στο ς λόγους τούς γλαρούς και τῶν γκρεμῶν τ' άπόσκια που τα 'λιοβασιλέματα στερνοφιλοῦν τὰ μόσκια. 'Ός και τὰ κυπροκούδουνα κ' οί γκιώνηδες κ' οί γρύλλοι έμέθυσαν από χαρά τ' άποψινοῦ τ' 'Απρίλη

κι' έσώπασαν τὸ κλᾶμμα των, τὸ πικρολάλημά των να τραγουδήσουν οί καλοί τις νειές σὶδ πέρασμά των άπ' τα ψηλά τὰ διάσελα στ' άνάργια μονοπάτια με τὸ γοργό περπάτημα, τὰ χαμηλά τὰ μάτια.

† ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

και Αιγύπτιοι είχαν χρησιμεύσει γιά διδάσκαλοι της. 'Ηταν έξυπνη, άλλοτε ένθουσιώδης και άλλοτε συντηρη-κή· ήταν ονειροπόλος αλλά και έπηρεασμένη από τις ὀλι-στικές τάσεις της εποχής· ήταν στην ψυχὴ καλλιτέχνης άλ-λά και έμπορος, γυναίκα τῶν μεγάλων αἰσθημάτων αλλά μερικές φορές τῶν χαμερπῶν ὑπολογισμῶν: 'Ηταν ένα κρᾶμμα κακίας και καλῶσύνης, αλλά πρὸ παντός ήτανε μιά φιλάρεσκη γυναίκα, πού είχε συνηθίσει να βλέπῃ να λυγι-ζουν ὅλα μπροστά της και να έκμηδενίζονται στη θέλησή της. Και ακόμα ήταν μιά γυναίκα πού ζούσε στην εποχή τῶν υπερβολῶν και της άκρότητας.

Τὴ μιά στιγμή, από την ήσυχία πού επικρατούσε στο σπήτι της Αντιόνης έβγαζε δυσάρεστα συμπεράσματα, άμέ-σως σέ λίγο έπίστευε τὸ αντίθετο και τὴ σιωπὴ την έξη-γούσε ως άπόδειξη της έπιτυχίας τοῦ έργου πού είχε άνα-θέσει στον έμπιστό της κατάσκοπο. 'Εμεινε έτσι σ' αὐτή την άβεβαιότητα ὡρα πολλή. 'Αφησε την ψυχὴ της να νανου-ρισθῇ στην ευχάριστη σκέψη της έπιτυχίας, τὴ φαντασία της να τρυπῶση στον παρθενικό θάλαμο εκείνης πού την ήξερε με τὸ ὄνομα Γούλια. Και φαντάσθη πὼς έβλεπε σκηνές φρικτές πού της μαλάκωναν την ψυχὴ, γιὰ τὴς 'Ικανοποι-ούσαν τὸ μίσος.

Τέλος άπεφάσισε να φύγῃ. 'Όσο κι' αν έμενε εκεί πέρα τίποτα δεν θά έκακρίβωνε. 'Όσο κι' αν ήθελε να βρῖσκειται στην άβεβαιότητα—γιατί φοβώτανε μήπως μάθη καμμία δυσάρεστη εἰδηση—έπρεπε να γυρίσῃ στο σπήτι της.

—'Αδικά ήρθα! έψθύρισε. Γιατί δεν έπήγαινα στο μέ-γαρό μου να περιμένω τὸν Ντίλα εκεί;

—'Αποφασιστική τώρα έπροχώρησε, άλλ· όταν περνούσε από μπρὸς από τὸ σπήτι της Αντιόνης, μιά άκατανίκητη και άπροσδιόριστη δύναμη την έσπρωξε να πλησιάζῃ πε-ρισσότερο. 'Όπως όμως βρισκότανε σέ μικρὴ σχετικῶς άπόσταση, άκουσε τὸν ψίθυρο ἀνθρώπων πού συνομιλοῦ-σαν σιγά. Στάθη, κρύφτη πίσω από ένα σωρό πετρῶν και άκροάσθηκε.

—Στοιχηματίζω πὼς μένει ἐδῶ, έλεγε ένας. Μά πρέπει να βεβαιωθῶμε ὅμως. Κι' αν είναι αὐτή...

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

—'Αν είναι αὐτή, θά την άρπαξομε και θά την πᾶμε στη Σεπφωρίδα. 'Ο τετράρχης Ηρωδης Αντύπας θά μάς άναμείψει πλούσια. Πᾶμε να φύγομε τώρα. και πρίν περάσουν εἴκοσι τέσσαρες ὥρες, θαχομε μάθη εκείνο πού θέλουμε. 'Εγὼ δ' ίδιος θά φροντίσω νάμπω στο σπήτι και να μά'ω.

Ο νέος πού παν-τρεύομαι σέ λίγο, είναι τόσο διαφο-ρετικός άπ' τούς άλ-λους. Είναι σιωπηλός και ψυχρός. Δεν χωνεύει, σχεδόν μισεί τὸν κινηματο-γράφο και τὰ σπόρ. 'Εχει ὕφος ήρωϊ-νομανοῦς ή κοκαίνο-μανοῦς.

—'Η θεία μου, πού της εἶπα τις σκέψεις μου μ' άπάντησε πὼς εἶ-μαι άνόητη κι' ότι έ-πρεπε να σ' εφθῶ

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να πιστέψῃ, ότι ὅσα θά σοῦ διηγηθῶ είναι άπολύτως άκριβή.

—'Ελίζα, πρὶν τὸ παντρεθῶμε, πρὶν τὸ σέ κάνω σύν-τροφο της ζωής μου, πρέπει σάν τίμιος άνδρας, να σοῦ άπο-τροφῶ την ζωὴ μου, πού βαθαίνει τὴ ζωὴ μου. Θέλω να καλύψω ένα μουσικό, πού βαθαίνει τὴ

ΕΝΑ ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ Ο ΔΙΑΔΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Σήκω! Σήκω πιά! έφώναξεν ή παπαδιά. Είναι ώρα πιά νά σηκώθης... 'Ο κόσμος προσμένει τήν καμπάνα γιά νά πάη στήν εκκλησιά καί σὺ ἀκόμα κοιμάσαι...

—'Ο παπᾶς κουνήθηκε λίγο, κάτω ἀπὸ τίς κουβέρτες. "Επει-
τα γύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρό.

—Οὐ! Νά πάρη ὁ Διάολος! ἐμούγκρισε. Αὐτὸ τὸ Πάσκα
νά μὴν ἐρχόνταν ποτέ!... Μεγάλο βάσανο. Νά σέ σηκώ-
νουν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα...

—'Η παπαδιά, πού ἦταν σηκωμένη πιά, σταυροκοπήθηκε
τρομαγμένη.

—Χριστέ καὶ Παναγιά! ἔκαμε μὲ φρίκη.

—Τὶ ἔπαθες; ρώτησεν ὁ παπᾶς.

—Χρονιάρκα μέρα σήμερα καὶ βλαστημάς;... Μεγάλο
κακὸ θὰ σέ βρῇ... Μπα, μπα, μπα...

—'Ο παπᾶς τὸ συλλογίστηκε πὼς βλαστήμησε τέτοιαν ἄγια
μέρα. Μὰ εὗρισκε πὼς εἶχε καὶ κάποιο δίκιο. "Αρχισε νά

γυράζει ὁ ἔρμος κι' ἔπειτα τὸ
πρωῖνὸ ἀγιάζι ἦταν πολὺ τσου-
χερό. Περνοῦσε ὡς τὰ κόκκαλα
τοῦ ἀνθρώπου... Μισοξυπνημένος
εὗρισκε πὼς δὲν ἦταν καὶ τόση
βία νά ξυπνήσῃ καὶ νά σηκωθῇ ἀ-
κόμα. "Ἦταν ἀκόμα βαθὺ σκο-
τάδι. Θάργουσε ἀκόμα ἡ αὐγή.

Μὰ μὲ τὴ φωνή τῆς παπαδιάς
ξύπνησε γιά καλὰ. Καὶ τότες
ἦρθε σὲ μετάνοια. Συλλογίστη-
κε τὴ θέσι τοῦ καὶ τὰ καθή-
κοντά του.

—Καλὰ λές, παπαδιά, εἶπε.

—'Αμάρτησα. Μὰ ὁ Θεὸς εἶναι
μεγάλος! Θὰ μὲ συμπαθήσῃ γιὰτὶ
εἶναι πολυέσπλαχνος καὶ πολυέ-
λεος... "Επειτα καταλαβαίνει
κι' Αὐτὸς τί θὰ πῇ νά σηκώνεται
κανένας ἀπὸ τὰ βαθεῖα μεσά-
νυχτα μ' αὐτὸ τὸ ἀγιάζι...

Γλήγορα ὁ παπᾶς βρέθηκε ντυ-
μένος τὰ ράσα του. Κατάλαβε
ὅμως πὼς κρύωνε. Καὶ πὼς θά-
βγαίνει ὀξω. Πῆρε λοιπὸν μιὰ
χοντρή βελότσα, τὴν ἔρριξε στήν
πλάτη του, τυλίχτηκε ζεστὰ μ'
αὐτὴ καὶ βγῆκε νά πάη στήν ἐκ-
κλησία.

—'Η παπαδιά φοβισμένη ἀκόμα
ἀπὸ τὴ βλαστήμια του, τὸν προ-
βοδοῦσε:

—Στὸ καλὸ καὶ στήν εὐκή τοῦ
Θεοῦ! Μὰ ἀκόμα τρέμω μὴ βρε-
θῇ μπροστά σου ὁ Διάολος, πού
τὸν ἐμελέτησες τέτοια μέρα σή-
μερα...

Φοβισμένος ὁ παπᾶς ξεκίνησε.

—'Ἦταν ἀκόμα βαθεῖα νύχτα
ὅταν ὁ παπᾶς ἔφτασε στήν ἐκ-
κλησία. Τ' ἄστρα τρεμολάμπανε
στὸν οὐρανὸ καὶ μονάχα πέρα,
στὸ βάθος, κατὰ τὴν Ἀνατολή
κάτι προμηνόυσε πὼς σὲ ὦρα
ἀρκετὴ θὰ φέξῃ... Μὰ ἀκόμα εἶχε
καιρὸ...

—'Ανοίξεν ὁ παπᾶς τὴν ἐκκλησία μὲ τὸ κλειδί. Σιγαλιὰ
νεκρικὴ ἀπλώνονταν γύρω! Κ' ἡ ἐκκλησία ἦταν θεοσκοτεινὴ.

—Βρέ, ὡς καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ καντήλι τ' ἀφίσανε νά
σβύσῃ... εἶπεν ὁ παπᾶς τρομαγμένος.

Κάτι πρόσμενε νά τοῦ συμβῇ αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Χωρὶς
ἄλλο καὶ κακὸ θὰ τοῦρθε μπροστά. Πρῶτα ἐβλαστήμησε
τὸ Διάολο, τώρα βρίσκει τὸ καντήλι τοῦ Χριστοῦ σβυσμένο!
Συλλογίζεται πὼς ἐφέτος τὸ Πάσχα του δὲν θὰ πάη
καλὰ!... Τρέμει. 'Ο Διάολος θὰ βάλῃ τὰ κέρατά του...

—Μὰ αὐτοὶ οἱ εὐλοημένοι δὲν ὑποφέρονται, λέει κατόπι
μοναχὸς του. Θέλουνε πολὺ νωρὶς σήμερα τὴν ἀκολουθία.
Θέλουνε ν' ἀναστήσωμε νύχτα ἀκόμα γιά νά πάνε νά πε-
ριδρομιάσουνε... "Ας βιασθῶ

Καὶ τρέχει ἀπὸξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία γιά νά χτυπήσῃ τὴν
πρῶτη καμπάνα, γιά νά σηκωθοῦν οἱ χωριάτες. Κι' ἔπειτα
θ' ἀνάψῃ τὸ καντήλι τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅλα τ' ἄλλα.

Τὸ σκοινὶ εἶναι σκαρφαλωμένο
καὶ δεμένο. "Αλλο βάσανο αὐτό.
"Ὡστόσο γλήγορα τὸ λύνει κι'
ἀρχίζει τὸ καμπανίδι. 'Ο ἦχος
τῆς καμπάνας σκίζει βουερά τὸν
ἀγέρα. Εἶναι σὰ μιὰ φωνή, σὰ
μιὰ φιλικὴ ὁμιλία, πού τοῦ δίνει
θάρρος μέσα στὴ νύχτα καὶ μέσα
στὶς κακὲς του σκέψεις.

—'Αφοῦ ἐσήμερον καμπόσο, ἐξ-
ναμπήκε ὁ παπᾶς στήν ἐκκλησία.

—Καὶ τώρα τὰ καντήλια συλλο-
γίστηκε. Μὰ πού εἶναι τὰ σπέρτα;

—'Εφαξεν ὁ δύστηνος παπᾶς νά
βρῇ τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπέρτα πρῶ-
τα-πρῶτα κοντὰ στήν εἰκόνα τοῦ
Χριστοῦ. "Εκεῖ τᾶβανε τίς περι-
σσότερες φορές, γιά νὰ τὰχῇ πρό-
χειρα. Μὰ δὲν τὰ βρῆκε κεί. Τά-
χα κάποιος νά τὰ πήρῃ; Καὶ τώρα
πού θὰ βρῇ σπέρτα;

—Μὰ εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνα-
το, συλλογίστηκε, νά μὴν ὑπάρχουν
σπέρτα στὸ παγκάρι. Θάχαν ἐκεῖ οἱ
ἐπίτροποι.

Μέσα στὸ ψηλαφητὸ σκοτάδι,
ἀλάργεψε ἀπὸ τὸ τέμπλο καὶ κόν-
τεψε στὸ παγκάρι. "Εφαξε ἀπάνω,
πασπάτεψε τὰ κεράκια, τὸ δίσκο,
ἀλάκερο τὸ σκέπασμα τοῦ Παγκα-
ριοῦ. Μὰ σπέρτα πούθενά!

—'Α! συλλογίστηκε. Μὴν εἶναι στὸ
σανιδάκι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ παγκάρι;
Βάσανο κι' αὐτό, πού νά πάρῃ ὁ Διά-
ολος!

—'Η βλαστήμια ἀντήχησε μέσα στήν ἐκκλη-
σία. 'Ο παπᾶς ἀνατρίχιασε...

—'Απλῶσε λοιπὸν τὰ χέρια του ψάχνοντας
κάτω ἀπὸ τὸ παγκάρι. Μὰ ἀπάντησε κάτι
σκληρὸ!... Κάτι σκληρὰ πράγματα σὰν ξύ-
λα ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ παγκάρι. Καὶ μάλιστα
τοῦ φάνηκε πὼς κουνιώντουσαν κιόλας!

—Τὶ νᾶναι;

—'Εβαλε πάλι τὰ χέρια του μὲ ἀπόφαση
πιά νά πιάσῃ αὐτὰ τὰ πράγματα. Καὶ ἄρ-
παξε... δυὸ κέρατα! Δυὸ μεγάλα, σκληρὰ

κέρατα. Ἀνατινάχτηκε ὁ παπᾶς τρία βήματα πίσω.

Κρύος ἰδρώτας τὸν ἔλουσεν ἀλάκερο.

—'Ο Διάολος εἶναι! ἐφώναξε. Τὸν ἐμελέτησα δυὸ φορές

σήμερα... Στὸ τέλος ἦρθε! Καὶ τώρα, τί θὰ γένω;...

Τὶ θὰ γένω;...

Καὶ ρίχτηκε τρέχοντας ὀξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Μερικὲς γρηές, πού εἶχαν σηκωθῇ πολὺ νωρὶς
ὅτανανε κεινὴ τὴ στιγμή. Εἶδανε τὸ παπᾶ, πού

ρίχτηκε παραλοῖσμένος ὀξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία

—Τὶ σοῦρθε, παπᾶ; τὸν ρωτήσανε.

—Τὶ νά μούρθη;...

Καὶ σταυροκοπιώνταν ὁ δόλιος

ὁ παπᾶς,

—Μὰ σὺ, δέσποτα, κάτι ἔχεις...

Πές μας.

—'Ο παπᾶς ντράπηκε στήν ἀρχὴ
νά πῇ στὶς γυναῖκες. Μὰ ἔπειτα

εἶδε πὼς ἔπρεπε νά τὸ πῇ.

—Νά: ὁ Διάολος μῆκε μέ-

σα στήν ἐκκλησία. 'Ο Διά-

ολος; 'Ο 'Οξαπόδοις στήν ἐκ-

κλησία; ἔκαμαν ὅλες οἱ γρηές

τρομαγμένες.

Καὶ δὸς τοῦ σταυροκοπίδι.

—'Αρχισαν σὲ λίγο νά φτά-

νουν καὶ ἄντρες στήν ἐκκλη-

σία. Ρώτησαν κι' αὐτοὶ τί γί-

νηκε, γιὰτὶ ἡ ἐκκλησία εἶναι

ἀκόμα σκοτεινὴ; Κι' ἔμαθαν ὅλοι τὸ τρομερὸ νέο.

—'Ο Διάολος μῆκε στήν ἐκκλησία!

—'Ενας ρώτησε:

—Καλὰ. Μὰ δὲ θὰ κάμωμε φέτος Ἀνάσταση;

—Πῶς νά κάμωμε; ἀπάντησεν ὁ ἄλλος. 'Αφοῦ ὁ παπᾶς

δὲν μπαίνει στήν ἐκκλησία...

—Ναί. 'Εγὼ δὲν μπαίνω, εἶπε ὁ παπᾶς. Μὰ ἄς ἔμπῃ

ἕνας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

—'Ενας ἀπὸ σᾶς, ἂν τοῦ βαστάῃ ἡ καρδούλα...

τοῦ χωριοῦ. Ναί, σ' αὐτὸ συμ-
φωνοῦσαν ὁλοένα καὶ πιὸ
πολλοί.

—Αὐτὸ εἶναι, εἶπε τότες ἑ-
νας καλὸς νοικοκύρης. Χωρὶς
ἄλλο τὰ κρίματά μας φέρανε
τὸ Διάολο χρονιάρκα μέρα
μέσα στήν ἐκκλησία. Κάνουμε
πολλὲς ἀδικίες, κλεψιές, ἄρ-
παγές, ψευτομαρτυρίες, μα-
λώματα... Αὐτὰ ὁ Θεὸς δὲν
τὰ θέλει. Καὶ μᾶς γύρισε τὴν
πλάτη πιά... "Εταὶ βρῆκε ὁ
Διάολος τὴν εὐκαιρία καὶ μπή-
κε μέσα στήν ἐκκλησία μας...

—Καὶ τώρα; ρωτοῦσαν
ὅλοι.

—Τίποτε δὲν γίνεται! ἔλε-
γεν ὁ παπᾶς.

Στὸ μεταξὺ εἶχε πιά ξημε-
ρώσει. Μὰ κανένας δὲν ἔμπαι-
νε στήν ἐκκλησία. "Ὅλοι ἦτα-
νε τώρα σκεπτικοὶ καὶ φοβι-
σμένοι. "Ἦταν ἔτοιμοι νά με-
τανιώσουν, νά γυρίσουνε
πίσω ὅσα μπορούσαν ἀπὸ
τὰ κλεμμένα, ν' ἀρνηθοῦνε
τοὺς ψευτικὸς ὁρκους τοὺς
νά διορθώσουν τὰ πάντα.

Σὰ νᾶφτανε ἡ ὦρα τῆς μετάνοιας.
Κυττάζανε ὅλοι τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας μὲ παράπονο
μὲ λύπη...

Δὲν θάκαναν ἐφέτος Ἀνάσταση, γιὰτὶ ἦταν πολὺ ἁμαρ-
τωλοί.

—'Αέφανα ὅμως—να! Τί βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλη-
σίας; "Ενα ζῶο. Εἶναι μιὰ γίδα!

—Βρὲ! Νά πάρῃ ὁ Διάολος! ἔκαμεν ὁ παπᾶς.

—"Ὅλοι τὸν κύτταξαν μὲ ἀπορία.

Μὰ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ παπᾶ ὅλα τώρα ξεκαθαρίστηκαν!
Αὐτὸ ἦταν. Μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι, τὴν ὦρα πού βγῆκε
ὁ παπᾶς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία γιά νά χτυπήσῃ τὴν καμπάνα, ἡ
ἐκεῖ πού ἔφαχνε γιά τὰ σπέρτα, μῆκε ἡ γίδα στήν ἐκκλησία
καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ παγκάρι... "Ἐκανε τόσο ἀγιάζι
ἐκεῖνη τὴ νύχτα! Διαλόκρυσεν αὐτὸ! Κι' ἡ γίδα ζήτησε
λίγη ζέστη...

—'Αλλοὶ γελάσανε κ' εἶπανε κουτὸ τὸν παπᾶ, ἄλλοι τὸν
βρίσανε, ἄλλοι σὴνᾶσανε.

—'Ἦταν μέρα πιά πού μῆκε ὁ παπᾶς μέσα στήν ἐκκλησία.

—'Ο κόσμος ἀκολούθησεν ἀπὸ πίσω του. Βιαστικὰ-βιαστικὰ
ἔβαλεν ὁ παπᾶς τὰ ἀμφιά του, πῆρε τὴ λαμπάδα κι' ἄρ-
χισε.

—Δεῦτε λάβετε φῶς!...

Καὶ ἐακολούθησε μὲ βιασύνῃ. Μάλιστα γιά νά πάη πιὸ
γρήγορα ἡ ἐκκλησία, ἔφαγε πολλὰ κομμάτια. "Εφτασε μο-
νομιάς στὴ λειτουργία καὶ γρήγορα-γρήγορα βρέθηκε στὸ
Βαγγέλιο... "Εταὶ ἔκαμε λιγώτερο κόπο καὶ μάλιστα εἶπε
μουσικὰ μὲ πονηρία:

—Νᾶκανε ὁ Θεὸς νάμπαινε ὁ Διάολος πιὸ συχνὰ στήν
ἐκκλησία!

—'Ο φόβος τοῦ εἶχε φύγῃ πιά.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

—'Εκεῖνη δειλὰ καὶ κόκκινη ἀπ' τὴ
ντροπὴ τῆς εἶπε:

—Δὲν ξέρω γράμματα νά διαβάσω.

Μοῦ τὴ διαβάζεις εσύ;

—Πῶς, εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

Καὶ μὲ σοβαρὸ ὄφος τῆς διάβασε:

«Σοῦ στέλνω 3 φιορίνια καὶ χίλια

φιλιὰ». "Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ τῆς εἶπε μ'

ὅλη τὴν ταχυδρομικὴν του ἀξιοπρέπεια.

—Τὰ φιορίνια σοῦ τὰ ἔδωσα. Μένουν

τὰ φιλιὰ. Τότε ἡ χωρική ὥρμησε

σὴν ἀγκαλιά τοῦ ὑπαλλήλου καὶ

μὲ προθυμία ἄφησε νά τῆς πληρώσῃ

ἐκεῖνος ὅλο τὸ ποσὸ τῆς ἐπιταγῆς σὲ

φιλιὰ. —Τὶ ὠραῖο πρᾶγμα πού
εἶναι τὸ Ταχυδρομεῖο, σκέ-

φθηκε ἡ νέα: "Πληρώνει ὅλα τοῖς με-
τρητοῖς. Ἀκόμα καὶ τὰ φιλιὰ.

—'Ενας ἐπαρχιώτης μῆκε στὸ ἱστο-
ρικὸ μουσεῖο τῆς Βιέννης, ὅπου σὲ μιὰ

γυάλινη βιτρίνα εἶχαν δύο κρανία, τὸ

ἓνα μικρὸ καὶ τὸ ἄλλο μεγάλο.

Περίεργος γύρισε σ' ἓναν κλητῆρα
καὶ τὸν ρώτησε.

—Ποῖων ἀνθρώπων εἶναι αὐτὰ τὰ
κρανία, μήπως ξέρετε;

—Τὸ μεγαλύτερο, τοῦ ἀπάντησε ἑ-
κεῖνος, εἶναι τοῦ Μεγάλου Φρειδερί-
κου καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἰδιοῦ ὅταν ἦταν

ZΗΤΗΣΩΜΕ

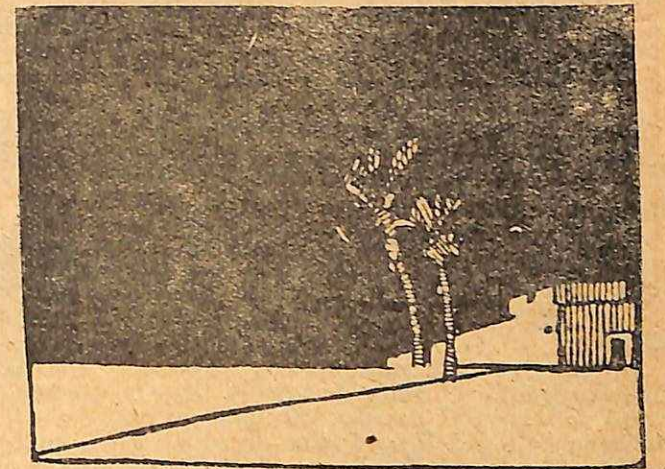
ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΑΠ' ΤΗ ΝΕΚΡΗ

(AYAAIA)

A stylized illustration of two camels with riders walking across a dark, textured landscape under a light sky. A long, thin object, possibly a stick or staff, lies on the ground in the foreground.

φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ γοργὰ τὸ

— Θα παίξης με το λόγο σου, είπε ο Κράψ,

1262

-Αρκετά για σήμερα.
Είπε η Μάρθα
Λοσαλί στο μον-
τέλο της. Οί κινήσεις
της ήταν κουρασμένες και ο πίνακας που είχε αρχί-
σει την ημέρα αυτή δεν είχε σχεδόν προχωρήσει. Βιαζόταν
να διαβάσει τα γράμματα που της έφεραν από άλλους και
ήθελε να τα διαβάσει μόνη. Ένα προαίτημα της έσφιγγε
την καρδιά. Τι να της έφεραν τα καθυστερημένα αυτά
γράμματα;

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Το μοντέλο ντύθηκε βιαστικά, χαιρέτησε κι' έφυγε. Η
Μάρθα έσχιζε πρώτα το φάκελλο με το γράψιμο του αγα-
πημένου της. Μα το πρόσωπο της συννέφιασε, χλώμιασε,
και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. Ο Πέτρος της
έγραφε πως δε μπορούσε πια να υποφέρει το βίχιος της
κοινωνικής ανισότητας που τους χώριζε. Όλοι του μι-
λούσαν για τη στάση της Μάρθας, που προτίμησε να πά-
νει στο Παρίσι για τη ζωγραφική χωρίς να του δώσει σημασία,
και πως αυτό οφείλεται στο ότι αυτός ήταν πτωχός, ένας
φτωχός υπάλληλος. Την αγαπούσε τη Μάρθα του. Μα θα
πήγαινε μακριά, στις Ίνδies, σε μια μεγάλη επιχείρηση
ως ανώτερος υπάλληλος επί τριών χρόνων. Και θα γύριζε
με κάποια μικρή περιουσία, που θα εξασφάλιζε τον έρωτα
τους. Δεν είχε το κουράγιο να την αποχαιρετίσει. Γιατί
τότε δε θα μπορούσε να φύγει μακριά της. Έσφιγγε την
καρδιά του κι' έφυγε για το μακρινό ταξίδι...

Η Μάρθα δεν ήξερε πόσην ώρα έκλεινε. Φιλούσε με πό-
νο το γράμμα και παραινιόταν γιατί ο φίλος της έκανε
αυτές τις σκέψεις, πήρε αυτή την απόφαση, που τόσο πα-
ράλογη της φαινόταν. Αν έμενε τουλάχιστον καιρός! Μα
όχι. Εκείνος ήταν μακριά, ταξίδευε στον πλατύ ωκεανό
και την συλλογιζόταν.

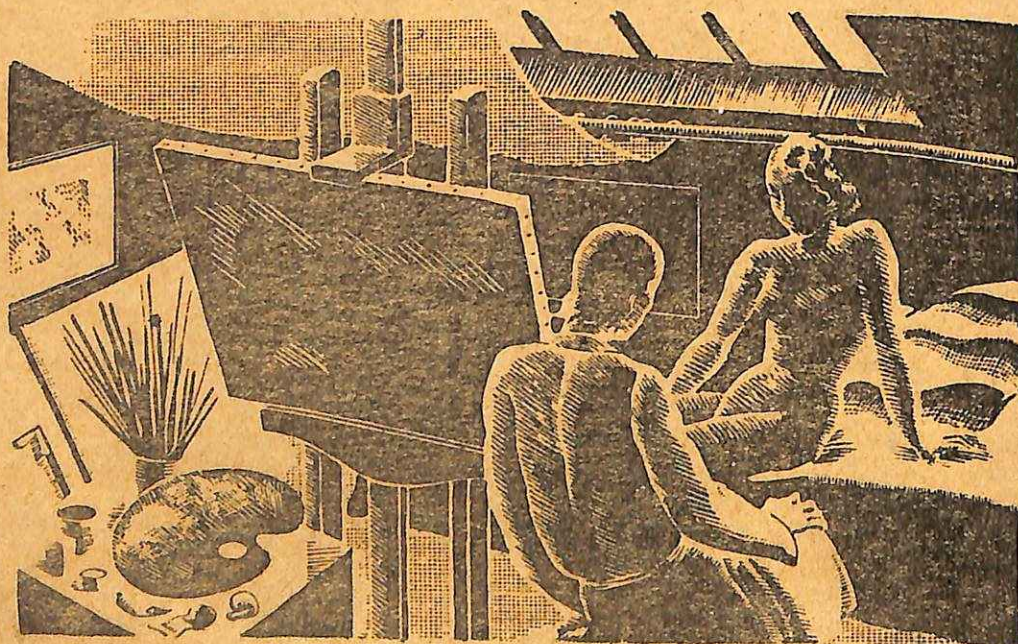
Και μ'σα στην απελπισία της, μια άστραπή χαράς και
θριάμβου πέρασε μέσα από τα μάτια της. Για δάκρυα στέ-
γνωσαν και το χαμόγελο ξανάνθισε στο πρόσωπό της. Θα
έφευγε κι' αυτή. Θα ταξίδευε και ένα πρωί ο αγαπημένος
της θα την έβλεπε ξαφνικά μπροστά του. Και πόσα ξωτικά
ταμπλώ θα ζωγράφιζε και πόσα μάγια δε θα χαιρόνταν
και πόσο φως, πόσο πλούτο απ' το φυσικό κόσμο δε θα
έπαιρνε απ' τη μυστηριώδη χώρα των φακίρηδων, των
παριών και της ζούγκλας!

Με κουράγιο, με χαρά, άνοιξε τώρα το δεύτερο γράμμα.
Η καρδιά της σκιρτούσε απ' τη χαρά του ονείρου που της
έφούσκωνε τα στήθια και ξάνοιγε τα φτερά της φαντα-
σίας της σε πλατειούς, μαγεμένους ορίζοντες.

Μα ξάφνου το πρόσωπό της συπάσθηκε και μίχ κρυγή
έξευγε μεσ' από τα στήθια της. Και τα μάτια της στεγνά,
δυσσταλμένα, κυττούσαν στο κενό. Η μητέρα της της ανήγ-
γειλε ότι όλη τους η περιουσία κατεστράφηκε, ότι τα κε-
φάλαιά τους τα είχαν όλα καταθέσει σε ξένο συναλλάγμα
και η απότομη πτώση του τους έφερε σε αδυναμία να
πληρώσουν τους πιστωτές τους και πως ο πατέρας της
παραπέμφθηκε σε δική με την κατηγορία της χρεωκοπίας.

Πάει το όραίο της
όνειρο. Πάει ο έρω-
τας, τα ταξίδια και
η τέχνη. Η φτώχεια,
η άτυχία του πατέρα
της, η μιζέρια. Κι'
αυτή μια φτώχη, α-
πλή δασκάλα ζωγρα-
φικής, σε κάποιο σχο-
λείο, που δε θα μπο-
ρούσε ίσως ούτε τα
χρώματα και τα πα-
νώ της ν' αγοράσει
για να δημιουργήσει,
για να δώσει ζωή
στους πόθους και τα
όνειρα της φλογερής
της νεότητάς.

Η νύχτα πλάκωνε
σά βραχνά. Ο θόρυ-
βος της πόλης βόμ-
βιζε μεσ' από τ' ά-
νοιχτό παράθυρο.
Σηκώθηκε κι' άναψε
το ηλεκτρικό. Κύτ-
ταξε τα μάτια της
στον καθρέφτη και

μιάς άλλης. Ανατρίχιασε. Φόρεσε βιαστικά το παλτό της
και βγήκε έξω. Ούτε θυλήθηκε πως δεν είχε φάει τίποτα.
Γύριζε μονάχα, γύριζε άσκοπα, και οι ώρες περνούσαν.
Κι' αυτή δεν έβλεπε τίποτα άλλο παρά τη μοναξιά, τη μι-
ζέρια, τη φτώχεια. Ξάφνου ένα χέρι σφιχτά την άρπαξε
από το μπράτσο.

— Έλα δω πιτσούνια μου!
— Αφήστε με, κύριε, τι θέλετε;
— Μη μας κάνεις το ζόρικο, μάτια μου. Έλα με το κα-
λό και άσε τα κόλπα. Το ξέρεις πως δεν πιάνουνε...
Η Μάρθα κύτταξε τριγύρω. Πίσω απ' το χονδρό που
την κρατούσε με τα δάχτυλά του, που μοιάζαν με ταν-
λίες έρχόταν κι' αστυνομικός.
— Κύριε με πονείτε, αφήστε με.
— Άσε τα λόγια και μπρός, στο τημα.

Αυτό βέβαια δεν το περίμενε η Μάρθα. Την είχαν πάρει
για τροτέζα. Υπόκυψε στην ανάγκη και προχώρησε. Η-
ξερε πως θα την άρηναν όταν τους έλεγε ποιά είναι. Κά-
θε βήμα όμως της φαινόταν πως γίνονταν μέσα σε βοή-
κο και πως όσο προχωρούσε όσο βυθίζονταν. Τα νεύρα
της τάνοιωθε τεντωμένα. Τα μηνίγγια της χτυπούσαν. Τα
μάτια της ήταν άπληνη. Και μόνο το στόμα της τόσφιγ-
γε κι' όλο τόσφιγγε από μια περηφάνεια χωρίς όρια.

— Με πηγαίνουν με τις πόρνες! Έτσι σκεφτόταν κι' όλο
περισσότερο έσφιγγε τα δόντια και τις γροθιές της.
Στο τημα έδειξε την ταυτότητά της. Της ζήτησαν συγ-
νώμη και την άρρησαν ελεύθερη. Αυτή κατέβηκε γρήγορα,
μήπως και πεσει πάνω της καθώς έβγαίνει. Κανένα μάτι
δυστυχώς, μήπως και γνωρίσει κανείς την περιπέτειά της.
Η νύχτα ήτανε μύρη, και η ατμόσφαιρα ύγρη. Τα ήλε-
θηρε να περπατά. Αχι! Αν ήταν τουλάχιστον ο Πέτρος
κοντά της! Μα αυτός είχε φύγει μακριά, πολύ μακριά
στα ξένα και θα την λησμονούσε.

Στη σκέψη αυτή, που σπάρχε πίοτερο την πονεμένη
καρδιά της, κάθε έλπίδα της φυγαδεύθηκε κι' η απελπισία
της γιγαντώθηκε.

Στο θλωμένο της νοῦ, που την έκανε να τα βλέπει πια
όλα μύρη, έπιμυνη ριζώθηκε η ιδέα του θανάτου, σά μο-
νη διεξοδό στην φρικτή δυστυχία της... Χωρίς τον πλοῦ-
νο, που της έδινε την άνεση, τη χαρά, την έλπίδα της συ-
ναντήσεως του καλού της, η ζωή δε θ' είχε τίποτα που να
την κρατά, δε θ' ήταν πια ένας θάνατος, κάθε λεπτό, μια
άγωνία διαρκής και ατέλειωτη...

Στο τρικύμισμα αυτό του καύμοῦ και της απόγνωσης
έρριξε μια ματιά γύρω της.

Τα νεύρα του Σηκουάνα κυλούσαν ήσυχα. Το φως των
ηλεκτρικών αντανάκλασε πάνω τους αχνό. Ήταν σά να
την έφώναζαν πέση στην ύγρη άγκαλιά του.

Και η Μάρθα κατέ-
βηκε τα σκαλιά, έ-
στειλε στους αγαπη-
μένους της ένα βου-
βό αντίο, έκλεισε τα
μάτια και πήδησε.

Κανένας δεν την
είδε. Την άλλη μέρα
οι έφημερίδες, έγρα-
φαν με μεγάλους τί-
τλους την τραγική
αυτοκτονία καλλιτέ-
χιδος.

Φίλος του Πέτρου
του έστειλε μια απ'
αυτές εκεί που βρι-
σκόνταν. Και κείνος
τότε μονάχα κατά-
λαβε πως είχαν την
εύτυχία στα χέρι
τους και την από-
διωξαν μονάχοι. Ρί-
χτηκε στη δουλειά
κι' έπλούτισε γρήγο-
ρα. Μα κανείς δεν τον
είδε να γελάει θυμό-
ταν την αγάπη του.

1266

ΜΑΙΡΗ ΚΑΡΛΙΖΑ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

TZIN XOBAPT

1267

Τζίμ ήταν τρομερά άτυχος. Για-
 τί, εάν είχε την τύχη λίγο ευνο-
 ική, δὲν θὰ τὸν ἐπιαναν ποτέ.
 κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς τῆς ομάδος τῶν καταδίκων
 ποὺ σπάζουν πέτρα. Ἔτσι κ' ἔγινε.
 Ἀφοῦ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἔπεσε, ὁ Τζίμ ἔτρεξε μὲ

Ἦσαν πολὺ κουτὸ αὐτὸ

Ξεκαβαλλίκεψε τὴ μοτοσυκλέττα
τὴν ἔκρυψε μέσα στοὺς θάμνους κα-
τέβη ἀπὸ τὸ καρτέρι κοντὰ-κοντὰ
στὴ γραμμὴ, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει ἡ ἀνι-
φορία καὶ τὸ τραῖνο ἔβαλε τὴν
ταχύτητά του. Ἀκριβῶς, ὕστερα ἀπὸ
μισὴ ὥρα ἐφάνηκεν ἕνα φορτηγὸ τραί-
νο. Ἡ μηχανὴν προχωροῦσε μὲ κόπο
ξεφυσώντας καὶ τραβοῦσε πίσω της
μιά ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ φορτηγὰ βα-
γόνια. Τὰ πρῶτα ἦταν κλειστά, ὕστερα
ἐπέρασαν ἕνα μὲ τὸ σπιτάκι τοῦ φρε-
νου. Ἐκεῖ μέσα ν' ἀνέβαινε ἦταν ἐπι-
κίνδυνο. Μποροῦσαν νὰ τὸν ἀνακα-
λύψουν εὐκολά. Τώρα ὅμως ἀκολου-
θοῦσαν τέσσερα-πέντε ἀνοιχτὰ βα-
γόνια σκεπασμένα μ' ἕνα ἀδιαβροχό-
ῤῃ. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τρέχει δίπλα στὸ
τραῖνο γιὰ νὰ πάρη φόρα καὶ σὲ τὴν
κατάλληλῃ στιγμὴ ἀρπάχτηκεν ἀπὸ
τὴ λαβή. Ὑστερα, μ' ἕνα πηδημα-
τὶν μέσα στὸ βαγόνι. Εὐρῆκε τὸ πρῶ-
τον θαυμάσιο. Μποροῦσε νὰ ξεπλω-

Μία δυο φορές ο Τζίμης εξύπνησε στο τυχερινό εκείνο ταξίδι, όταν το τραίνο με πολλούς κρότους σταματούσε στους μεταξύ σταθμούς, άφινε βαγόνια κι έβρισκε άλλα. Ύστερα άκούγονόυσε για μία στιγμή ήσυχα και μ' ένα άποτομο σκούνημα τó τραίνο

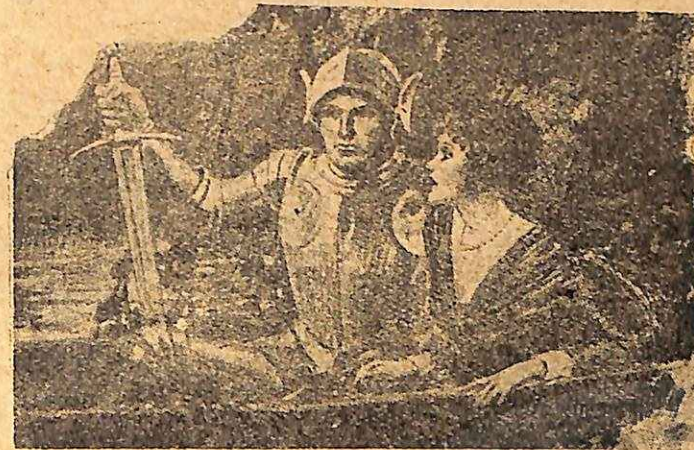
Στὴν ἄκρῃ
τῆς σιωπηλῆς λί-
του Στόνιπερονκ

— Ξέρω καλά την κατάντια μου...
βραδύς υπό κηδεμονίαν, χωρίς θρό-
νο, με χίλιες δυό άπαγορεύσεις. Μου
άπαγορεύουν να πηγαίνω και στην εκ-
κλησία ακόμη. Ένας κατάδικος θά
είχε περισσότερη έλευθερία από μένα.
Σώπασε λίγο κι' έπειτα έξακολούθησε.
— Και σείς σέρ Γκοϋντεν, σώνεις και

— Ἐμπρός, στή δουλειά! Ἀυτὰ τὰ
βαγόνια θὰ φορτωθοῦν πρῶτα.

Δέν εἶπα, ὅτι ὁ Τζιμ ἦταν τρομερὰ
ἄτυχος ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΧΑΪΓΚ

Ἄνισυχος ὁ γιατρός, με τὸν φόβο
πάντα μήπως ὁ ὑψηλὸς ἄρρωστος τοῦ
αὐτοκτονήσει ζύγωσε πιὸ σιμὰ του.

Ἐτοί χάρθηκε στὰ νερά τῆς ἡσυχῆς
λίμνης Στάνμπεργκ ὁ Λουδοβίκος ὁ
Β', ὁ ὄνειροπόλος βασιλεὺς τῆς Βαυα-
ρίας, ὁ φίλος καὶ προστάτης τοῦ Βά-
γνερ, ὁ ἐσπευμένος ποιητής.

στος. Ξαφνικά έκεινη σταματά.
"Ο Διοικητής.— Τι συμβαίνει, Κυρία!
"Η Κοντέσα.— Έξοχώτατε, ή συγκί-
νηση μ' έχει τόσο εξαντλήσει...
"Ο Διοικητής.— "Όπως αγαπάτε. "Ε-
χουμε καιρό ως τὰ μεσάνυχτα.
"Η Κοντέσα.— Δέν άντέχω πιά...
"Ο Διοικητής.— "Αν προτιμάτε νά
περάσετε τή βραδυά σας με τή δική
μου συντροφιά και όχι με τόν κ. κό-
μητα Βυορίκζα...

"Η Κοντέσα (σηκώνεται ὀρθια).— Εί-
ναι φρικτό, έξοχώτατε, νά επιβάλετε
ένα τέτοιο μαρτύριο σέ μια γυναίκα...
"Ο Διοικητής.— Μονάχα άφού τελει-
ώσετε τή σονάτα θά ιδήτε τόν άντρα
σας...

"Η Κοντέσα.— Σας ίκετεύω!
"Ο Διοικητής.— "Αν, λοιπόν, δέν θέ-
λετε νά χάνετε τόν καιρό σας...

"Η Κοντέσα (ξαναβρίσκοντας τήν α-
γέρωχη έκφρασή της).— "Ω! Είστε ένα
τέρας, άκαρδος. Τι άγρια μίση σκορ-
πάτε όλόγυρά σας!... "Αλήθεια, δέν
φοβάστε τή θεία τιμωρία; Θάχετε
φριχτό τέλος, σάς τὸ προλέγω...

"Ο Διοικητής (παγερός, βγάζει τὸ
ρολόϊ του).— "Εντεκα, Κυρία!... ("Α-
ποβολομένη άπ' τή φριχτή ψυχραι-
μία του ή κοντέσα κάθεται πάλι στό
πιάνο. Παίζει τήν εισαγωγή, μέσα σέ
μιά φριχτή σιωπή. "Ο διοικητής πλησί-
ασε και τήν κυττάζει καταθρόνια. Παί-
ζει ὅλο και σιγώτερα. "Η μελωδία κά-
τω άπ' τὰ δάχτυλά της γίνεται ένα
πένθιμο έμβατήριο).

"Ο Διοικητής.— Μοῦ φαίνεται τὸ παί-
ξιμό σας ἔχασε πολύ άπό τήν έκφρα-
στικότητά του άπό κείνη τή βραδυά.
(Παίζει ακόμα πιό άργά). Ναί, Κυρία,
δέν είναι πιά τὸ χάδι της μουσικής...
(έκείνη σταματά δόττελα). Τελειώστε
ὅμως... παραβλέπω άπόψε βέβαια (έ-
κείνη γυρνά ὥχρη, με τὰ μάτια κλει-
σμένα). Τι ἔχετε;

"Η Κοντέσα (ένῶ σωριάζεται πάνω
στό πιάνο).— Δέν... μπορώ... πιά...

"Ο Διοικητής.— Κυρία...(Κάνει νόημα
στόν στρατιώτη. "Ο στρατιώτης παρου-
σιάζεται). Φύλαξέ την. ("Ο διοικητής
φεύγει ζωηρά).

(Μόλις βγήκε ὁ διοικητής ή κοντέσα
σηκώνεται και τρέχει στήν πόρτα. "Ο
στρατιώτης ὅμως τήν σταματά).

"Ο Στρατιώτης.— Μη ζητάς νά φύ-
γης. Οι πόρτες φυλάγονται, Μείνε
έδῶ...

"Η Κοντέσα.— Μὲ τρομάζεις! "Εξη-
γήσου τουλάχιστον. "Αν δέν σέ άκου-
γα θά ήμουνα τώρα κοντά στόν άν-
τρα μου, θά τήν είχα τελειώσει τή
σονάτα.

"Ο Στρατιώτης.— Στήν ψυχή του πα-
τέρα σου, θυμήσου τί σοῦ λέγω. Δέν
πρέπει νά τήν άποτελειώσης!

Κοντέσα.— Μά γιατί! "Θέλω νά ξε-
ρω! Σέ διατάζω νά μοῦ τὸ πῆς!...

"Ο Στρατιώτης.— Θέλεις νά τὸ μά-
θης; "Ελα λοιπόν, κύττα... (τὴν πέρνει
άπό τὸ χέρι και τήν οδηγεί στό πα-
ράθυρο πού βέπει πρὸς τήν αὐλή).

Πρόσεχε μή φαίνεσαι...
Μέσα στήν αὐλή...
έκείνοι οί άνθρωποι...
έκεί στή γραμμή... μέ...

...σά στη σκιά... τοὺς
βλέπεις; Είναι τὸ
έκτελεστικό άπό-
σπασμα. Καί περι-
μένουνε τὸ σύνθημα.

"Η Κοντέσα (στήν άρχή χωρίς νά
καταλάβη).— Τὸ σύνθημα;

"Ο Στρατιώτης.— Τὸ σύνθημα... δη-
λαδή τή σονάτα... μόλις τελειώση...
Κατάλαβες τώρα;...

"Η Κοντέσα.— (Μὲ τὰ μάτια γουρλω-
μένα). Τὸ σύνθημα... ή σονάτα... "Όστε
έγώ, έγώ... θάδινά τὸ σύνθημα τοῦ θα-
νάτου... (σωριάζεται χάμω λιπόθυμη.
"Ο Διοικητής, πού παραμόνευε μπαί-
νει μέσα).

"Ο Στρατιώτης.— "Εξοχώτατε...

"Ο Διοικητής.— Μίλησες; (ὁ Στρατι-
ώτης κ'ίνει «ναί» με τὸ κεφάλι). Καλά.
Πήγαινε.

("Ο Διοικητής σκύβει πάνω άπ' τήν
κοντέσα και τῇ δίνει νά άνασάνη τὸ
μουκαλάκι πού ἔφερε. "Η Κοντέσα
άνατριχιάζει άπότομα, με τὰ μάτια
άκόμα κλειστά. Τήν σηκώνει και τήν
βάζει πάνω σ' ένα ντιβάνι.

"Επειτα, άφού τήν κύτταξε μερικές
στιγμές, κάθεται ὁ ίδιος στό πιάνο και
δοκιμάζει ένα άκρόντο. "Αυέσως ή
κοντέσα σηκώνεται ὀρθια, άνατριχιά-
ζει σάν νά βγήκε άπό φριχτό έφιάλτη).

"Ο Διοικητής. Συνήλθατε, Κυρία...
"Όπως βλέπετε... με τραβάει τόσο αὐ-
τὴ ή μελωδία ("Εκείνη τὸν κυττάζει
στήν άρχή χωρίς νά καταλαβαίνει)
Κλείνει μέσα της τόσα πράγματα άπό
τὸ παρελθόν, (έξακολουθεῖ νά παίζη).
Θυμάστε, Κυρία, τή διαύγεια εκείνης
τῆς βραδυάς!... τὰ μεθυστικά άρώμα-
τα τῶν λουλουδιῶν, τὸ τραγοῦδι τῶν
νερῶν μέσα στά συντριβάνια, τήν α-
στροφεγγιά τοῦ "Ιουλίου... (τώρα ἔκει-
νη είναι ὀρθια, με τὰ χέρια σπασμο-
δικά δεμένα)...

"Και κείνο τὸ γλυκὸ μισοσκόταδο
στή γωνία τοῦ σαλονιοῦ σας, πλάι στό
πιάνο, και τοὺς ὤμους σας, τοὺς κα-
τάλευκους, πού ἔπερναν μιά έκφραση
ναί μιά έκφραση μεθυστική, προκλητι-
κή... "Ω! "Θεέ μου. Τι ὁμορφη πού εί-
στε κείνο τὸ βράδυ, με τοὺς κατάλευ-
κους ὤμους σας πίσω άπ' τοὺς φοίνι-
κες... (παίζει με περισσότερή δύναμη)
Θυμάστε, Κυρία; Μοῦ φαίνεται, μ'
αὐτὴ τή μουσική, γάν νά τοὺς ξανα-
βλέπω τοὺς κατάλευκους ὤμους σας...
(Παίζει σχεδόν άγρια). Ναί, με ξανκι-
πιάνει ὁ ίδιος άμαρτωλὸς "Ιλιγγος,
Κυρία. Κείνη τή βραδυά είχε θολώσει
τὸ φῶς μοῦ. Είστε τόσο άραία, τόσο
λευκή!... Τότε, έγώ, άφισα τὰ χεῖλή
μου νά πέσουν, μεθυσμένος, ζαλισμέ-
νος, ξεχνώντας ὅλον τὸν κόσμο. (Αὐ-
τὴ τή στιγμή ή κοντέσα ὀρμά άπάνω
του με μιά τρομερή κραυγή.

"Εκείνος ὅμως τήν άπῶθεῖ εύκολα
και τήν ξαναρίχνει στό κάθισμα μουρ-
μουρίζοντας σά βρυκόλακας). Σίγουρα
Κυρία, δέν θέλετε ν' άποτελειώση αὐ-

"Η Κοντέσα. (Μὲ σπαραγμό) Καί σεις
ψέμματα λέτε! "Ω "Θεέ μου τί φρίκη...
"Ο Λοχαγός. ("Ηρεμα και συγκινημέ-
να.) Σας βεβαιώνω Κυρία ὅτι λέγω τήν
ἀλήθεια. Μάρτυς μου ὁ "Θεός. Αὐτός,
αὐτὸς ὁ ἄθλιος διάταξε μόνος του.
("Ο Διοικητής μπαίνει δεξιά, ὥχρος,
με τὰ μάτια θολά... Βαθεῖα σιωπή.

"Επὶ τέλους ὁ Λοχαγὸς κάνει ένα
βήμα δίνοντάς του τὸ χαρτί).

"Ο Λοχαγός. Σας συλλαμβάνω κατά
διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος!
Και σὰς βεβαιῶ, ὅτι, άν λυποῦμαι γιά
κάτι, είναι ὅτι αὐτό, δέν μποροῦσα νά
τὸ κάνω ένωρίτερα.

(Βάζει τὸ χέρι στόν ὦμο του. "Ο Δι-
οικητής ὅμως τὸν σπράχνει και με τὰ
μάτια πεταμμένα έξω, κυττάζοντας
φλογερά τήν κοντέσα (με μιά έκφραση
παράφρονος προχωρεῖ σ' αὐτή. "Αργά

άργα και σάν σέ ὄνειρο).
"Ο Διοικητής. "Ω! Κυρία,
Τι ὁμορφη πού ήσουν έ-
κείνο τὸ βράδυ... Καί πόσο
περήφανη... Π ὁ σ ο
σκληρή ("Η ὄψη του
γίνεται χλωμή. Τὰ
μάτια του σιγά σιγά
κλείνουν. Τὰ χαρα-
κτηριστικά του συ-
σπώνται. Κλονίζεται
και σωριάζεται χά-
μω άναίσθητος.)

τή ή σονάτα... Καί ὅμως ὁ άντρας σας
περιμένει νά σᾶς ξαναῶ. Βλέπετε τί
καλὸς πού είμαι, σὰς άπαλλάσσω άπὸ
τόν κόπο νά παίξετε ἑσείς.

"Αφήστε με λοιπόν νά συντομέψω
τήν ὥρα πού σᾶς χαρίζει άπ' τὸν
άντρα σας. (Ξανακάθεται στό πιάνο.
"Η κοντέσα σηκώνεται και τὸν κυττά-
ζει. Τή στιγμή πού ξαναρχίζει νά παί-
ζη κάνει μιά κίνηση νά ριχτῇ πάλι
άπάνω του). Κυρία, με άναγκάζετε νά
μεταχειριστῶ βία, λυποῦμαι πολύ...
(χιτυά τὸ κουδοῦνι μπαίνει ὁ στρα-
τιώτης). Κράτησε τήν Κυρία.

Κοντέσα ("Ορμά νά τὸν σπαράξῃ).
"Όχι, δέν πρέπει νά παίξετε, δέ θά
σᾶς άφίσω νά παίξετε. Αὐ σᾶς ξεσχι-
σω με τὰ χέρια μου θάν...

"Ο Διοικητής. "Ετρελλαθήκατε λοι-
πόν; Αὐ αὐτὸ τὸ κτήνος!.. (Στὸ στρα-
τιώτη) Αἰ σὺ, δέν άκουσες λοιπόν;
Κράτησε αὐτὴ τήν κυρία... ("Ο Στρα-
τιώτης στέκει άνάμεσα της και στό
πιάνο. "Ο Διοικητής ξανακάθεται και
παίζει. "Ενα μεγάλο έξωτερικὸ ρο-
λόϊ σημαίνει. "Ο Διοικητής σταματᾷ
και σηκώνεται. "Η Κοντέσα μῆλζει
μιάν άγρια κραυγή. "Ο Διοικητής βγαί-
νει δεξιά, τή στιγμή πού ὁ λοχαγὸς
μπαίνει άπό τὸ βάθος τρέχοντας
μ' ένα χαρτί στό χέρι.)

"Ο Λοχαγός. (Ζητώντας με τὸ βλέμ-
μα του τὸ Διοικητή. Πρὸς τὸ στρατιώ-
τη) Ποῦ εἶν' ὁ έξοχώτατος; (Βλέπον-
τας τήν γυναίκα τῆς άπευθύνει τὸ λό-
γο με συμπόνια.) "Ο άντρας σας, Κυρία,
είναι ἐλεύθερος... "Η Αὐτοῦ Μεγαλειό-
της, είχε ὑπογράψει άπ' τὸ πρωί τή
χάρη του. "Αλλ', άτυχῶς αὐτὸς ὁ α-
χρεῖος τήν άπέκρυψε. "Εάν ἔλειπε αὐ-
τὸς θά ήταν τώρα μαζί σας. Μονάχα
ή έκδίκηση αὐτοῦ τοῦ κακούργου... ή
τόσο φρικτὴ κι' άποτροπιαστική, ή τόσο
ποταπὴ και σατανική, τὰ δημιουργήσε-
ν ὅλα. (Μιά ὁμοβροντία πυροβολισμῶν
τόν διακόπτει).

"Η Κοντέσα. (Μὲ σπαραγμό) Καί σεις
ψέμματα λέτε! "Ω "Θεέ μου τί φρίκη...
"Ο Λοχαγός. ("Ηρεμα και συγκινημέ-
να.) Σας βεβαιώνω Κυρία ὅτι λέγω τήν
ἀλήθεια. Μάρτυς μου ὁ "Θεός. Αὐτός,
αὐτὸς ὁ ἄθλιος διάταξε μόνος του.
("Ο Διοικητής μπαίνει δεξιά, ὥχρος,
με τὰ μάτια θολά... Βαθεῖα σιωπή.

"Επὶ τέλους ὁ Λοχαγὸς κάνει ένα
βήμα δίνοντάς του τὸ χαρτί).

"Ο Λοχαγός. Σας συλλαμβάνω κατά
διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος!
Και σὰς βεβαιῶ, ὅτι, άν λυποῦμαι γιά
κάτι, είναι ὅτι αὐτό, δέν μποροῦσα νά
τὸ κάνω ένωρίτερα.

(Βάζει τὸ χέρι στόν ὦμο του. "Ο Δι-
οικητής ὅμως τὸν σπράχνει και με τὰ
μάτια πεταμμένα έξω, κυττάζοντας
φλογερά τήν κοντέσα (με μιά έκφραση
παράφρονος προχωρεῖ σ' αὐτή. "Αργά

άργα και σάν σέ ὄνειρο).
"Ο Διοικητής. "Ω! Κυρία,
Τι ὁμορφη πού ήσουν έ-
κείνο τὸ βράδυ... Καί πόσο
περήφανη... Π ὁ σ ο
σκληρή ("Η ὄψη του
γίνεται χλωμή. Τὰ
μάτια του σιγά σιγά
κλείνουν. Τὰ χαρα-
κτηριστικά του συ-
σπώνται. Κλονίζεται
και σωριάζεται χά-
μω άναίσθητος.)

"Εκείνος ὅμως τήν άπῶθεῖ εύκολα
και τήν ξαναρίχνει στό κάθισμα μουρ-
μουρίζοντας σά βρυκόλακας). Σίγουρα
Κυρία, δέν θέλετε ν' άποτελειώση αὐ-

"Η Κοντέσα. (Μὲ σπαραγμό) Καί σεις
ψέμματα λέτε! "Ω "Θεέ μου τί φρίκη...
"Ο Λοχαγός. ("Ηρεμα και συγκινημέ-
να.) Σας βεβαιώνω Κυρία ὅτι λέγω τήν
ἀλήθεια. Μάρτυς μου ὁ "Θεός. Αὐτός,
αὐτὸς ὁ ἄθλιος διάταξε μόνος του.
("Ο Διοικητής μπαίνει δεξιά, ὥχρος,
με τὰ μάτια θολά... Βαθεῖα σιωπή.

"Επὶ τέλους ὁ Λοχαγὸς κάνει ένα
βήμα δίνοντάς του τὸ χαρτί).

"Ο Λοχαγός. Σας συλλαμβάνω κατά
διαταγὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος!
Και σὰς βεβαιῶ, ὅτι, άν λυποῦμαι γιά
κάτι, είναι ὅτι αὐτό, δέν μποροῦσα νά
τὸ κάνω ένωρίτερα.

(Βάζει τὸ χέρι στόν ὦμο του. "Ο Δι-
οικητής ὅμως τὸν σπράχνει και με τὰ
μάτια πεταμμένα έξω, κυττάζοντας
φλογερά τήν κοντέσα (με μιά έκφραση
παράφρονος προχωρεῖ σ' αὐτή. "Αργά

άργα και σάν σέ ὄνειρο).
"Ο Διοικητής. "Ω! Κυρία,
Τι ὁμορφη πού ήσουν έ-
κείνο τὸ βράδυ... Καί πόσο
περήφανη... Π ὁ σ ο
σκληρή ("Η ὄψη του
γίνεται χλωμή. Τὰ
μάτια του σιγά σιγά
κλείνουν. Τὰ χαρα-
κτηριστικά του συ-
σπώνται. Κλονίζεται
και σωριάζεται χά-
μω άναίσθητος.)

ΤΟ ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ, Η ΑΝΙΤΑ ΠΑΙΗΤΖ ΓΡΑΦΕΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕ

Τέσσερες ὁ-
ρες πρίν φτάσω στόν
πύργο τῶν Φαοντιερών, πού ὁ πατέρας τῆς μητέρας μου ζοῦσε τίς
τελευταίες του ὥρες, μ' ἔπιασε δυνατὴ βροχή κι' άναγκάστηκε νά
σταματήσω σ' ένα μικρὸ, άκάθαρτο χάνι. "Υστερα άπό ένα κακὸ
αἶπνο, ὁ άνθρῶπος πού διατηροῦσε τὸ ἄθλιο ἔξεινο μαγαζί, μοῦ-
ᾤωσε τήν πληροφορία πὸς μόνο στό αὐτὸ μόνιμον ἦταν δυνατό νά
προσφέρῃ φιλοξενία γιά τή νύχτα. Καθὼς βοισκόμουν σέ άσχημη
ψυχολογική στιγμή, αὐτὴ μου ή κακοτυχία μοῦ χάλασε τή διάθεση
περισσότερο. Δέ μποροῦσα, βέβαια, νά περάσω ὀλόκληρη τή νύχτα,
καίτερα άπό τήν ταλαιπωρία τοῦ ταξιδιοῦ, πάνω σ' έναν ξόλινο
ζαγχο μέσ' στό χάνι. Μά οὔτε και νά φύγω ἦταν δυνατό. "Εξὼ ή
ζιταϊγίδα είχε δυναμώσει.

Ρώτησα τὸν ξενοδόχο άν ὑπῆρχε κοντὰ κανένα σπίτι πού νά
μποροῦσε νά νοικιάσῃ κανεῖς ένα κρεβάτι γιά μιά νύχτα, πλη-
ρώνοντας πολὺ καλά.

Σκέφτηκε μιά στιγμή, και μοῦγενε νά τὸν ακολουθήσω. Σὲ λί-
γα λεπτά, φτάσαμε κι' οἱ δύο μόνον σ' ένα καλὸ σπίτι, ὅπου
τότε ἕνός μικροῦ σπιτιοῦ πού άνοίξε πρόθυμα με τὸ πρῶτο χτύ-
πημα. "Ενα ξανθὸ, άγγελικὸ κεφάλι, μικροῦ κοριτσιοῦ, μοῦ
ζήτησε άμέσως τή συμπάθεια. "Ο ξενοδόχος τοῦ ἐξήγησε με λίγα
λέγνα, και πρόσθεσε ἔτισημα, συνοδεύοντας τή φράση του και
μιά φιλόργνη χειρονομία:

"Ο σὲ θά πληρώσω...
"Η μικρούλα με κύτταξε με μιά ἄθια ἔκσταση, πού βάσταξε
δύο-τρὶς δευτερόλεπτα και πού μοῦ τήν ἔκανε ακόμα πιό συμπα-
θητική. "Υστερα ἔτρεξε βιαστικά μέσα.

— Θά τὸ πῇ τὸ πατέρα της. Μά μὴν άνησυχεῖτε. "Εκείνος θά
δωθῇ άμέσως, εἴτε ὁ συνοδὸς μου, πέρνοντας τὸ νόμισμα πού
δωδωσα μ' ένα εύχαριστημένο χαμόγελο.

"Η μικρὴ δέν άργησε νά ξαναβῇ. Σχεδόν χαρούμενη, μοῦ ἀνήγ-
γησε πὸς μποροῦσα νά περάσω. "Ο ξενοδόχος χαι-
ρέτησε κι' ἔφυγε.

Στὸ μέσα δωμάτιο, μιά παλιὰ ἀπλόχωρη, χωριότιμη
γάλλια, με λίγη βαρεία, μισοκαταστραμμένα ἐπιπλα,
ὁ πατέρας μου καθόταν σέ μιά πολυθρόνα και κάπνιζε

τὴν πίπα του. "Ηταν ένας ἀμίλητος γέ-
ρος με τοιμμένα γιορτινά ρούχα κι' εὐ-
γενεῖς φυσιογνωμία. Μὲ χαιρέτησε σο-
φιστικὰ και μοῦδειξε κάθισμα μιά πολυ-
θρόνα σάν κι' αὐτὴ πού
καθόταν ὁ ίδιος, με
ποροφαγόμενο, κόκκι-
νὸ βελούδο, και ξεβαμ-
μένο ξύλο. Κάθησα. "Η
μικρὴ στάθηκε ὀρθὴ και
κύτταξε μιά τὸν πατέρα
της και μιά ἐμένα.

Μοῦδιναν τήν ἐντύπωση
αὐτὴ ἐμτόδιζα σέ κάτι
πολύ. Φαίνεται
ποῦσε μὲ στενοχω-
νέσει πολύ. Φαίνεται
ποῦσε δέν μποροῦσα νά
ῶντο, γιατί ὁ γέρος
πρόσθεσε άμέσως νά με
ῶντο άπ' τή δύσκολη
ῶση.

— Συνέχισε, εἶπε ξε-
νέ. "Ο κύριος είναι ξε-
νέ...

Αὐτὸ τὸ «εἶναι ξε-
νέ» πού ἤθελε νά πῇ πὸς ἦμουν
ῶν νά μὴν ὑπῆρχα γιά τὰ δικά
της, ὁμολογῶ πὸς με ἡσύχασε
πραγματικά.

"Η μικρὴ ὑπάκουσε άμέσως:
ῶντο ένα κομμάτι χαρτί, πού βρι-
ῶντο πεταμένο στό τραπέζι, κοντὰ σ' ένα
ῶντο φάκελλο, ζύγωσε κοντὰ στό γέρο και
ῶντο με τὸ ένα χέρι άκουμπισμένο στό
ῶντο του, άρχισε νά διαβάξῃ με συγκίνηση.

"Η ἀρετὴ μου είχε διακόψει τὸ διάβασμα στή
ῶντο...

Καί γυρίζοντας τὸ
κεφάλι μου, σκούπισα
κι' ἐγὼ κρυφά ένα
δάκρυ, πούχε φέρεῖ
στό μάτια μου, ή θυ-
σία τῆς καλόκαρδης
αὐτῆς μικρούλας.

ANNITA ΠΑΙΗΤΖ

ANNITA ΠΑΙΗΤΖ

μέση. "Ηταν
ένα γράμμα τρυφερό, άπ' τὸν
ξενητεμένο γιό, πού ἐργαζόταν σέ καράβι. Μιλοῦσαν περισσότερο
τά λόγια ὅπως τὰ τόνιζε ή μικρὴ.

Κι' ὅταν τελείωσε, εἶδα δύο ζευγάρια δάκρυα νά λάμπουν στό
φῶς τοῦ λιχναριοῦ και στά τέσσερα μάτια...

"Εκανα πὸς περιεργάζομουν τὸ δωμάτιο και δέ γύρισα τὸ βλέμ-
μα μου, παρὰ ὅταν αἰσθάνθηκα πὸς ή δύσκολη στιγμή είχε πε-
ράσει.

"Ο γέρος σηκώθηκε, πήρε μ' εύλαβικὲς κινήσεις τὸ γράμμα, τὸ
ξανάβαλε στό φάκελλο και μ' άργά, σურτά βήματα, βγήκε άπ' τὸ
δωμάτιο. "Η μικρὴ ἔμειν' ἐκεῖ κυττάζοντάς τον ὥς τή στιγμή πού-
κλεισε ή πόρτα πίσω του.

"Όταν γύρισε τὰ μάτια της, ἦταν πάλι βουρκωμένα. Αἰσθάνθη-
κα τήν άνάγκη νά τῆς πῶ κάτι, νά τῆς δείξω πὸς δέ μ' ἄφηνε
δὴλτελα ἀδιάφορο ή λύπη της:

— Λείπει πολὺν καιρό; ρώτησα.
— Πέντε χρόνια, κύριε. Μ' απάντησε.
— Καί θ' άργήσῃ νάρθῃ;

Μὲ κύτταξε μ' ένα ἀπελπισμένο βλέμμα, και κούνησε τὸ κεφάλι
άργά, ένῶ ένας ἐμποδισμένος λυγρὸς τῆς φούσκωνε τὸ στήθος.
— Δέ θάρθῃ πιά!... Ψιθύρισε. Ποτέ πιά δέ θάρθῃ...

Κι' ἐπειδὴ αἰσθάνθηκε πὸς δέν κατάλαβα:

— Είναι τρία χρόνια πεθαμένος! πρόσθεσε άκόμα πιό σιγά.
"Ενοιῶσα ένα άσάφνο ρίγος. Διάβαζαν λοιπόν τὰ γράμματα τοῦ
πεθαμένου; "Η μικρὴ δέν μ' ἄφησε νά κάνω σέψεις.

— Σας παρακαλῶ, μοῦ εἶπε, μὴν πῆτε τίποτα. Δέν κάνει νά τὸ
μάθῃ ὁ πατέρας. "Αν ποτὲ τὸ μάθαινε, θά πέθαινε άπό συγκοπή...
— "Όστε δέν τὸ ξέρε;!

"Εγενε «ὄχι».

— Τὰ γράμματα, συνέχισε με φωνὴ πούτρεμε άπ' τή λύπη, μοῦ
τά γράφει κάθε μῆνα ὁ ἄρβας...

Τὴν ἴδια στιγμή ἔτρεξε τὸ πόμολο τῆς πόρτας. "Ο γέ-
ρος μῆλκε ξεροβήχοντας. Τὰ μάτια του ἦταν κόκκινα
άπ' τὸ κλάμμα.

— Πήγαινε νά τοιμάσης τὸ δωμάτιο γιά τὸν κύριο,
τῆς εἶπε με γλυκὸ τρόπο κι' ή μικρὴ βγήκε.
"Ανταλλάξαμε λίγες ἀσημαντες κουβέντες. Μοῦ εἶπε

πὸς ζοῦσε χρόνια ἐκεῖ, ἀπομονωμένος, με μό-
νη χαρά τὴν κόρη του.

— Είναι χαριτωμένη, τοῦ εἶπα. Νά σοῦ ξῆση.
Μ' εύχαρίστησε. Καί κατάπτε δυο-τρὶς φο-
ρες σπασμωδικά, σά νάθελε νά συγκρατήσῃ τή
συγκίνησή του.

— "Αν ἔξοῦσε κι' ὁ γιός μου... ψιθύρισε.
"Εμεινα ἐπληκτος. Τὸ ἔξερε λοιπόν;

— Είναι τώρα τρία χρόνια πεθαμένος, συνέ-
χισε, σάν ἦχο τῆς μικρῆς. Καί κάθε μῆνα, ή
κόρη μου ἔρχεται μ' ένα ψεύτικο
γράμμα και μοῦ τὸ διαβάζει...
Νοτίζει πὸς δέν ξέρω τίποτα...
Τὴν άφήνω νά τὸ νομίζῃ. Αὐτὸ
μοῦ κάνει καλὸ, πολὺ καλὸ...
"Ετσι συγκρατιόμαστε κι' οἱ δύο...
Κι' ὅστερα είναι τόσο ὥραϊο νά
αἰσθάνωμαι πὸς τὸ παιδί μου κά-
νει μιά τέτοια θυσία γιά
ἐμένα...

Τὰ γέροντα μάτια του
ἦταν πλημμυρισμένα
πάλι άπ' τὰ δάκρυα...
— Τὸ δωμάτιο είναι
έτοιμο! Μὲ ξάφνισε ή
φωνή τῆς μικρῆς.

Καί γυρίζοντας τὸ
κεφάλι μου, σκούπισα
κι' ἐγὼ κρυφά ένα
δάκρυ, πούχε φέρεῖ
στό μάτια μου, ή θυ-
σία τῆς καλόκαρδης
αὐτῆς μικρούλας.

θη σ
—
προσ
ψιὸς τοῦ Ἰ
στό σταθμ
πάνε νὰ β
τῇ στιγμῇ
Συνειθίζ
Τὸν ἀφήνα
τικῶς μοῦ
— Ξέρετε
διαμάντι;
γινε μὲ λί
ρῶνος ὦτ
μαζί του τ
καὶ τοῦ δι
του Κάρολ
μώτανε, ἀ
νι. Κατέβη
κυρίου του
χάμω, ιεκρ
τωμένο μα
ἄνω—κάτω
ἀλλὰ τὸ π
δεκατρία

Ε δειπνούσα-
με οἱ δυό
μας, κοντὰ στὸ
σιδηροδρομικὸ
σταθμὸ τοῦ
Βορρᾶ, στὸ βάθος ἐνός
μικροῦ ἐστιατορίου, ὅ-
που ὁ Ἄρσεν Λουπὲν
μὲ εἶχε προσκαλέσει.
Τοῦ ἄρεσε νὰ μοῦ ὀρί-
ζει κάπου-κάπου τηλεφωνικὴ
συνέντευξη σὲ μὴ ἀνωχαιρὰ τοῦ

— «Α, ἔλεγε, ἀρκεῖ νὰ θέλω κι εἶμαι
ρήτορας, ἐργοστασιάρχης, πολίτη τῆς
Λοιπῶν, σὰς ὀρκίζομαι, ποτέ δὲν θά
μοῦ ρχῶτανε μιὰ τέτοια ἰδέα, Εἶμαι
Ἀρσὲν Λουπὲν καὶ θὰ μείνω Λουπὲν.
Μάταια γυρεύω στὴν ἱστορία ἕναν
προορισμὸ γιὰ νὰ τὸν συγκρίνω μὲ τὸν
δικό μου. Ὁ Ναπολέων; Μμ... Ἀμφι-
βάλλω, θὰ ἤμουν ὁ Ναπολέων στὸ τέ-
λος τοῦ σταδίου του. Τὸ πᾶν ἔγκειται
σέ τοῦτο, καταλαβαίνετε; Στὸν κίνδυ-
νο! Στὴν ἀδιακοπὴ ἐντύπωση τοῦ κιν-
δύνου ποὺ παραμονεύει. Νὰ τὸν ἀνα-

ήταν στο χέρι του. Ίσως από με-
ρες έγινε ή πώληση τού διαμαντιού
σε δημοπρασία. Τήν τελευταία στιγμή
ένας βαθύπλουτος βασιληάς μεταλλί-
ων πού, πλειοδοτούσε, πήρε κάποιο ση-
μείωμα σταλμένο από μιιά άγνωστη
γυναίκα, άπασχολήθηκε, κι' έτσι έληξε
ή δημοπρασία και τó διαμάντι έπε-
κυρώθη στο όνομα τής κυρίας Κρο-
ζέν. Άλλά ένα βράδυ πού διασέδαζε
μέ την κυρία δέ Ρεάλ και τόν αύστρι-
ακό πρόξενο τής έκλάπη τó δακτυλί-
δι. Κατήγγειλαν τόν πρόξενο και βρή-
καν τó δακτυλίδι στο μπουκαλάκι μέ

σθῶ...νὰ νά! μοῦ φαίνεται πὼς τὰ βλέμ

πήντησε γελώντας, ο Λουπέν, μπορείτε
να φύγετε άποψε...

ἀγοράζει τὸ διαμάντι.

...ὡς κρινεῖται. Δὲν ἔχετε τὴν ἴδια γνώμην
καὶ σείε; ...

ἐγκείται. Δὲν ἔχετε τὴν ἴδιαν γνώμη
καὶ σεῖς;

— Τὴν ἴδια.
— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κύριε Λουπέν, ἔχω ἄδικο νὰ λέω ὅτι σὲ δέκα ἡμέρες, θάχω τελεώση τῇ δουλειᾷ καὶ θὰ σὰς ἔχω συλλάβῃ;
— Νὰ με συλλάβετε; Ὁχι! Θὰ χρειασθοῦν πολλές συμπώσεις καὶ πολλά ἀτυχήματα γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πράγμα.

Ἐσηκώθη καὶ ἐπρόσθεσε.
— Πηγαίνω νὰ ἐτοιμασθῶ λοιπὸν...
— Κάνετε γρήγορα! εἶπε ὁ Οὐάτσων. Μὴ χάνετε οὐτε στιγμή!
— Οὐτε στιγμή, κύριε, μάλιστα. Μόλις μοῦ μένει ὁ καιρὸς νὰ σὰς εἰπῶ πόσο εἶμαι εὐτυχὴς γι' αὐτὴν τὴ συνάντησιν...

Ἀποχαιρετίσθησαν φιλοφρονέστατα, σάν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς, σάν δυὸ ἀντίπαλοι ποῦ δὲν τοὺς χωρίζει μῖσος ἄλλ' ἢ τύχη. Βγήκαμε ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο κι' ὁ Λουπέν ἔκλεισε τὴν πόρτα. Σταμάτησε πρὸ κάτω καὶ μ' ἐρώτησε ἂν καπνίζω. Τοῦ ἀπάντησα ὅχι.

— Οὐτ' ἐγὼ! μοῦ εἶπε.
Ἄναψε σιγάρο μ' ἓνα κερένιο σπῖρτο ποῦ τὸ τίναξε δυὸ φορές γιὰ νὰ τὸ οὖσῃ. Ἄλλ' ἀμέσως ἐπέταξε τὸ σιγάρο, πῆγε τρέχοντας στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ συναντήσῃ με δυὸ ἀνθρώπους, ποῦ εἶχαν ξετρυπώσει ἀπὸ τὸ σκοτάδι, σάν νὰ τοὺς εἶχαν κάνει σύνθημα. Κάτι τοὺς εἶπε καὶ ξαναγύρισε κοντὰ μου. Μοῦ γύρεψε συγγνώμην γιατί ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ κι' ἔφυγε γρήγορα. Τῇ στιγμῇ ποῦ μ' ἀποχαιρέτουσε φάνηκαν οἱ δύο Ἀγγλοι.

— Οὐάτσων μὴ γυρίζῃς τὸ κεφάλι! εἶπε ὁ Χόλμς. Φαίνεται πὼς μὰς παρακολοῦθοῦν, ἂς κάνουμε τὸν ἀδιάφορο. Ὁ Λουπέν ἦτανε 'δὼ κοντὰ στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ πάω στὴν ἐξοχικὴ ἐπαυλὴ Κροξέν. Λοιπὸν σὺ πάρε ἓνα ἀμάξι, γύρισε ἀργότερα νὰ ζητήσῃς τὶς βαλίτσες π' ἄφισαμε σὲ τὴν νοδοχέο. Ἐλίζε Παλάς. Ἐκεῖ νὰ περιμένῃς τὶς ὁδηγίες μου.

Ὁ Οὐάτσων ἔφυγε. Ὁ Χόλμς μῆκε στο σταθμὸ, ἔβγαλε εἰσιτήριο κι' ἀνέβη στὸ ἐξέπρὸς Ἀμιέννης, ὅπου εἶχαν ἦδη ἀνέβῃ ὁ κόμης καὶ ἡ κόμης Κροξέν. Ὁ Χόλμς τοὺς ἐχαιρέτησε ἀπλῶς, ἄναψε τὴν πίπα του καὶ δὲν πῆγε κοντὰ τοὺς παρὰ μονάχα ὅταν ἐξεκίνησαν. Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ δακτυλίδι με τὸ μπλὲ διαμάντι, κι' ὅταν ἡ κόμης σὰ τοῦ τῷδεξε, κίνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε.
— Νὰ δῇ ὑποπευδόμενα. Σὰς τὸ ἄλλαξαν. Ἐβαλαν στὴ θέσιν τοῦ ἀληθινοῦ, ἓνα ψεύτικο. Ὁ Λουπέν πῆρε τὸ ἀληθινὸ κι' ἔβαλε στὴν ὁδὸν τὸ σκοτεινὸ τοῦ προξένου αὐτοῦ ὅταν ἐξεκίνησαν. Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ δακτυλίδι με τὸ μπλὲ διαμάντι, κι' ὅταν ἡ κόμης σὰ τοῦ τῷδεξε, κίνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε.

— Νὰ δῇ ὑποπευδόμενα. Σὰς τὸ ἄλλαξαν. Ἐβαλαν στὴ θέσιν τοῦ ἀληθινοῦ, ἓνα ψεύτικο. Ὁ Λουπέν πῆρε τὸ ἀληθινὸ κι' ἔβαλε στὴν ὁδὸν τὸ σκοτεινὸ τοῦ προξένου αὐτοῦ ὅταν ἐξεκίνησαν. Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ δακτυλίδι με τὸ μπλὲ διαμάντι, κι' ὅταν ἡ κόμης σὰ τοῦ τῷδεξε, κίνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε.

— Νὰ δῇ ὑποπευδόμενα. Σὰς τὸ ἄλλαξαν. Ἐβαλαν στὴ θέσιν τοῦ ἀληθινοῦ, ἓνα ψεύτικο. Ὁ Λουπέν πῆρε τὸ ἀληθινὸ κι' ἔβαλε στὴν ὁδὸν τὸ σκοτεινὸ τοῦ προξένου αὐτοῦ ὅταν ἐξεκίνησαν. Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ δακτυλίδι με τὸ μπλὲ διαμάντι, κι' ὅταν ἡ κόμης σὰ τοῦ τῷδεξε, κίνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε.

— Νὰ δῇ ὑποπευδόμενα. Σὰς τὸ ἄλλαξαν. Ἐβαλαν στὴ θέσιν τοῦ ἀληθινοῦ, ἓνα ψεύτικο. Ὁ Λουπέν πῆρε τὸ ἀληθινὸ κι' ἔβαλε στὴν ὁδὸν τὸ σκοτεινὸ τοῦ προξένου αὐτοῦ ὅταν ἐξεκίνησαν. Ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ δακτυλίδι με τὸ μπλὲ διαμάντι, κι' ὅταν ἡ κόμης σὰ τοῦ τῷδεξε, κίνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε.

Μέτρησε διάφορα ἀποστάσεις, ἔγραψε κάτι στὸ καρνέ του κι' ὕστερα πῆγε στὴ λεωφόρο Ἀνρὺ Μαρτέν, κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ καὶ τὸ σπῖτι τοῦ

βαρῶνου δ' Ὁτρέκ καὶ τὶς δυὸ διπλάνες οἰκοδομὲς. Ἐπάνω στὴν πόρτα ἦταν μιά πινακίδα «Ἐνοικιάζεται».

Τὸ ἓνα φύλλο τῆς πόρτας ἦταν ἀνοικτὸ καὶ μῆκε. Ἀλλὰ δὲν εἶχε κανεὶν δυὸ-τρία βήματα κι' ἐσταμάτησε. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος ἐφάνηκε κάποιος φῶς, ἔπειτα πέρασε ἀπὸ δευτέρου καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρίτου παραθύρου. Ποῖος βρισκότανε στὸ σπῖτι τοῦ βαρῶνου; Ἐπρεπε ν' ἀνέβῃ νὰ ἰδῇ καὶ δὲν ἐδίστασε. Ἀλλὰ μόλις ἔφθασε στὴν πόρτα τὸ φῶς σβύσθηκε. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀγνωστος τὸν εἶχεν ἰδεῖ. Ἐπροχώρησε, ἀνέβη τὴ σκάλα, ἀλλὰ ἐνῶ βρισκότανε στὸ πρῶτο πάτωμα, ἀκούσε πατήματα στὸν κῆπο καὶ ἔκατάλαβε ὅτι ὁ ἀγνωστος εἶχε κατέβῃ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Κατέβη κι' αὐτὸς γρήγορα, κι' ἔτρεξε στὸν κῆπο. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση διέκρινε μιά σκιά καὶ ἐστάθη. Ὁρισμένως δὲν ἦταν ὁ Λουπέν, γιατί αὐτὸς θὰ ἦταν πρὸ ἐπιδέξιος. Ἐστάθη. Κι' ὁ ἀντίπαλός του στεκόταν ἐπίσης. Μ' ἓνα πῆδημα βρέθη κοντὰ του. Ἐγινε βιαία πάλιν, ἀπελπιστική. Ὁ ἀγνωστος προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ μαχαίρι του, ὁ Χόλμς, τὸν ἀναποδογύρισε, τοῦ στήριξε τὸ γόνυ στὸ στήθος, ἔβγαλε τὸ κλεφτοφανάρι τοῦ, φώτισε τὴ μορφή του κι' ἄφησε φωνὴ τρομαγμένη.
— Ὁ Οὐάτσων!

Τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις. Εἶχε λάβει ἓνα σημεῖωμα με τὴν ὑπογραφή του νὰ πάῃ σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι. Τὸ γράψιμο ἦταν πλαστὸ καὶ τὴν ἔπαθε. Ἀποφασισαν νὰ ξαναγυρίσουν στὸ ξενοδοχεῖο, ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν στὴν πόρτα ποῦ τὴν εἶχαν ἀφήσει ἀνοικτὴ, τὴν βρήκαν κλειδωμένη. Μάταια ἐπροσπάθη-

σαν νὰ τὴν ἀνοίξουν.
— Ἀ, εἶπεν ὁ Χόλμς. Ἐπρόβλεψε ὅτι θὰ κατέβαινε στὸ Κρέλ καὶ μοῦ ἔστρεψε ἐδῶ τὴν ποντικοπαγίδα... Κῦρτα ἀπάτη...

Σ' ἓνα παράθυρο φαίνονταν φῶς. Ἐτρεξαν γρήγορα, μῆκαν στὸ φωτισμένον δωμάτιο καὶ βρήκαν ἔπάνω σ' ἓνα τραπέζι φαγητὸ καὶ κρασί. Ὁ Λουπέν τοὺς προσέφερε δείπνο καὶ οἱ δύο Ἀγγλοι ἔφαγαν με πολλὴ δρεξή. Ὅταν τὸ σαρματοπέτο κόντευε νὰ τελειώσῃ τῶσβαν καὶ ἔσπλῳθησαν χάμα νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ ὕπνος τοὺς ἔπαινε ἐλκεῖν. Τὸ πρῶτ' ὁ Οὐάτσων ἔπαινε κατὰκοπος καὶ ἐξαγνιασμένος. Ἐλαφρὸς θόρυβος προσεῖλκυσε τὴν προσοχή του: Ὁ Σέρλοκ-Χόλμς γονατιστός, κυρτωμένος σὲ δυὸ, ἐξήταζε με προσοχή τὰ πόδια τῆς σκόνης καὶ ἀνεκάλυπτε σημάδια ἀπὸ κιμῶλλα, σχεδὸν σβυσμένα, κομμάτια ἀριθμῶν ποῦ σημείωνε στὸ καρνέ του. Ἐπειτα ἐξήτασε τὰ ἄλλα δωμάτια, ἐσημείωσε δυὸ κύκλους ποῦ εἶδε ἔπάνω σὲς πόρτες, ἓνα βέλος ποῦ ἦταν ἄπάνω, στὴ μαρμαροκονία καὶ τέσσερες ἀριθμοὺς στὴ σκάλα.

— Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι σωστοί! Εἶπεν ὁ Οὐάτσων. Δείχνουν πόσες πλάκες ἔχει τὸ παρκέτο. Οἱ δυὸ κύκλοι δείχνουν ὅτι οἱ τοῖχοι κτυποῦν κούφια καὶ τὸ βέλος δείχνει τὴ διεύθυνση τῆς πιετοθήκης. Κατάπληκτος ὁ Χόλμς γιατί ὁ φίλος του εἶχε ἐξηγήσει πετυχημένα ὅλα αὐτά, τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις, πὼς τὸ ἐνόησε.

Ἀπλούστατα! εἶπεν ὁ Οὐάτσων. Ἐγὼ τῷγραφα χθὲς τὸ βράδυ ποῦ ἦθα μόλις ἔλαβα τὸ ψεύτικο γράμμα σου... Ὁ Χόλμς, ἡσθάνετο τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν διώξῃ. Γέλασε ἐν τούτοις με τὸ πάθημά του καὶ θέλησε νὰ φύγῃ. Πὼς ὅμως ποῦ ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ; Βέβαια ὑπῆρχε καὶ μιά ἄλλη ἐξόδος, ἐκείνη ἀπὸ ποῦ ἔφυγε αὐτὸς ποῦ τοὺς ἔφερε τὸ φαγητό. Ἀλλὰ ποῦ βρισκότανε; Κατὰ τὶς ἐνδεκα ἀπελευθερώθησαν. Ὁ ἀστυνόμος τοὺς γύρεψε συγγνώμην διὰ τὸ πάθημά τους, καὶ οἱ δυὸ Ἀγγλοι ἐπῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο τους στὸ Ἐλίζε Παλάς. Ἐκεῖ ἐπληροφορήθησαν ὅτι εἶχαν στείλει ἓνα σημεῖωμα κι' εἶχαν πάρει τὶς ἀποσκευές του! Μὲ ἄλλο πλαστὸ γράμμα ὁ Λουπέν τοὺς εἶχε πάρει τὶς βαλίτσες τους!

Ἐφυγαν κι' οἱ δυὸ χωρὶς νὰ εἰποῦν λέξη καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὰ Ἡλίσια. Ὁ Χόλμς εἶπε.
— Νὰ ἔνας ἄνθρωπος ποῦ τὰ προβλέπει ὅλα. Ἐχεῖ ἐτοιμὰ ἐπισκεπτήριά μας, τὶ ξέρει νὰ μιμῆται τὸ γράψιμό μας. Τὶ προνοητικότης ἀφάνταστος!

Κατὰ τὶς ἔξη, ἡ «Γαλλικὴ Ἡχώ» στὴν ἑσπερινή της ἐκδοσὴ ἔγραψε: Σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ κ. Θενάρ, ἀστυνόμος τοῦ ἸΣΤ', τὴν ἡμέραν, ἡλευθέρωσε τοὺς κ. κ. Σέρλοκ-Χόλμς καὶ Οὐάτσων, ποῦ εἶχαν κλειδωθῇ ἐπιμελεια τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, στὸ μέγαρον τοῦ μακαρίτου βαρῶνου δ' Ὁτρέκ, ὅπου ἐπέρασσαν ἐξαίρετη νύκτα. Ἐπειδὴ ἔχασαν τὶς βαλίτσες τους, ἐπέδωκαν μῆνυσιν κατὰ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.

— Καλὰ ἐπιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Νὰ ἰδοῦμε μονάχα ποῖος θὰ γελάσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ τελευταίους.

σαν νὰ τὴν ἀνοίξουν.
— Ἀ, εἶπεν ὁ Χόλμς. Ἐπρόβλεψε ὅτι θὰ κατέβαινε στὸ Κρέλ καὶ μοῦ ἔστρεψε ἐδῶ τὴν ποντικοπαγίδα... Κῦρτα ἀπάτη...

Σ' ἓνα παράθυρο φαίνονταν φῶς. Ἐτρεξαν γρήγορα, μῆκαν στὸ φωτισμένον δωμάτιο καὶ βρήκαν ἔπάνω σ' ἓνα τραπέζι φαγητὸ καὶ κρασί. Ὁ Λουπέν τοὺς προσέφερε δείπνο καὶ οἱ δύο Ἀγγλοι ἔφαγαν με πολλὴ δρεξή. Ὅταν τὸ σαρματοπέτο κόντευε νὰ τελειώσῃ τῶσβαν καὶ ἔσπλῳθησαν χάμα νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ ὕπνος τοὺς ἔπαινε ἐλκεῖν. Τὸ πρῶτ' ὁ Οὐάτσων ἔπαινε κατὰκοπος καὶ ἐξαγνιασμένος. Ἐλαφρὸς θόρυβος προσεῖλκυσε τὴν προσοχή του: Ὁ Σέρλοκ-Χόλμς γονατιστός, κυρτωμένος σὲ δυὸ, ἐξήταζε με προσοχή τὰ πόδια τῆς σκόνης καὶ ἀνεκάλυπτε σημάδια ἀπὸ κιμῶλλα, σχεδὸν σβυσμένα, κομμάτια ἀριθμῶν ποῦ σημείωνε στὸ καρνέ του. Ἐπειτα ἐξήτασε τὰ ἄλλα δωμάτια, ἐσημείωσε δυὸ κύκλους ποῦ εἶδε ἔπάνω σὲς πόρτες, ἓνα βέλος ποῦ ἦταν ἄπάνω, στὴ μαρμαροκονία καὶ τέσσερες ἀριθμοὺς στὴ σκάλα.

— Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι σωστοί! Εἶπεν ὁ Οὐάτσων. Δείχνουν πόσες πλάκες ἔχει τὸ παρκέτο. Οἱ δυὸ κύκλοι δείχνουν ὅτι οἱ τοῖχοι κτυποῦν κούφια καὶ τὸ βέλος δείχνει τὴ διεύθυνση τῆς πιετοθήκης. Κατάπληκτος ὁ Χόλμς γιατί ὁ φίλος του εἶχε ἐξηγήσει πετυχημένα ὅλα αὐτά, τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις, πὼς τὸ ἐνόησε.

Ἀπλούστατα! εἶπεν ὁ Οὐάτσων. Ἐγὼ τῷγραφα χθὲς τὸ βράδυ ποῦ ἦθα μόλις ἔλαβα τὸ ψεύτικο γράμμα σου... Ὁ Χόλμς, ἡσθάνετο τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν διώξῃ. Γέλασε ἐν τούτοις με τὸ πάθημά του καὶ θέλησε νὰ φύγῃ. Πὼς ὅμως ποῦ ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ; Βέβαια ὑπῆρχε καὶ μιά ἄλλη ἐξόδος, ἐκείνη ἀπὸ ποῦ ἔφυγε αὐτὸς ποῦ τοὺς ἔφερε τὸ φαγητό. Ἀλλὰ ποῦ βρισκότανε; Κατὰ τὶς ἐνδεκα ἀπελευθερώθησαν. Ὁ ἀστυνόμος τοὺς γύρεψε συγγνώμην διὰ τὸ πάθημά τους, καὶ οἱ δυὸ Ἀγγλοι ἐπῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο τους στὸ Ἐλίζε Παλάς. Ἐκεῖ ἐπληροφορήθησαν ὅτι εἶχαν στείλει ἓνα σημεῖωμα κι' εἶχαν πάρει τὶς ἀποσκευές του! Μὲ ἄλλο πλαστὸ γράμμα ὁ Λουπέν τοὺς εἶχε πάρει τὶς βαλίτσες τους!

Ἐφυγαν κι' οἱ δυὸ χωρὶς νὰ εἰποῦν λέξη καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὰ Ἡλίσια. Ὁ Χόλμς εἶπε.
— Νὰ ἔνας ἄνθρωπος ποῦ τὰ προβλέπει ὅλα. Ἐχεῖ ἐτοιμὰ ἐπισκεπτήριά μας, τὶ ξέρει νὰ μιμῆται τὸ γράψιμό μας. Τὶ προνοητικότης ἀφάνταστος!

Κατὰ τὶς ἔξη, ἡ «Γαλλικὴ Ἡχώ» στὴν ἑσπερινή της ἐκδοσὴ ἔγραψε: Σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ κ. Θενάρ, ἀστυνόμος τοῦ ἸΣΤ', τὴν ἡμέραν, ἡλευθέρωσε τοὺς κ. κ. Σέρλοκ-Χόλμς καὶ Οὐάτσων, ποῦ εἶχαν κλειδωθῇ ἐπιμελεια τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, στὸ μέγαρον τοῦ μακαρίτου βαρῶνου δ' Ὁτρέκ, ὅπου ἐπέρασσαν ἐξαίρετη νύκτα. Ἐπειδὴ ἔχασαν τὶς βαλίτσες τους, ἐπέδωκαν μῆνυσιν κατὰ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.

— Καλὰ ἐπιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Νὰ ἰδοῦμε μονάχα ποῖος θὰ γελάσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ τελευταίους.

Κατὰ τὶς ἔξη, ἡ «Γαλλικὴ Ἡχώ» στὴν ἑσπερινή της ἐκδοσὴ ἔγραψε: Σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ κ. Θενάρ, ἀστυνόμος τοῦ ἸΣΤ', τὴν ἡμέραν, ἡλευθέρωσε τοὺς κ. κ. Σέρλοκ-Χόλμς καὶ Οὐάτσων, ποῦ εἶχαν κλειδωθῇ ἐπιμελεια τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, στὸ μέγαρον τοῦ μακαρίτου βαρῶνου δ' Ὁτρέκ, ὅπου ἐπέρασσαν ἐξαίρετη νύκτα. Ἐπειδὴ ἔχασαν τὶς βαλίτσες τους, ἐπέδωκαν μῆνυσιν κατὰ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.

— Καλὰ ἐπιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Νὰ ἰδοῦμε μονάχα ποῖος θὰ γελάσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ τελευταίους.

Κατὰ τὶς ἔξη, ἡ «Γαλλικὴ Ἡχώ» στὴν ἑσπερινή της ἐκδοσὴ ἔγραψε: Σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ κ. Θενάρ, ἀστυνόμος τοῦ ἸΣΤ', τὴν ἡμέραν, ἡλευθέρωσε τοὺς κ. κ. Σέρλοκ-Χόλμς καὶ Οὐάτσων, ποῦ εἶχαν κλειδωθῇ ἐπιμελεια τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, στὸ μέγαρον τοῦ μακαρίτου βαρῶνου δ' Ὁτρέκ, ὅπου ἐπέρασσαν ἐξαίρετη νύκτα. Ἐπειδὴ ἔχασαν τὶς βαλίτσες τους, ἐπέδωκαν μῆνυσιν κατὰ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν.

— Καλὰ ἐπιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Νὰ ἰδοῦμε μονάχα ποῖος θὰ γελάσῃ ἀπὸ τοὺς δυὸ τελευταίους.

Ἡ ΜΟΔΑ ΓΙΔ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Ἡ ΖΩΗ ΤΙ ΘΑ ΔΟΥΜΕ; ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΕΣ

Κατέλλα μεγάλα τετράγωνα με γωνιὲς μυτερές ἢ στρογγυλές, ἀπὸ γάθα μαύρη λεπτὴ ἢ ἀπὸ ἄσπρο πιζέ, νὰ φοριῶνται με φορέματα πολυχρώμα ἐμπριμέ γιὰ τὸν περίπατο.

Τὰ βραδυνὰ κατελλάνια ποῦχαν σχεδὸν καταργηθῇ με τὴν ὁμορφὴ ὄντολασιὸν χτενισιὰ ἐπανερχομένη.

Κι' ἔτσι χαριτωμένες τόγες ἀπὸ ἀντίλοπ, στρογγυλές, μπροστὰ, σηκωμένες ψηλά καὶ γαρνιρισμένες μ' ἓνα στεφάνι ἀπὸ γυριστὰ μπλὲ φτερά κρός, ἢ καὶ ἀπὸ μαῦρο βελούδο γαρνιρισμένο με γυαλιστερά πετράδια, θὰ στολίζουν τὰ ὁμορφοχτενισμένα κεφαλάρια.

Θὰ δοῦμε τίς φορτές μακρυνές, τόσο γιὰ τὸ βράδυ ὅσο καὶ τ' ἀπογεύματα.

Οἱ ἀπογευματινὲς ἀπὸ κρὲν ντὲ σὶν ἐμπριμέ, σὲ ἀνσάμπλ με κάπες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα πλισαρισμένες σὲ σχῆμα «σολέιγ».

Κάπες γιὰ τὸ βράδυ μακρυνές—νὰ ξεπερνῶν τὰ γόνατα—ἀπὸ βελούδο σὲ ἐντονα χρώματα μαῦρο, πορτοκαλί, κίτρινο. Θὰ φοροῦνται με μακρυνὰ, πολὺ μακρυνὰ, φορέματα χουσαφιά ἢ ἀσημένια.

Φορέματα πολὺ χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴν ἀνοιξιὰτικὴν μόδα ποῦ μὲς ἔχεται. ἀπογευματινὰ ἀνσάμπλ μακρυνὰ ὡς τὴ γῆ, ἀπὸ ταφτὰ μαῦρο, σφιγμένα στὴ μέση π' ἀνοίγουνε μονάχα πολὺ χαμηλά, κάτω ἀπὸ τὰ γόνατα.

Φορέματα ἐφαρμοσμένα σὲς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ. Μανίγια στενὰ ἐφαρμοστὰ πάνω στὸ μπράτσο καὶ ἓνα ζαμπὸ ἀπὸ λευκὴ μουσελίνα ποῦ μὲς θυμίζει ἐποχές πρὸ 30 ἐτῶν.

Θὰ δοῦμε μπιζού, πολλὰ μπιζού, πετράδια γυαλιστερά ἄσπρα σὲ παρόμοιες φόρμες καὶ σχήματα νὰ στολίζουν τὰ δάχτυλα, τὰ χέρια, τ' αὐτιά, τὸ λαιμὸ, τὸ κεφάλι.

Θὰ δοῦμε τέλος τὴ γυναίκα, πολὺ γυναίκα, με ὅλες τίς γραμμὲς της, λυγρὴ, χαριτωμένη, νὰ μὲς της, μέσα ἀπὸ τὰ μακρυνὰ ἐφαρμοστὰ φουστάνια της καὶ τὰ ἐφαρμοστὰ χτενισιὰ, καὶ τίς ὁμορφες χτενισιὰς της, γυναίκα πολὺ γυναίκα ὅπως τὴ θέλομε, ὅπως τὴν ὀνειροδύναστε.

Ἡ νέα ἀνοιξιὰτικὴ μόδα ἐξεγέλασε ἐν γένει ὅλες τίς προβλέψεις μας. Ἐπεσε ἀτόπια κι' ἐρριξε ὅλα ἐκεῖνα τὰ προσχήματα τῆς ἐπιδείξεως με τὰ ὁποῖα φηγοῦράριζε ἡ γυναίκα τὸν περασμένο χειμῶνα.

Καμμιὰ μας δὲν περιέμενε νὰ δῇ τὰ ἐφαρμοστὰ πάνω στὸ κορμὶ καὶ τὴν ἴσια γραμμὴ γύρω ἀπὸ τίς καμπύλες.

Ἴσως σ' αὐτὸ νὰ συνετέλεσε ἡ ἀπελπισία τῶν Παρισινῶν Οἰκονομικῶν ἀπὸ τὸ ἀνικανοποίητο τοῦ γοῦστο τῶν γυναικῶν τὸν περασμένο χειμῶνα.

Καμμιὰ μας δὲν περιέμενε νὰ δῇ τὰ ἐφαρμοστὰ πάνω στὸ κορμὶ καὶ τὴν ἴσια γραμμὴ γύρω ἀπὸ τίς καμπύλες.

Ἴσως σ' αὐτὸ νὰ συνετέλεσε ἡ ἀπελπισία τῶν Παρισινῶν Οἰκονομικῶν ἀπὸ τὸ ἀνικανοποίητο τοῦ γοῦστο τῶν γυναικῶν τὸν περασμένο χειμῶνα.

ΝΗΡΗ-Τ'ΑΔ, Ἀμφισσαν: Εὐχαρίστως θὰ σὰς δώσω τίς πληροφορίες ποῦ θέλετε φτάνει νὰ μοῦ δώσετε περισσότερες ἐξηγήσεις.

ΞΑΝΘΗΝ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ, Ἀργινίον: Τὸ σύστημά σας εἶναι μοναδικὸ καὶ σὰς συγχαίρω πρωτίστως μὴ τὸ διαδόσετε. Καὶ σὰς εὐχομαι νὰ φανήτε συνεχῆς στὴν ὑπόθεσίν σας μέχρι τέλους.

Ζ. Κ. Α. Ἐνταῦθα: Πολὺ πιθανόν. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, λέγανε οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας. Τὸ μόνο ποῦ ἔχετε νὰ κάνετε:

Ε. Μ. Πειραιᾶ: Γράμμα ἦλθε ἀργά. Μετὰ τὴν Κυριακὴν. Πάντως ἀπῆντησα ταχυδρομικῶς αὐθημερόν. Βλέπετε πόσο εἶμαστε κοντὲς κι' ἐπιτόλαιες; Τί ζήτησε ἀπὸ μᾶς; Ἐνὰ τόσο δὰ μικροπραγματάκι. Κι' ἐμεῖς; Συμμορφωθῆτε μ' αὐτὰ ποῦ σὰς γράφω.

Δ) ΔΑ ΑΓΛΑ-Ι-ΑΝ, Χανιά: Ἡ Σφακιανὴ μένει στὸ Ἡράκλειο. Ποιήματα, συλλογὴ δὲν ἔξω ἀν ἔχη ἐκδόση.

ΠΑΠ. Σ. Θεσσαλονίκη: Ζητεῖστε το ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα κι' ἂν δὲν τὸ βρῆτε μοῦ γράψετε νὰ σὰς τὸ στείλω ἀπὸ δῶ.

ΘΑΙΜΕΝΗΝ: Σὰς συμβουλεύω νὰ ὑπομείνετε. Κάθε ἀσκεπτὴ πράξῃ πληρώνεται πολὺ ἀκριβὰ. Ἡ ζωὴ δὲν μπορεῖ ν' ἀκολουθῇ τὰ καπιτσια μας.

ΛΑΟΥΡΑ

— Ζακετάκι καὶ φούστα ἀπὸ πράσινο μάλλινο ὕφασμα γαρνιρισμένο μ' ἓνα γιακά καὶ ζαμπὸ ἐφαρμοσμένο πάνω σὲ μιά σειρὰ ἀπὸ κουμπία.

— Φόρεμα ἀπὸ βαρὺ μεταξωτὸ μαῦρο μ' ἓνα ἀνοιγμα στὴ ράχη.

— Φόρεμα ἀπὸ μουὰρ μπλὲ γαρνιρισμένο με νεφρὸ καὶ με μικρὰ φιογγάκια.

— Φόρεμα ἀπὸ μεταξωτὸ ὕφασμα γιὰ ἀνοιχτὸ ἐργασμένο με νεφρὸ.

— Ἐνὰ ἀνσάμπλ ἀπὸ φλαμιζὸλ μπλὲ ἀνοιχτὸ καὶ μπλὲ σκούρο. Τὰ ρεβέρ τοῦ παλτοῦ εἶναι καμωμένα με γαζιὰ καπιτονέ.

Ἀγαπητὲς μου ἀναγνώστριες, ἐδιάρθε προχθὲς σ' ἓνα Ἀγγλικὸ περιοδικὸ μιά ἀπάντησιν ἐνὸς δημοσιογράφου τοῦ Κόλλινς, στὸν πολὺ Ντὲ Βαλέφ τῆς Γαλλίας.

Ὁ προστάτης αὐτὸς καὶ προαγωγὸς τῆς γυναικείας ὁμορφιάς, ποῖος ξέρῃ πὼς, δημοσίεψε κάποιον ἀρθρὸν παραβάλλοντα τὴν Ἀγγλικὴν με τὴ Γαλλικὴν γυναικείαν σεμνοτυφίαν. Κι' εὗρισκε πὼς οἱ Ἀγγλίδες,

εἶναι λιγώτερο σεμνοτυφες ἀπὸ τίς Γαλλίδες, φέροντας παράδειγμα τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ τῆς Ἀγγλικῆς ἀντιλήψεως. Ὅτι οἱ Ἀγγλίδες εἶναι σεμνοτυφες μόνον ἀπὸ τὸ φῶς, ἐνῶ οἱ Γαλλίδες δὲν εἶναι οὔτε ἀπὸ τὸ φῶς οὔτε ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Κι' αὐτὸ τὸ κρίνει ὡς μεγαλειότερη προτυχία τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ὅσον μίαν γυν

“Όπως και στα ποιητούμενα φύλλα μας παραθέσαμε διάφορες συνταγές και συμβουλές για την επιδερμίδα του προσώπου και των χειρών, εξακολουθούμε και σ’ αυτό το φύλλο να δώσουμε συμπληρωματικές συμβουλές και συνταγές που μπορούν να χρησιμοποιήσουν οι αναγνώστες μας για την τουαλέτα τους.

Πρωτίστως όμως θα τις συμβουλεύουμε τις συνταγές να τις εκτελή ένας φαρμακοποιός, ο οποίος και την αναλογία ξέρεει και εξακριβώνει, αλλά και την ένωση των διαφόρων υλικών μεταχειρίζεται καλύτερα.

Μία συνταγή για το χέλι, μία πομάδα ή όποια χρησιμοποιεί για το κοκκίνισμα των χειρών, αλλά τα προσφυλάττει και από το σκασίμο, είναι η κάτωθι :

Λιώνετε σε «μπάνιο—μαρία» (επεξηγώ το «μπάνιο—μαρία») : Ένα μικρό κατσαρόλακι μέσα σ’ ένα μεγάλο. Στο μεγάλο που βρίσκεται πάνω στη φωτιά βάζετε νερό να βράζει, και στο μικρό τα υλικά που σας γράφουμε. Μ’ αυτό τον τρόπο, δέ βρίσκον-

ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ται σε άμεση έπαφή με τη φωτιά, αλλά με το νερό που βράζει).

- 30 gr. beurre de cacao
- 3 » de carmin
- Μία σταγόνα essence de rose
- Μιά άλλη συνταγή για το σκασίμο των χειλιών από το κρύο :
- 30 gr. de glycéré d' amidon
- 3 » de teinture de benjoin
- Μία πομάδα ρόδινη για τα χέλια.
- Τρίψετε στο γουδί ή λιώνετε :
- 220 gr. d' axonge
- 10 » eau de rose
- 60 » de roses rouges fraîches
- 60 » de roses de damas

Προσθέτετε 120 γραμμάρια φύλλα από φρέσκα τριαντάφυλλα τ’ αφίνετε μαζί δύο ημέρες, τα φιλτράνετε, τα βράζετε σε

«μπάνιο—μαρία» και προσθέτετε οκτώ σαγόνες essence de rose. Τώρα θα σας δώσω κάτι για να μυρωδίσετε την άναρσή σας. Μιλάτε, γιατί να μην είσθε ευχάριστη ;

- Παίρνετε :
- 125 gr. de cachou en poudre
- 12 » d' iris de Florence en poudre
- 750 » de sucre blanc en poudre
- 16 » de gomme adragante
- 5 σταγόνες extrait de violettes

Λιώνετε την gomme d' adragante σε λίγο νερό, και κάνετε έπειτα μαζί με το cachou, την iris και τη ζάχαρη μία ζύμη. Αρωματίζετε με την έσέντσα και ανακατώνετε καλά. Έπειτα κόβετε σε μικρά, μικρά κομματάκια, και τα πιπιλάτε, τα τρώτε. Έτσι θα έχετε ένα υπέροχα αρωματισμένο στοματάκι και μία ευχάριστη άναρσή στην όμιλία σας, που θα θέλγη τους συνομιλητές σας.

ΛΥΚΗ

- ΕΜΜΑ, ‘Ηράκλειον :
- Νά πλένετε κάθε πρωί το πρόσωπό σας με νερό πο- μερικές σταγόνες μπενζουάν.
- Επίσης σας δίνω και μία συνταγή :
- 200 gr. eau camphrée
- 40 » teinture de myrrhe
- 2 » acide gallique

Μ’ ένα μπαμπάκι περνάτε το πρόσωπο πρωί και βράδυ.

ΚΛΑΙΔΙΑ, ‘Ενταύθα : Σας άπαντώ με τη σειρά των έρωτήσεών σας :

- 1) Κάθε βράδυ πριν πλαγιάσετε τρίψετε καλά τις ρί- zes με :
- beaume de fioravanti
- teinture de quinquina
- petrole

Είς ίσα μέρη. Νά σας το φτιάσει ο φαρμακοποιός σας.

- 2) Νά βάζετε βελάνι. ‘Αλλ’ αν και μ’ αυτό πάλι κοκκινί- ζει, δίνετε να σας φτιάσουν :
- 100 gr. eau de roses
- 10 » sulfate de magnésie
- 25 » hyposulfite de soude

Τό ζεσταίνετε και μ’ ένα μπαμπάκι αλείφετε.

- 3) Μεταχειρισθήτε το κάτω- θι για να μεγαλώσουν :
- 0.15 gr. pilocarpine
- 15 » vaseline

Βάζετε με την άκρη ενός σπρίτου τυλιγμένο σε μπαμπά- κί και σουρτά κάθε βράδυ και πρωί.

- 4) Γι’ αυτή την ερώτησή δεν μπορώ να σας άπαντήσω. ‘Υπάρχουν ειδικά φάρμακα. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί μπορεί να μην πετύχετε το χρώμα. Τί χρώμα έχετε ;
- 5) ‘Η κρέμα πρέπει όμως να είναι αναλόγως με το δέρμα σας. ‘Αλλα δέρματα είναι λι- παρά και άλλα ξηρά. Γι’ αυτό κι’ όλοι οι μεγάλοι Οίκοι Κρέμας έχουν δύο και πολλές φορές τεσσάρων ειδών κρέμας. Δοκιμάστε αν θέλετε μία κρέ- μα Lily of the Valley και μου γράψετε τ’ αποτέλεσμα- τά της.

ΑΝΤ. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Γιουβαρλίκια αυγολ. Κριθαράκι βούτυρο
Πατάτες τηγανιτές Γιαούρτι—Κομπόστα
Τυρί-φρούτα Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κεφαλάκια ρηγανάτα Πιλάφι βούτυρο
Τυρί, σαλάτα λάχανο Τυρί, κομπόστα,
Φρούτα Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Κροκέττες ψάρι Σούπα πουρέ, χόρτα
Ραδίκια σαλ.Φρούτα Μακαρόνια,κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

‘Αρνι φούρνου πατάτες Κεφτέδες τηγανίτοι
Τυρί, σαλάτα Γιαούρτι, γλυκό
Γκατό άμυγδάλου Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Αγκινारοκούκκιαγιαχνί Πατζάρια σκορδαλιά
‘Εληές-φρούτα Ρέγκα-έληές-φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Μουσακά πατάτες Μαρίδες πλακι
Τυρί-σαλάτα φρούτα Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Λάχανο ρύζι Σπανακόπηττα
Σκουμπρί, φρούτα ‘Εληές, κομπόστα

ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ: ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Κατά γενικόν κανόνα πρέπει ν’ αποφεύγουμε τα κτυπητά χρώμα- τα. Στην περίπλοκη οί κυρίες φορούν όσο το δυνατόν λιγώτερα κο- σμήματα. Ένας άνδρας δεν πρέπει να φορή παρὰ τὴ βέρα, το- σολόγι του και τὸ πολύ μὴ καρφίτσα γραβάτας. Τὰ ταγίερ οἱ γυ- ναίκες τὰ φορούν τὸ πρωί. ‘Εν τούτοις, εἰν κάτω ἀπὸ τὴ ζακέ- ταις τὰ φορούν μὴ μεταξωτὴ μπλούζα με δαντέλλες, μπορεί νὰ μετα- τα φορεθῇ μὴ μεταξωτὴ κατάλληλο γι’ ἀπογευματινὴ ὥς ἡμε- ρα τὸ ταγίερ σὲ φόρεμα κατὰ τὴν ἡμέραν, δηλαδὴ διὰ τὸ αἶμα, με παπούτσια ἀνάλογα πίσσημ ἔνδυμα, καὶ ἡμερὴς μὴ φορεθῇ μὴ μεταξωτὴ μὴ κν- ρα κατὰ τὸν ἴδιον ἵδιον χρώματος. Τὰ ἴδια εἰμπορεῖ νὰ φορεθῇ μὴ κν- ρα σὲ πρωινὴ μουσικὴ συγκέντρωσι. Γιὰ ἀπογευματινὴ ὥς σὲ σπῆτι, θέατρο ἢ μουσικὴ προεσπερίδα, θὰ φορεθῇ ἑλαφρότερο φό- ρημα καὶ ἀνοικτοῦ μᾶλλον χρώματος, πὺν δὲν κάνει ὅμως γιὰ ἐσπε- ρα καὶ ἀνοικτοῦ μᾶλλον χρώματος, πὺν δὲν κάνει ὅμως γιὰ ἐσπε- ρα καὶ ἀνοικτοῦ μᾶλλον χρώματος. Οἱ γυναικοὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολλές- ονὴ συγκέντρωσι. Κατὰ τὴν νυκτερινὴν συγκέντρωσιν (δείπνοι, χοροί, θέατρα) ἐπι- τρέπειται περισσότερα κοσμήματα, ἀνθὴ, ἀγκράφες. Οἱ ἔξωμες ἐσθῆτες γιὰ τοὺς χοροὺς πρέπει νὰ εἶναι ντεκολτέ, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τῆς κυρίας. Οἱ ἡλικιωμένες δὲν μποροῦν νὰ εἶναι τόσο- ντεκολτέ ὡς οἱ νέες. Πρέπει νὰ ντύνονται ἀναλόγως τῆς οἰκονο- μικῆς καταστάσεώς των, ὥστε νὰ μὴ προκαλοῦν σχόλια.

ΑΝΑΡΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ.—Πρέπει νὰ εἶναι καλοσυνδεσμένα, ὑποκάμισο ἀπολύτως καθαρὸ· ἐπίσης ἡ γραβάτα, τὸ κολλάρο, οἱ

κάλτσες, τὰ παπούτσια καὶ τὰ γάντια, νὰ συναγωνίζονται μετὴν καθαριότητά τοῦ κυρίου.

Διὰ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν ἐπιχρᾶτῃς τὸ σακάκι· μποροῦμε νὰ τὸ φορέσουμε καὶ σὲ ἀπογευματινὴν.

Διὰ γεύματα ἢ ἐπισκέψεις φοροῦν ζακέττα με ὁμοιόμορφο γιλέ- κο φαντεζί.

‘Η ρεντικότα, ποῦναι σοβαρώτερον ἔνδυμα, φορεῖται σὲ ἀκροά- σεας, κηδεῖες κτ’ ἐπίσημα γεύματα.

Τὰ χρωματιστὰ πουκάμισα δὲν φοροῦνται ποτὲ μ’ ἐπίσημα κου- σιούμια· οὔτε τὰ χρωματιστὰ παπούτσια.

Τὸ σμόκιν φορεῖται μετὰ μαῦρον φιδόγκο καὶ λουστρίνια σακαρίνια. Στους ἐπίσημους ὁμοσ χοροὺς, φοροῦν φράκο με ἄσπρη γραβάτα καὶ λουστρίνια· οἱ νεαροὶ σμόκιν.

‘Η χρωματιστὴ ρεμπουλίττα πηγαίνει μετὰ τὰ κουστούμια μετὰ σακάκι. Μετὰ τὸ σμόκιν μαῦρον μαλακὴν ἢ σκληρὴν. Τὸ ψηλὸ κα- πέλλο φορεῖται μετὰ φράκο, ρεντικότα ἢ ζακέττα. Μετὰ τὴν ἐπίσημα ροῦχα φοροῦνται μόνον λουστρίνια μετὰ μαῦρον μεταξωτὴν κάλτσαν. Τὸ γιλέκο τοῦ σμόκιν ἢ φράκου, μπορεί νὰ εἶναι κίτρινον, ποικεδένιον· τὰ κουμπία ἐπιτρέπονται νὰ εἶναι ἀσημένια καὶ χρυσά. Τελευταίως τὰ γιλέκα αὐ- τὰ γίνονται κίτρινον ἀπὸ γὰρ μεταξωτὸν σὲ χρώμα περὶ ἢ ζαχαρὶ μετὰ κουμπία ἀπὸ ἀληθινὰ ἢ ψεύτικα μαργαριτάρια.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟ ΠΟΥΛΑ. Ρίζα : Πούντρα νὰ μὴ με- ταχειρίζεστε, ἀλλὰ νὰ δώ- σετε νὰ σας φτιάσουν στο φαρμακεῖο τὴν ἀκόλουθον συνταγή :

- 200 gr. decoction de racines de saponaire
- 30 σταγόνες eau de cologne
- 30 » ammoniacque

Καὶ κάθε βράδυ μ’ ἓνα μπαμπάκι νὰ τρί- βετε τὸ πρόσωπο, τὸ δὲ πρωὶ νὰ πλένε- στε με χλιαρὸ νερὸ κι’ ἔπειτα με κρύο.

ΠΩΛΕΤΤΑ, Ναύπλιον : Μεταχειρισθῆτε τὴν κάτωθι συνταγή :

- 10 gr. borate de soude
- 0.50 » bichlorure de mer- cure

- 30 » alcool de lavande
- 120 » νερό

Κάθε βράδυ περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ’ ἓνα μπαμπά- κί.

Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γρά- φετε φτιάχνετε τὴν κάτωθι συνταγή :

- 50 gr. vaseline
- 25 » huile de ricin
- 25 » rhum
- 2 » extrait quinquina

Τὰ βρέχετε ἑλαφρὰ στὶς ρί- zes. Μοῦ γράφετε μετὰ ἓνα μῆνα. Γιὰ τὸ τρίτο πολλοὺς περιπάτους, ἐκδρομὰς, γυμνα- στικὴν, λίγο νερὸ, λίγο ψωμί.

ΒΑΡΒΑΡΑ : Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σας δώσω. ‘Αν βρι- σκόσαστε στὴν ἐπαρχία ἀγο- ράστε λίγο ὀξυζενέ καθαρὸ καὶ μ’ ἓνα μπαμπάκι τὸ περ- νάτε κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ. ‘Αν βρίσκεστε στὴν

‘Αθήνα περάστε ἐκ μέρους τοῦ «Πανθέου» ἀπὸ τὸ Ια- τρείον Καλαβροῦ καὶ Παπα- χαράλαμπος, Κυδαθηναίων 19, νὰ τοὺς συμβουλευθῆτε σχετικῶς.

ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ,

‘Ενταῦθα : Γιὰ τὰ σπυράκια αὐτὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ 15 μέρες :

- 2 gr. accedat de plomb
- 4 » acide borique
- 100 » νερό

Βρέχετε μπαμπάκια καὶ τ’ ἀφίνετε πάνω 10 λεπτά κάθε

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

βράδυ. Μοῦ γράφετε πάλι.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ : Δώσατε στο φαρμα- κεῖο νὰ φτιάσουν τὴν κάτωθι συνταγή :

- 200 gr. eau de roses
- 50 » lait d' amandes
- 4 » sulfate d' alumine

Καὶ βάζετε κομπήσεις μ’ ἓνα μπαμπάκι πρωὶ καὶ βράδυ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΣΣΑ : Μὴ με- ταχειρίζεστε πούντρα.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

NINON, ‘Εν- ταῦθα : ‘Εξακο- λουθήστε τὴ θε- ραπεία σας ἐφ’ ὅσον ἔχετε ἐνο- χλήματα. Μετὰ τὴν ὑφεσιν τῶν ὁποίων ἐπανα- λαμβάνετε κάπου κάπου τὴν φαρ- μακευτικὴν θερα- πείαν. Οὐδέποτε ὅμως πρέπει νὰ παρεκτρέπεσθε διαιτητικῶς.

Α. ΝΙΚΟΛ. ‘Ενταῦθα : ‘Αλή- θεια κακὸς μπελάς αὐτὸς ποὺ σας βόηκε. ‘Ακούστε με. ‘Εφ’ ὅσον, ὡς μοῦ γράφετε, ἔχουν γε- νικευθῇ, δὲν θὰ σας σώσῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα γενικὸ ἀπο- ψιλωτικὸ λουτρὸ ποὺ θὰ τὸ πά- ρετε εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ «Λουτρά» τῆς πόλεως. ‘Αν σὰς εἶναι ἀδύ- νατον, ἢ ἀν τὸ παράσιτον ἔχει περιορισθῇ μόνον εἰς τὸ ἐφῆ- βαιον, κάνετε πλύσεις κάθε βρά-δυ εἰς τὰ τριχωτὰ μέρη μετὴν ἐξῆς καλὴν συσκευασίαν :

- bichlorure de mercure 0.25 cent
- essence de terebenthine 30 gr.
- glycérine 40 »
- alcool camphrée 175 »

ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝ,

‘Εθν. Τράπεζαν Ζάκυνθον : Δυσ- τυχῶς φίλε μου, ὄχι. Αἱ κύστεες ποὺ μοῦ ἀναφέρετε δὲν θερα- πεύονται παρὰ μόνον διὰ χει- ρουργικῆς ἐπεμβάσεως. ‘Η ἐγγει-

ρισίς ὅμως αὐ- τή, εἶναι ἀπλή, ἀνώδυνος καὶ χω- ρὶς κινδύνους. ‘Αποφασίστε νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν ἀσχημίαν αὐ- τήν, ἐφ’ ὅσον μά- λιστα, ὡς μοῦ γράφετε, μεγαλώ- νουν καὶ σιγά, σιγά θ’ ἀρχίσουν νὰ σας ἐνοχλοῦν.

Δὲν πρόκειται περὶ σοβαροῦ τι- νός. Χρειάζεται μόνον λίγο κου- ράγιο καὶ τίποτα ἄλλο.

Μὲ τὸ φύλλο αὐτὸ, τελειώνω τὴν ἱατρικὴν μου συνεργασίαν μετὰ τὸ ἀγαπητόν μου «Πάνθεον» καὶ τοὺς συμπαθεῖς μου ἀναγνώστας του. Λόγοι οἰκογενειακῆς φύσεως, μ’ ἀναγκάζουν νὰ φύγω γιὰ λίγο διάστημα ἀπ’ τὴν ‘Αθήνα. Πρὶν φύγω, θέλω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἀναγνώστας τῆς στήλης αὐτῆς, γιὰ τὰ κολακευτικὰ, ὅσον καὶ εὐ- γενικά γράμματα ποὺ μοῦ ἀπέστειλαν σχεδὸν κάθε μέρα. Τοὺς βεβαιώ- νω ἀκόμα γιὰ μὴ φορὰ, πὺς λο- γίζομαι, εἰλικρινὰ, εὐτυχῆς ἂν — ὅπως μοῦ γράφουν πολλοὶ — μπόρεσα νὰ τοὺς φανῶ χρῆσι- μός. ‘Η εὐγνωμοσύνη τοὺς ἦταν γιὰ Μένα ἢ πολυτιμότερη ἀμοι- βή. ‘Ο συνάδελφος ποὺ θὰ μ’ ἀν- τικαταστήσῃ, εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἴδια ἱκανοποίησιν.

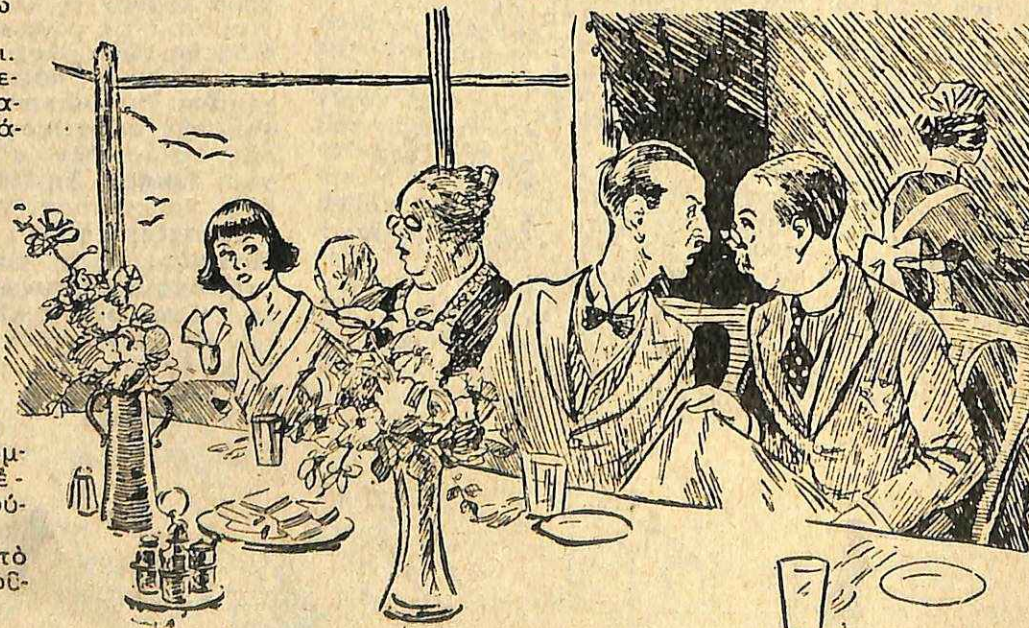
ΑΝΤ. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΡΩΣΣΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΑΡΚΑΝΤΥ ΑΒΕΡΤΣΕΝΣΚΥ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ ΓΕΜΙΣΤΗ

Η γυναίκα μισοάνοιξε την πόρτα του γραφείου κι' είπε στον άντρα της: — Βασίλη, ήρθε ο άνεψιός σου ο Στέφανος... — Νά κάνη τί; — Ήρθε, λέει, να σου πη «Χριστός ανέστη», μέρα που είναι. — Στείλτον να βόσκη... — Δεν θα ήταν σωστό. Είναι συγγενής σου. Ήμέρα που είναι. Πές του και συ «Χριστός ανέστη», δόστου τρία ρούβλια, αυτό είν' όλο. — Δεν μπορείς να τον δεχτής εσύ; — Όρατο κι' αυτό. Έγώ!.. Όλα εγώ, εγώ να ετοιμάσω τη γαλοπούλα, εγώ να δεχτώ και τον άνεψιό σου... — Αλήθεια, δέ μου λές, πως θα κάνουμε με τη γαλοπούλα; — Βγάλα πέρα, τι να σου πω εγώ; Κάλεσε φίλους να φάνε γαλοπούλα σήμερα κι' άλλους αύριο, πάλι γαλοπούλα. Κι' η γαλοπούλα είναι μία, όλη κι' όλη. Δεν τ'α κατάφερες διόλου καλά. — Δεν θα μπορούσαμε να σερβίρουμε σήμερα τη μισή κι' αύριο την άλλη μισή; — Αν θέλεις να γίνουμε ανάγνωσμα, ο περίγελος του κόσμου... — Δύσκολα τ'α πράγματα. Που είναι λοιπόν αυτός ο ήλιθιος ο Στέφανος; Στείλτον μια στιγμή, να τον ξεφορτωθώ πριν πλακώσουν οι καλεσμένοι. — Ο Στέφανος μπήκε στο γραφείο, ψηλός και άτσαλος, με τ'α χέρια δέκα πόντους έξω απ' τ'α μανίκια, με ύφος φοβισμένο, σκυφτός. — Χριστός Ανέστη, Στέφανε! — Αληθινός ο Κύριος, θείε μου! Σ'α εύχομαι με υγεία... με όλη μου την καρδιά, να... σ'α αξιώση ο Θεός... — Ευχαριστώ, ευχαριστώ... Δέ μου λές Στέφανε, πως θα μπορούσαμε ν' αγοράσουμε κάπου μια γαλοπούλα; — Σήμερα; Και που θέλετε να την αγοράσουμε; Όλα είναι κλειστά. Πάσχα ανήμερα. — Ναί, όλα είναι κλειστά... Άκουσε, Στέφανε, θα σου πω τί μου συμβαίνει. — Έχομε μια γαλοπούλα μονάχα, ωστόσο κάλεσα φίλους στο τραπέζι και σήμερα και αύριο και σε όλους είπα πως θα τους έχω γαλοπούλα. — Ασκήμα τ'α πράγματα, ε; — Δύσκολη κατάσταση, είπε κι' ο Στέφανος. Είδοποιήστε ή τους σημερινούς ή τους αύριανούς σας πως είστε άρρωστος. — Και ποιος θα με πιστέψη; Πριν λίγη ώρα με είδανε όλοι στην έκκλησή. — Πότε τότε πως ή μαγειρίσα έκαψε τη γαλοπούλα. — Κι' αν κανένas τους ζητήση να την ιδή; Άν σηκώθη και πάη στη κουζίνα, τι γινόμαστε; Όχι, αγαπητέ μου. Πρέπει να την ιδούνε την γαλοπούλα χωρίς να τη φάνε. Έδω σε θέλω! — Κι' αυτό γίνεται. Κάποιος απ' τους καλεσμένους να πη πως παραφάνε, πως χορτάσανε με το άρνι και μ' όλα τ' άλλα και δεν άξίζει τον κόπο να κόψουμε και τη γαλοπούλα. — Ο θεός έλαμψε από χαρά μ' αυτή την ιδέα. — Στέφανε, θα μείνης στο τραπέζι; Είσαι συγγενής, είσαι δικός και σε κρατώ. Σύμφωνοι; Θα ψηφίσης έναντίον της γαλοπούλας. — Πως να κάτσω στο τραπέζι θείε μου; Τ'α ρούχα μου...

— Δέ βα- ρυέσαι. Θα σε παρου- σιάσω σ' όλους, θα σε περιποιηθώ εγώ ο ίδιος. Θα περά- σης περίφημα. Κι' όταν παρουσιάσουν τη γαλοπούλα, θα μπήξης τις φωνές: «Άμαρτία να την κόψουμε τώρα. Πάρ- την πίσω, κορίτσι μου. Σκάσαμε απ' το φαγοπότι. Σώνει πιά!» — Και τί θα πη ο κόσμος για μένα, θείε μου; — Άστον να λήη. Τη δουλειά μας έμεις. Κι' έπειτα, ίσως να σε νομίσουν και για ιδιότροπο. Τί σε μέλλει; Έγώ, φυ- σικά, θα σε παρακαλώ, θα επιμείλω, εσύ όμως κράτει καλά, τ'ο νου σου. Γιατί σηκώθηκες; Κάτσε παιδί μου. Τί έχεις; — Θείε μου, είπε ο Στέφανος κυττάζοντας με θλιβερή ματιά τ'α παπούτσια του, θείε μου, φέτο μη μου δώσετε λεπτά, ή ας προτιμούσα ένα ζευγάρι μεταχειρισμένα παπού- τσια. Όπως βλέπετε... — Αυτό νάτανε!.. Πολύ ευχαρίστως!.. Θα σου δώσω τ'α καλύτερα μου παπούτσια. Είναι πολύ ευχαριστημένος από σένα. Μπράβο σου!.. — Οί καλεσμένοι είχανε καθήσει γύρω στο τραπέζι όταν ο Βασίλης Παύλοβιτς παρουσίασε τον Στέφανο. — Σ'α παρουσιάζω, κύριοι, τον συγγενή και φίλο μου Μεγάλος ιδιότροπος σε όλα του, σπουδαίο κεφάλι όμως. Έδω, Στέφανε. Προτιμάς βότκα ή λικέρ; — Ο Στέφανος έτριψε ευχαριστημένος τ'α χέρια του και ρούφηξε μονοκοπανιάς τ'ο ποτήρι του. — Ένας στρατηγός, πολύ φίλος μου, είπε, πέρνει ύ- στερ' απ' τη βότκα ένα μίλο. — Για ποιόν στρατηγό λές; ρώτησε ο θεός, για κείνον που τ'ο βάφτισες τ'ο παιδί; — Όχι, άλλος είν' αυτός. Ταξιδεύαμε μαζί στην Εύ- ρωπη... — Έχετε πάει στην Εύρώπη; ρώτησε ο πλαϊνός του κύριος. — Φυσικά! Ταξιδεύω κάθε χρόνο. Δεν μπορώ αν δεν ακούσω τις καινούργιες όπερες. Δεν μπορώ να καταβάλω πως ζή εδώ ο κόσμος, χωρίς την αληθινή μουσική... — Όσο έπινε, τόσο λυνώτανε ή γλώσσα του. Τ'α σάνουιτς από μαύρο χαβιάρι τ'α κατέβαζε δυο-δυο. — Αγαπητέ μου Στέφανε, θα πάρης λιγάκι ψητό ακόμη; — Ευχαριστώ. Ξέρετε αυτό τ'ο φαγητό είναι άγνωστο στην Άγγλία. Εκεί βασιλεύει τ'ο μπιφτέκι, πρωί, μεση- μέρι, βράδυ. Άν όμως φας καμιά φορά χαστούκι έγγλε- ζικο θα σου φανή ο ούρανός σφοντύλι, στην τιμή μου. — Ο Στέφανος κρατούσε τη ζωρότητα τ'ου τραπεζιού. Άνέκδοτα άτέλειωτα. Θησαυρός. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στην τραπεζαρία ή ύπηρέτρια με τη γαλοπούλα. Οί κα- λεσμένοι ρουφού- σανε απολαυστικά την μυρωδιά κα- θώς πλησίαζε ή πια- τέλλα. Τότε ο Στέ- φανος σηκώθηκε, χτύπησε τ'α χέρια του και με πολύ καθώς πρέπει τρό- πο, φώναξε: — Καί γαλοπού- λα; Όχι, όχι! Κα- ταντάει τρέλλα. Φάγαμε, χορτάσα- με, τόσα πράμμα- τα στο τραπέζι. Δεν είναι έτσι, κυ- ρίες μου; Όχι, θα ήτανε άμαρτία να την κόψουμε τώρα, για να τσιμπήσου- με μια πηρουινιά. Πάρτην κορίτσι μου να ζήσης, στην κου-ζίνα. Δεν είν' ανά- γκη ν' άρρωστή-

— Οί κάτοικοι του Τεξάς φημίζονται όλοι τους, ως περίφημοι σκοπευταί. — Ένας απ' αυτούς, ο Πετμέκυ ο- φείλει τη δόξα και τ'α πλούτη του στο εξησκημένο μάτι του και στή σταθε- ρότητα του χεριού του. Από μικρό παιδί έκανε θαύματα στή σκοποβολή. Μπορούσε να σκοτώση κάθε ίπτάμενο. Μπορούσε να σκοτώση 500 μέτρων, πουλί από μια απόσταση άλλης δυο- καί να τ'ο φυτέψη κατόπιν άλλες δυο- τρεις σφαίρες ώσπου να πέση καταγής. — Μπορούσε, τρέχοντας καβάλλα πάνω σ' ένα άλογο να γράψη σ' ένα κορμό δέντρου τ' αρχικά τ'ου ονόματός του με...σφαίρες! όπως έπίσης από δεκάτο μέτρα μακρύτε... ξύριζε με τη σφαίρα του τήν καούτρα τ'ου τσιγάρου κάθε ά- νύποπτο καπνιστή. — Τό προσφιλές παιχνίδι τ'ου Πετ- μέκυ, τ'ου όποιου ο πατέρας ήταν ό- πλοποιός, ήταν τ'ο έξης: Πάταγε στόν άέρα με δύναμη μια πλήθρα και εύθης κατόπιν με μια πιστολιά τή χωρίς στα δύο για να χωρίση τ'α δύο αυτά κομμάτια σε τέσσερα με άλλες δύο

— Δέ βα- ρυέσαι. Θα σε παρου- σιάσω σ' όλους, θα σε περιποιηθώ εγώ ο ίδιος. Θα περά- σης περίφημα. Κι' όταν παρουσιάσουν τη γαλοπούλα, θα μπήξης τις φωνές: «Άμαρτία να την κόψουμε τώρα. Πάρ- την πίσω, κορίτσι μου. Σκάσαμε απ' το φαγοπότι. Σώνει πιά!» — Και τί θα πη ο κόσμος για μένα, θείε μου; — Άστον να λήη. Τη δουλειά μας έμεις. Κι' έπειτα, ίσως να σε νομίσουν και για ιδιότροπο. Τί σε μέλλει; Έγώ, φυ- σικά, θα σε παρακαλώ, θα επιμείλω, εσύ όμως κράτει καλά, τ'ο νου σου. Γιατί σηκώθηκες; Κάτσε παιδί μου. Τί έχεις; — Θείε μου, είπε ο Στέφανος κυττάζοντας με θλιβερή ματιά τ'α παπούτσια του, θείε μου, φέτο μη μου δώσετε λεπτά, ή ας προτιμούσα ένα ζευγάρι μεταχειρισμένα παπού- τσια. Όπως βλέπετε... — Αυτό νάτανε!.. Πολύ ευχαρίστως!.. Θα σου δώσω τ'α καλύτερα μου παπούτσια. Είναι πολύ ευχαριστημένος από σένα. Μπράβο σου!.. — Οί καλεσμένοι είχανε καθήσει γύρω στο τραπέζι όταν ο Βασίλης Παύλοβιτς παρουσίασε τον Στέφανο. — Σ'α παρουσιάζω, κύριοι, τον συγγενή και φίλο μου Μεγάλος ιδιότροπος σε όλα του, σπουδαίο κεφάλι όμως. Έδω, Στέφανε. Προτιμάς βότκα ή λικέρ; — Ο Στέφανος έτριψε ευχαριστημένος τ'α χέρια του και ρούφηξε μονοκοπανιάς τ'ο ποτήρι του. — Ένας στρατηγός, πολύ φίλος μου, είπε, πέρνει ύ- στερ' απ' τη βότκα ένα μίλο. — Για ποιόν στρατηγό λές; ρώτησε ο θεός, για κείνον που τ'ο βάφτισες τ'ο παιδί; — Όχι, άλλος είν' αυτός. Ταξιδεύαμε μαζί στην Εύ- ρωπη... — Έχετε πάει στην Εύρώπη; ρώτησε ο πλαϊνός του κύριος. — Φυσικά! Ταξιδεύω κάθε χρόνο. Δεν μπορώ αν δεν ακούσω τις καινούργιες όπερες. Δεν μπορώ να καταβάλω πως ζή εδώ ο κόσμος, χωρίς την αληθινή μουσική... — Όσο έπινε, τόσο λυνώτανε ή γλώσσα του. Τ'α σάνουιτς από μαύρο χαβιάρι τ'α κατέβαζε δυο-δυο. — Αγαπητέ μου Στέφανε, θα πάρης λιγάκι ψητό ακόμη; — Ευχαριστώ. Ξέρετε αυτό τ'ο φαγητό είναι άγνωστο στην Άγγλία. Εκεί βασιλεύει τ'ο μπιφτέκι, πρωί, μεση- μέρι, βράδυ. Άν όμως φας καμιά φορά χαστούκι έγγλε- ζικο θα σου φανή ο ούρανός σφοντύλι, στην τιμή μου. — Ο Στέφανος κρατούσε τη ζωρότητα τ'ου τραπεζιού. Άνέκδοτα άτέλειωτα. Θησαυρός. Εκείνη τη στιγμή μπήκε στην τραπεζαρία ή ύπηρέτρια με τη γαλοπούλα. Οί κα- λεσμένοι ρουφού- σανε απολαυστικά την μυρωδιά κα- θώς πλησίαζε ή πια- τέλλα. Τότε ο Στέ- φανος σηκώθηκε, χτύπησε τ'α χέρια του και με πολύ καθώς πρέπει τρό- πο, φώναξε: — Καί γαλοπού- λα; Όχι, όχι! Κα- ταντάει τρέλλα. Φάγαμε, χορτάσα- με, τόσα πράμμα- τα στο τραπέζι. Δεν είναι έτσι, κυ- ρίες μου; Όχι, θα ήτανε άμαρτία να την κόψουμε τώρα, για να τσιμπήσου- με μια πηρουινιά. Πάρτην κορίτσι μου να ζήσης, στην κου-ζίνα. Δεν είν' ανά- γκη ν' άρρωστή-

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Οί κάτοικοι του Τεξάς φημίζονται όλοι τους, ως περίφημοι σκοπευταί. — Ένας απ' αυτούς, ο Πετμέκυ ο- φείλει τη δόξα και τ'α πλούτη του στο εξησκημένο μάτι του και στή σταθε- ρότητα του χεριού του. Από μικρό παιδί έκανε θαύματα στή σκοποβολή. Μπορούσε να σκοτώση κάθε ίπτάμενο. Μπορούσε να σκοτώση 500 μέτρων, πουλί από μια απόσταση άλλης δυο- καί να τ'ο φυτέψη κατόπιν άλλες δυο- τρεις σφαίρες ώσπου να πέση καταγής. — Μπορούσε, τρέχοντας καβάλλα πάνω σ' ένα άλογο να γράψη σ' ένα κορμό δέντρου τ' αρχικά τ'ου ονόματός του με...σφαίρες! όπως έπίσης από δεκάτο μέτρα μακρύτε... ξύριζε με τη σφαίρα του τήν καούτρα τ'ου τσιγάρου κάθε ά- νύποπτο καπνιστή. — Τό προσφιλές παιχνίδι τ'ου Πετ- μέκυ, τ'ου όποιου ο πατέρας ήταν ό- πλοποιός, ήταν τ'ο έξης: Πάταγε στόν άέρα με δύναμη μια πλήθρα και εύθης κατόπιν με μια πιστολιά τή χωρίς στα δύο για να χωρίση τ'α δύο αυτά κομμάτια σε τέσσερα με άλλες δύο

πιστολιές. — Κι' ο άθλος αυτός γινόταν πριν τ'α τέσσερα κομμάτια πέσουν στή γή. — Ένας άλλος δαιμόνιος σκοπευτής ο Τζίμ, από τ'ο Τεξάς κι' αυτός, κατόρ- θωνε από έξηντα μέτρα μακρύτε να περνά την πρώτη σφαίρα από ένα άσ- σο. Καί κατόπιν μέσα από την ίδια τρύπα να περνά τις έπόμενες δώδεκα τόν αριθμόν! — Επίσης με μια σφαίρα έκανε δυο τρύπες σε δυο δολλάρια που πέταγε στόν άέρα. — Στην Άμερική ένας χαρτοβιομη- χανικός οίκος έβγαλε για πρώτη φορά στήν αγορά ποδήλατα από... χαρτί! — Ο σκελετός τους αποτελείται από άτέλειωτα στρώματα ειδικού στε- ρεού χαρτού συγκολλημένα με μια ού- σια και συμπιεσμένα σ' ένα σώμα. — Στίς Ίνδies έγινε ο πιο περιεργος γάμος: — Η νύμφη ήταν όκτώ μηνών και ο γαμπρός τριάντα χρονών. — Η τέλεσις τ'ου γάμου έγινε σύμ-

— Οί κάτοικοι του Τεξάς φημίζονται όλοι τους, ως περίφημοι σκοπευταί. — Ένας απ' αυτούς, ο Πετμέκυ ο- φείλει τη δόξα και τ'α πλούτη του στο εξησκημένο μάτι του και στή σταθε- ρότητα του χεριού του. Από μικρό παιδί έκανε θαύματα στή σκοποβολή. Μπορούσε να σκοτώση κάθε ίπτάμενο. Μπορούσε να σκοτώση 500 μέτρων, πουλί από μια απόσταση άλλης δυο- καί να τ'ο φυτέψη κατόπιν άλλες δυο- τρεις σφαίρες ώσπου να πέση καταγής. — Μπορούσε, τρέχοντας καβάλλα πάνω σ' ένα άλογο να γράψη σ' ένα κορμό δέντρου τ' αρχικά τ'ου ονόματός του με...σφαίρες! όπως έπίσης από δεκάτο μέτρα μακρύτε... ξύριζε με τη σφαίρα του τήν καούτρα τ'ου τσιγάρου κάθε ά- νύποπτο καπνιστή. — Τό προσφιλές παιχνίδι τ'ου Πετ- μέκυ, τ'ου όποιου ο πατέρας ήταν ό- πλοποιός, ήταν τ'ο έξης: Πάταγε στόν άέρα με δύναμη μια πλήθρα και εύθης κατόπιν με μια πιστολιά τή χωρίς στα δύο για να χωρίση τ'α δύο αυτά κομμάτια σε τέσσερα με άλλες δύο

— Οί κάτοικοι του Τεξάς φημίζονται όλοι τους, ως περίφημοι σκοπευταί. — Ένας απ' αυτούς, ο Πετμέκυ ο- φείλει τη δόξα και τ'α πλούτη του στο εξησκημένο μάτι του και στή σταθε- ρότητα του χεριού του. Από μικρό παιδί έκανε θαύματα στή σκοποβολή. Μπορούσε να σκοτώση κάθε ίπτάμενο. Μπορούσε να σκοτώση 500 μέτρων, πουλί από μια απόσταση άλλης δυο- καί να τ'ο φυτέψη κατόπιν άλλες δυο- τρεις σφαίρες ώσπου να πέση καταγής. — Μπορούσε, τρέχοντας καβάλλα πάνω σ' ένα άλογο να γράψη σ' ένα κορμό δέντρου τ' αρχικά τ'ου ονόματός του με...σφαίρες! όπως έπίσης από δεκάτο μέτρα μακρύτε... ξύριζε με τη σφαίρα του τήν καούτρα τ'ου τσιγάρου κάθε ά- νύποπτο καπνιστή. — Τό προσφιλές παιχνίδι τ'ου Πετ- μέκυ, τ'ου όποιου ο πατέρας ήταν ό- πλοποιός, ήταν τ'ο έξης: Πάταγε στόν άέρα με δύναμη μια πλήθρα και εύθης κατόπιν με μια πιστολιά τή χωρίς στα δύο για να χωρίση τ'α δύο αυτά κομμάτια σε τέσσερα με άλλες δύο

A man in a dark coat and hat stands on a bridge, looking out over a river. In the background, a large, leafless tree stands on the right bank, and a distant bridge is visible across the water. The scene is rendered in a sketchy, expressive style with muted colors.

Τὸν παρακαλοῦσε βασιτικά, νευρικά, ἀπελπισμένα... "Ενας ἀληθινὸς διάλογος ἀρχισεν, ἀνάμεσα στὰ δυὸ βλέμματα... "Ενας διάλογος πιδ ἐκφραστικὸς κι' ἀπὸ τὰ λόγια

--"Ελάτε... "Ελάτε γρήγορα, τοῦ ἔλεγεν ἡ ἄγνωστη γυναίκα.

--Μέ φωνάζετε κοντά σας, στ' ἀλήθεια; τὴ ρωτοῦσε ὁ Μωρίς.

--"Ω.. ναί... "Ελάτε... Μπῆτε γρήγορα... "Ανεβῆτε...

Σὰν αὐτοῖα τότε ὁ Μωρίς ὑπῆκουσε στὴ μυστηριώδη ἐκείνη πρόσκληση... "Ήταν τὸσος ὁ μαγνήτης τῶν ματιῶν ποὺ τὸν ἔκαλοῦσαν.

Τὶ νὰ θέλῃ ἄραγε; ἐπιθόριζε μόλτα αὐτὰ ἀναβαίνοντας. Φυλάξου, φιλαράκο μου! Δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ σέ βρῇ. Μουρμουρίζοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔφθασε ἐμπρὸς σὲ μιὰ μισάνυχτη πόρτα... "Ενα λεπτό,ροδόλευκο, γυναικίῳ χέρι ἀπλῶθηκε στὸ δικό του, μέσα ἀπὸ τὴ μισάνυχτη πόρτα καὶ τὸν ἔσυρε στὸ δωμάτιο. Ξαναντίκρυσε τὸ βλέμμα ποῦ τὸν εἶχε μαγνητίσει... Καὶ ἀφοσιωμένος σ' αὐτὸ δὲν εἶδε τὸ μισοσκοτεινὸ δωμάτιο μέσα στὸ ὁποῖο ἡ ὥραία ἄγνωστη τὸν εἶχε ὀδηγήσει... "Εβλεπε μόνο τὴν παράξενη γυναίκα νὰ στέκεται σιωπηλῇ, μὲ τὴν ἴδια ἐκφραση τῆς ἀγῶνας, ἀπλωμένη στὸ νεανικό πρόσωπό της... μπροστὰ τοῦ.

--Εἶναι πολὺ ὁμορφη, συλλογίσθηκεν ὁ Μωρίς "Ὅποτε μπορεῖ κανένας ἀμετανόητα νὰ κάνῃ τρέλλες γι' αὐτὴ !...

"Εκείνη πάλι σκεπτόταν :

--Δὲν εἶναι παρὰ ἕνας διαβάτης!... Γιατὶ νὰ τὸν λυπηθῶ ; Πρέπει νὰ σώσω πρὸ πάντων τὸν ἀγαπημένο μου...

Γιὰ τὴν Ζερμαίν Βακινᾶζ ἡ κατάσταση ἦταν τραγικὴ μὰ μαζὶ κι' ἀπλή! "Ἡ Ζερμαίν εἶχε ἕναν ἄνδρα, ἕνα σιωτὸ κτήνος, ποῦ ἡ ζήλεια τοῦ τὸν εἶχε μεταβάλλει σὲ θηρίο ἀνήμερο. Εἶχεν ὅμως ἡ Ζερμαίν καὶ ἕνα ἑρσστή, τὸν Ζάκ "Αλμπι, ποῦ τὸν ἐλάτρευε... Καὶ συναντοῦσε τὸν ἀγαπημένο της ἡ Ζερμαίν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κλεφτὰ, φοβισμένα, ὅταν κατάφερνε καὶ ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν τυραννικὴ ἐπιτήρηση τοῦ ἀντρα της... "Αλλ' ὁ ἄντρας τῆς τὰ εἶχε μάθει ὅλα, δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι καθόλου καὶ δὲν ἐπερίμενε παρὰ τὴ στιγμή γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ... "Ἦθελε νὰ πιάσῃ ἐπ' αὐτοφῶρω τὴ γυναίκα τοῦ μὲ τὸν ἑρσστή της, γιὰ νὰ τοὺς σφάζῃ ἀλύπητα καὶ τοὺς δυὸ... Καὶ ὅσο γιὰ τὴ ζωὴ της, δὲν τὴν ἔνοιαζε καθόλου τὴ Ζερμαίν, μὰ ἀνησυχοῦσε, λαχταροῦσε γιὰ τὸν ἄμοιρο τὸν ἀγαπημένο της, τὸν Ζάκ "Αλμπι... Πῶς νὰ τὸν προστατεῦσῃ ἀπὸ τὴ μαγνία τοῦ ἀνδρός της; Τὸ φοβερότερο ὅμως ἦταν ὅτι ἡ Ζερμαίν εἶχεν εἰδοποιήσῃ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τὸν ἀγαπημένο της

—Νά πάρω ἕνα μανεκὲν
συλλογιόσθηκεν ἡ Ζερμαίν.
Νά τὸ βάλω ἐδῶ στοῦ δω-
μάτιο. Μόλις τὸ ἀντικρύσῃ
ὁ ἄνδρας θὰ τὸ περάσῃ
γιά τὸν ἔραστή μου καὶ θὰ
ὀρμήσῃ κατ' ἐπάνω του...
Ἔτσι θὰ σωθῇ ὁ καλός μου!..
Γρήγορα ὅμως ἄφιστε τὴν
ιδέα αὐτή... Ὁ μόνος τρόπος
γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν
ἄνδρα τῆς ἦταν νὰ τὸν φέρῃ
στὴν ἀνάγκη νὰ σκοτώσῃ
κάποιον γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ
ἕπειτα τὴν ἀστυνομία... Ἐ-
πὶ τέλους ἄς τὴν ἐσκοτώ-
σῃ αὐτήν, ἔφθανε νὰ ἐγγύ-
ωνε ὁ ἀγαπημένος τῆς..

Από το φοβερό δράμα που έπρόκειτο σε λίγο να παιχθῇ στο μοιραίο εκείνο δωμάτιο, δὲν ἐμάντευε τίποτε ὁ Μωρίς. Νόμιζε ὅτι ἡ Ζερμαίν ὑπάκουε σὲ μιὰ τρέλλα τῆς στιγμῆς, ὅπως συμβαίνει μὲ πολλὰς γυναῖκες καὶ τὸν ἐκάλεσε στὸ δωμάτιό της.

— Ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸ θηρίο τὸν ἄνδρα μου! συλλογίσθη-
κε κ' ἐγέλασεν ἡ Ζερμαίν. Δὲν τῆς ἔμμενε τώρα παρὰ νὰ
καλέσῃ τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τίς λεπτομέρειες
τοῦ δράματος... Ὁ ἄγνωστός της διαβάτης τότε θὰ ἐδικαιώ-
νετο, γιατί εὐρέθηκε ἐν ἀμύνη... Ποιὸς δικαστήςθὰ μποροῦσε
νὰ τὸν καταδικάσῃ; Ἀλλ' ὁ Μωρίς Λουρεν τρομάχθηκε
ἀπὸ τὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ δράμα, μόλις ἀντίκρουσε τὸν ἄγνω-
στο ἀντίπαλό του σὸ πᾶνω μακίλια, ἔκρυψε στὴν τσέπη
του τὸ ρεβόλβερ καὶ ὥρμησεν ἔξω.

Δέν ἦταν ὁ ἄνδρας της, πού εἶχε σκοτώσει ὁ ἄγνωστος
ἀλλ' ὁ ἀγαπημένος της, πού δέν εἶχε λάβει τὸ τηλεγράφημα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

(Συνέχεια)

Σο' ένα της νεύμα δι
κουρσάροι ώρησαν κατά
του Μπελογιάννη, αλλά
έκεινος κατάφερε τρομερή
τη γροθιά του. "Ενας από
τους επιτιθεμένους αναπο-
δογυρίσθη κι' εσωριάσθη
χάμω βογγώντας. Δεύτε-
ρος, που δέχτηκε άλλο δυ-
νατό γρονθοκόπημα, απο-
τραβήχθηκε βλαστημώντας
και βρίζοντας, ενώ τρίτος
άφηνε βρυχηθμούς θηρίου
γιατί δέχτηκε στο στόμα
ένα δυνατό χτύπημα, που
τούσπασε δυο δόντια.

... ακριτωσουμε!

— Κρεμασμένε ! του εί-
πε. Για νά ιδούμε τώρα !
θά χτυπήσης λοιπόν καί
μιὰ γυναίκα ;

— Σκοτώστε με τότε! ά
ζωντανός στο καράβι σας

Μ' ἕνα πῆδημα ὁ Μπελ
 μορφη ἀρχικουρσάρα. Τῇ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ. — Ὁ διοικητὴς τῆς Λαμίας Ὁσμάν Ραντί, γιὰ νὰ ἐκδιζηθῇ τὸν Μπελογιάννη πὺν τὸν μισοῦσε γιὰτὶ ἦταν ἐνδοξος καὶ γιὰτὶ πίστευε πὺς ἦταν ἑραστής τῆς γυναίκας του Ρὸς χανοῦμ, ἐστειλὸν ἐμπιστὸν του Γιουσούφ νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸν Μοναστήρι τὴν Ξάνθωμιά ὁμορφὴ νέα, πὺν τὴν νομίμει ἐρωμένην τοῦ Μπελογιάννη. Ὁ Γιουσούφ τὴν ἔκλεψε καὶ ἐνὼ τὴν εἶχε ἀφίσει στὴν παραλία κι' ἔπλεγε νὰ φέρῃ τὸν ἄλλοτὸν, τὴν ἔπληραν Ἀλγερινοὶ κουρσάροι. Τὴ στιγμὴν ἐκείνην εἶχε φθάσει ἐκεῖ καὶ ὁ Μοῦρτος, ἕνα κλεφτόπουλον δεκαοχτὸν ἐτῶν, ἐμπιστος τοῦ Μπελογιάννη. Γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ξάνθωμ τρώπῳσεν αὐτὸς κρυφὰ στὸ κουρσάρικον, πὺν ξανοίχτηκε ἀμέσως. Μέσα στὸ κουρσάρικον.

κουρσάριζο ἦτανε καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ἀμειβοῦς. Μέσα στὸ θάλασσο γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς, ποὺ τὸν μισοῦσε, ἤθελε νὰ κἀνὲ ἔρωμα. Οἱ πειραταὶ συναμοτοῦσαν κι' αὐτοὶ κατὰ τοῦ ἀρχηγό τους, ποὺ ἤθελε μοναχὰ διχῆ τοὺς τὴν Ἐάνθω. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπελογιάννης ἐπέθετε ὅτι ἔκλεψαν τὴν Ἐάνθω, καὶ πῆγε στὸ ἀνάκτορο τοῦ διοικητοῦ νὰ τὴν γυρέψῃ. Ὁ Ὅσμαν θέλησε νὰ τὸν πιάσῃ. Ἡ Ροζὴ χανοῦμὲ τὸν ἐκρύψε σ' ἓνα ὑπόγειο, τοῦ πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ νὰ φύγουν, κι' ἐπειδὴ ἡ ἐκείνους ἀνέγνῃ, τὸν ξανακλείδωσε κι' ἔφυγε καὶ ὕστερα πῆγαν κι' ἔστειλε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ τὸν βροῖ στὸ ὑπόγειο. Ἐκεῖνος εἶχε ἀνά καλύψει μιὰ ὑπόνομο καὶ βγήκε στὴν ἄλλη μεριά, ἀλλὰ τὸν ἔπιασαν. Τὸ ἄλλο πρωὶ πῆγαν καὶ τὸν ἐκρέμισαν. Ἄλλ' ὅταν οἱ στρατιῶτες ἔφταναν, ἓνας διήθανε ζητιάνος ποὺ βοιμάζωταν ἐκεῖ τὸν ἐκκρεμίσαν προῖ πεθάνῃ. Κι' ἔφυγε κατὰ τὴν θάλασσα ὁ κρεμισμένος, ὅταν βροῖ τὸν ξαφνικά περικυκλωμένους ἀπὸ τοὺς κουρσάρους τῆς Μπιάνκας. Μέσα στὸ κουρσάριζο ἡ Μπιάνκα σκότωσε τὸν Μπελοῦλ κι' ἀνεκρυγῆ ἀρχηγός τους, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀόχτισε νὰ τοὺς κτυπᾷ καὶ τὸν καράβι. Ὁ Μοῦρτος ἐν τῷ μεταξὺ ἐκτότωσης κάποιον κουρσάρο ἄλλο ἓνας ἄλλος τὸν ἐοῖξε στὴν θάλασσα. Τὸ κουρσάριζο ἔπιασε φωτιά. Ἡ Μπιάνκα μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς μπῆκαν στὴ βάρκα κι' ἄφισαν τὴν Ἐάνθω στὸ καράβι ποὺ καίγωταν. Ἀρπάξαν ἓνα ἄλλο καράβι, πῆγαν στὴ Λαμία γιὰ τρόφιμα καὶ συνήντησαν στὸ δρόμῳ τὸν Μπελογιάννη, τὸν περικύκλωσαν καὶ θέλησαν νὰ τὸν πάρουν μαζὶ τους.

Οἱ κουρσάσοι ἦσαν ὅλοι γυναικὲς καὶ κορίτσια. Ὁ ἀνὰ πλοῖον ἐπὶ τὴν ἀποστολὴν οὐκ ἔφευγε ποτε. Οἱ κούρσαοι δὲν θά τοὺς ἐπέστησαν τίποτε. Ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης τοῦ βιβλίου ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ

Μπιάνκα.
άννης βρέθηκε δίπλα στην
ρπαξε το μαχαίρι που είχε

— Ἀπάνω του! ἐβρυχή-
θησαν οἱ ἄλλοι.
Ὁ Μπελογιάννης εἶχε
τοποθετηθῇ τώρα πίσω
ἀπὸ τὴν Μπιάνκα, τὴν κρα-
τοῦσε ἀκίνητη μὲ τὰ σιδε-
ρένια του χέρια, κι' ἔτσι
χρησιμοποίησε γιὰ ταμ-
πούρι τὸ σῶμα της.

Αὐτὴ τῇ στιγμῇ, ἡ ζωὴ τῆς
Μπιάνκας ἐξηρτάτο ἀπὸ τῆς
να τυχαῖο γεγονότος, ἀπὸ μιᾶς
παρεξήγησης ἢ μιᾶς ἀσυναρ-
σθητῆς κίνησης. Γιατί, ἂν ἔκ-
απὸ τοῦς πειρατὰς, εἴτε
γιατὶ δὲν ἐκἀτάλαβε τὰ
λόγια τοῦ Μετελογιάννη
ἢ γιατί δὲν ἐπίστεψε τὴν
ἀπειλὴν, ἔκανε καὶ τὴν πα-
ρακρύτερη κίνησιν, ὁ κρε-
μασμένος θὰ κτυποῖτε.

Βαθεία· ασιωπή· ἐπεκρά-
τησε. Δὲν μιλοῦσε κανένας,
δὲν ἐκινεῖτο κανένας, ἀλ-
λὰ δὲν ἔπαυαν ὅλοι νὰ
στέκωνται ἑτοιμοὶ καὶ προ-
σεκτικοί, ἀλλὰ καὶ φοβι-
σμένοι καὶ κατὰ πλῆθος.

ἦσαν πραγματικῶς ἐκπλη-
 ρίχε κρεμασθῆναι καὶ δὲν ἐπέ-
 λθεν παρεδίδετο, ποῦ κτυ-
 πώπιζε μὲ μιὰ γροθιά του,
 οὐ θὰ ἐπραγματοποιεῖτο.

αίοι. Σὲ κάθε ἄλλῃ περι-
λάζε καὶ τίποτα δὲν θὰ τοὺς
τίγῃ πρέπει νάχη ὑπ' ὀψη-
ρωποι ἐξέδωσαν τὸν Μπε-
ρν, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ κα-
νὰ πάθῃ τίποτα. Καὶ εἶναι
κάπως, ὅταν τὸν ἀκουσαν
νὰ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ φόβο
τρομερὲς γροθιές. Τὸν ἀντί-
ση τὴν καπετανισὰ τους,
φορὰ τρομερότερος.

ο ἀνάστημά του, τοὺς φα-
ιδπως τὰ μάτια του ἄστρα-
ρης ἀποφασιστικότητος καὶ

Ο κύριος Νώυμανν, πή-
γαινε στο σπίτι του
ευχαριστημένος από
τόν έαυτό του και
τόν κόσμο. Χάρηκε πολύ, για-
τι αναβλήθηκε άξαφνα αυτό
τό πληκτικό συμβούλιο της
έπιτροπής γι' απόψε. Θέλησε
νά τηλεφωνήση άμέσως από
τό γραφείο της γυναίκας του
και νά της προτείνη νά πάη
νά τόν πάρη νά περάσουν μα-
ζί κάπου τό βράδυ, αλλά άν
και έκαμε τό τηλεφώνω δ,τι
μπορούσε κι' αυτός κουδού-
νισε έπανειλημμένως, δέν φά-
νηκε κανέναν στο τηλεφώνω
τοϋ σπιτιοϋ νά τοϋ δώση ά-
πάντηση.

— Καλά... ή ύπηρέτρια έχει
σήμερα έξοδο, — σκέφθηκε ο
κύριος Νώυμανν, — αλλά ή γυ-
ναίκα μου έπρεπε νά είναι
στο σπίτι...

Τέλος πάντων όμως αυτό
δέν τόν πειράζει και τόσο. Έ-
χει τό κλειδί στην τσέπη του,
θά μπη και θά περιμένη νά
γυρίση ή Νταίζη στο σπίτι.
Έν τώ μεταξύ άναρωτιώνταν:
Νά έπαφεληθί από
τήν ευκαιρία νά κα-
λέση γλήγορα τήν
Κάμιλλα και νά φλυ-
αρήση λιγάκι μαζί

της, ή καλύτερα νά πάη στο σπίτιάκι του και νά ντυθί
μάγειρας, νά φορέση τόν άσπρο του σκούφο και νά μα-
γειρέψι ή ίδιος ένα από τά άγαπημένα του φαγητά, όπως
συνήθιζε νά κάνει τακτικά;

Όπως είπαμε, ο κύριος Νώυμανν είχε μεγάλη ευδιαθε-
σία έκείνο τό ήσυχο βράδυ: πραγματικά μεγάλη ευδια-
θεσία. Καθώς φαίνεται όμως, αυτό θά τοϋ συνέβαινε γιατί
δέν ήταν τόσο διορατικός, όπως θά είναι βέβαια ο αξιό-
τιμος άναγνώστης, πού θά παρετήρησε τώρα, ότι δέν θά
ήταν όπωσδήποτε κάτι έν τάξει με τήν κυρία Νταίζη. Κι'
άτυχώς μάντεψε καλά ή κακομαθημένη φαντασία τοϋ άνα-
γνώστη.

Λοιπόν, όταν άνοιξε ο κ. Νώυμανν τήν έξώπορτα τοϋ
σπιτιοϋ του, έπесαν τά μάτια του σέ ένα ξένο καπέλλο
τοϋ άνδρικοϋ φύλου.

— Μπιά! έκαμε ο κύριος Νώυμανν, κι' άνοιξε άπότομα τήν
πόρτα. Τότε...

Τότε έπεσε λιπόθυμη ή κυρία Νταίζη (παρακαλώ, τί άλλο
μπορούσε νά κάμη ή κακομοίρα);, ένώ ένας ξένος άντι-
νάχθηκε και προσπάθησε ν' άντιμετωπίση γενναία τόν κύ-
ριο Νώυμανν κι' ό,τι θά έπακολουθοϋσε.

Ο κύριος Νώυμανν φώναξε, έκαμε θόρυβο, συλλογίστηκε
νά τραβήξη τό ρεβόλβερ του, άλλ' αυτό βρισκονταν στο
συρτάρι τοϋ γραφείου, πού μπροστά του στέκονταν ο έ-
ξενος με σταυρωμένα χέρια κι' αλήθεια δέν θά ήταν δυνατό
νά πη κανείς: Κύριε, έχετε τήν καλωσύνη νά παραμερί-
σετε ένα βήμα; δέν μπορώ έτσι νά φθάσω τό ρεβόλβερ μου.

Έν τώ μεταξύ άνοιξε πάλι ή κυρία Νταίζη τά μάτια της
σηκώθηκε και βγήκε τρικλίζοντας. Ο κύριος Νώυμανν
έκλεισε τήν πόρτα και—μ' αυτό τό τρόπο καθυσέχασε λι-
γάκι—μίλησε μ' αϋστηρή άποφασιστικότητα:

— Νομίζω, κύριε, ότι θάχετε τό θάρρος νά κρατήσετε τό
πιστόλι στο χέρι γιά τήν πράξη σας.

Ο ξένος ύποκλήθηκε.

— Έννοείται... Είμαι στάς διαταγές σας! Τό όνομά
μου είναι Μάιερ, περιμένω αύριο τούς μάρτυρές σας!

— Μάιερ, συλλογίστηκε ο κύριος Νώυμανν, Μάιερ! Αυτό
τό όνομα τό ξέρω!

— Τή διεύθυνσή σας, είπε αϋστηρά.

Ο ξένος τοϋδωσε με μιά νέα ύπόκληση τήν κάρτα του.

Ο κύριος Νώυμανν τής έρριξε μιά ματιά κι' είπε:

— Όστε Μάιερ σάς λένε, κύριε; Παρακαλώ, τά τσιγάρα
είναι εκεί, πάρτε ένα! Κι' ίσως ένα ποτηράκι λικέρ. Ύστε-

ρα από τή συγκίνηση; Όρίστε;

Ο κύριος Μάιερ ύποκλήθηκε άρκετά άνακουφισμένος.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΚΗΝΗ

Ιδέα νά τιμωρήσω, όπως πρέπη, αυτόν τόν άθλιο διαφθο-
ρέα. Άλλά πρέπει νά καταλάβης, ότι τό σπίτι μου προσ-
βλήθηκε και θά χρειασθώ τώρα άρκετές βραδύες νά βρώ
παρηγοριά στη συναναστροφή με τούς παληούς μου φίλους.

Και έσπευσε νά τηλεφωνήση της κυρίας Κάμιλλας Μάιερ:
— Αγάπη μου, μάθε πως έχω τώρα έλεύθερα όλα τά
βράδυα μου... Πώς; Αυτό θά σοϋ τό πω αύριο.

Η κυρία Μάιερ από δώ και στο έξής είχε έκπληκτικά
πολύ καιρό διαθέσιμο. Όταν έλεγε στον κύριο Νώυμανν
τήν Παρασκευή: «Αύριο θά ήθελα πολύ νά κάμω μαζί σου
μια έκδρομή, κρίμα όμως πού δέν θαχω διάλογο καιρό!»,
μπορούσε κανείς νά στοιχηματίση, ότι θά γίνονταν τό
άντίθετο. Δηλαδή τό Σάββατο τό πρωί τηλεφωνούσε ο
κύριος Μάιερ από τό γραφείο στη γυναίκα του Κάμιλλα
και της έλεγε βιαστικά νά μη τόν περιμένη τό μεσημέρι
γιατί ήταν πνιγμένος στη δουλειά!

Λοιπόν, κάτι τι δέν είναι έν τάξει σ' αυτή τήν ιστορία,
σκέφθηκε ή κυρία Κάμιλλα και μιά μέρα ρώτησε άπότομα
τόν κύριο Νώυμανν:

— Τελευταία μου είπες γιά μιά σκηνή στο σπίτι σας. Νά
τόν ξέρω τάχα εγώ τόν κύριο;

Ο κύριος Νώυμανν δίστασε λιγάκι από διάκριση και τέ-
λος άναγκάσθηκε νά όμολογήση τήν αλήθεια.

Η Κάμιλλα τοϋρριξε μιά ματιά σάν νά της ήταν αυτός
ο άπιστος σύζυγος κι' άπάντησε ταραγμένη:

— Αχ! έτσι μάς άπατοϋν έμάς τίς κακόμοιρες γυναίκες!
Και τί έχουμε; Οϋτ' ένα φίλο μιά φορά! Γιατί δέν μπορείς
βέβαια ν' άρνηθής, ότι μ' αυτούς τούς δρους είμαστε σάν

παντρεμένοι όλοι μας, εγώ με σένα κι' ή γυναίκα σου με
τόν άνδρα μου!! Αυτό μάς κάνετε σεις οι άνδρες!!

Κι' έφυγε θυμωμένη, βιαστική. Κι' έπειδή κατά ένα τρόπο
άκατανόητο τά ίδια έπαλλε τήν άλλη μέρα κι' ή κυρία
Νταίζη στο Μάιερ κι' έφυγε κι' έκείνη θυμωμένη, βια-
στική, μπορεί κανείς νά πη ότι άποκαταστάθηκε τέλος
πάντων όλων ή τιμή.

Όστόσο, όμως, ο καυμένος ο Νώυμανν, έσκέφθη και άπε-
φάσισε όπως, άν τυχόν στο μέλλον τοϋ συνέβαινε κάτι
παρόμοιο, νά μη μαρτυρήση στη φίλη του πως ο άντρας
της ήταν ο διαταράξας τήν οικογενειακή του τιμή.

Φυσικά όμως, έσκέφθη, ότι ή κυριότερα του φροντίς θά
έστρέφετο όπως ή νέα φιλενάδα πού θ' άποκοϋσε νά μη
ήταν ύπανδρος ή άν δέν μπορούσε νά τό κατορθώση
δέ θ' άφινε τόν άντρα της νά μπη σπίτι του ποτέ.

JACOB FABER

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Μάλιστα, λοιπόν, ξέρε-
τε, — έακολουθήσε ο κύριος
Νώυμανν, — θέλω νά πω, ότι
οι κύριοι, πού δέν τούς είναι
ίερή ή τιμή μιάς γυναίκας,
θά έπρεπε νά φροντίζουν με
κάθε τρόπο νά μη μαθαίνη ο
κόσμος τέτοια σφάλματα.
"Η— τί είπατε σεις;

— Δέν είπα τίποτε, αλλά
συμφωώ με τή γνώμη σας.

Ο κύριος Νώυμανν ξανα-
γέμισε τό ποτηράκι:

— Μάλιστα, νά μη μαθαί-
νη τίποτε ο κόσμος.

— Άλλά όταν πλένεται αυ-
τό τό ύειδος με αίμα...

Σήκωσε ο Νώυμανν τούς
ώμους του, σκέφθηκε, άνα-
πήδησε από τό κάθισμά του,
θύμωσε πάλι σάν προσβλη-
μένος σύζυγος κι' άνοιξε τήν
πόρτα. Ο κύριος Μάιερ ύπο-
κλήθηκε έκόμα μιά φορά κι'
έφυγε.

Ο κύριος Νώυμανν μπηκε
άμέσως στο δωμάτιο της γυ-
ναίκας του και μίλησε σοβα-
ρά και με μιά φωνή πού έ-
τρεμε από συγκρα-
τημένη όργη και βα-
θύ πόνο.

— Γιά χάρη σου πα-
ραιτοϋμαι από τήν

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΙΠΟΤΕΧΝΕΣ

Το παζάρεμα

Σ' ένα νοσοκομείο:

Μιά γρηούλα, με ρικνά κατάσπρα
χέρια, πού δέν ξεχωρίζουν από τά
σεντόνια, κοιτεται σ' ένα κρεβάτι.

Από πάνω της δυο γυναίκες σι-
γομιλάνε. Τήν περιμένουνε από
στιγμή σέ στιγμή νά ξεψυχήση. Κά-
που κάπου θυμούνται τίς καλωσύνες
της, δακρύζουν και σκουπίζονται.

Από τά λόγια τους φαίνεται πως
ή μιά, πού τήν λέει «μητέρα», μ' έναν
έξερδ τόνο στη φωνή, θάναι νύφη
της. Η άλλη θάναι πιδ ξένη, γιαυτό
είναι περισσότερο τρυφερή.

Κάπου-κάπου ή γρηά άνοίγει τά
βαθουλωμένα από τήν άρρώστεια
μάτια της και τίς κυττάζει παράξενα.

Γιά μιά στιγμή, τά χείλια της ά-
νοιγοκλείνουν, κάνουν νά πούν κάτι
μά δέν ακούγεται παρά κάτι σά σι-
γαλό βογγητό.

Μ' αυτό τό άνοιγόκλειμα τών χει-
λιών, μ' αυτό τό σιγαλό βογγητό, άπο-
χαιρέτησε τή ζωή, ή καυμένη ή γρηά.

Μερικά πολύ δυνατά ξεφωνητά τά-
ραξαν τήν ήσυχία τοϋ νοσοκομείου.

Οι δυο γυναίκες φωνάζουν τόν πόνο
τους, γιά νά τίς άκούση ο κόσμος.

Μά γρήγορα σωπαίνουν.

— Θεός σχωρέστην.

Και τότε άρχίζει τό παζάρεμα.

Λένε, λένε.

Πού νά κάθεται ν' άκούς τόσες κου-
βέντες. Είναι βαρετό νά τίς άκούς, μά
πιδ βαρετό νά τίς γράφης.

Φτάνει μονάχα τό τέλος τοϋ δια-
λόγου:

— Έγώ λέω, νά τήνε πάμε σπίτι.

— Τί λές καυμένη, άπαντάει

ή άλλη, κείνη πού τήν έλεγε

ή άλλη. Μπά-μπά-μπά. Έγώ

«μητέρα». Μπά-μπά-μπά. Έγώ

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

λέω, νά τήν πάμε κατευθείαν στο

Στό χωριό.

Πάρε με, θειά, μαζί σου στο χωριό,
πού παίζουν μεσ' στά σκίνα τά γαρδέλια.
Πάρε με, θειά, στής Τζιάς μας τό νερό
στά λιόδεντρα, στα στάχια και στ' άμπέλια
Νά κουβαλήσω στάχια χρυσαφιά
κι' ύστερα, άποσταμένη, νά πλαγιάσω
σε μιάν έλλάχ' με σπίνους συντροφιά
μαύρο ψωμί νά φάω και νά χορτάσω.
Τ' άμπέλια νά τριγύρω στο νησι
γιά μιά στιγμή τόν κόσμο νά ξεχάσω.

Γλυκό ροδίτη νά γευτώ κρασί
μεσ' άπ' τήν τσότρα—κι' ώχ!— νά ξεδιψάσω.
Νά σοϋ δουλέψω εργάτισσα, μπρέ θειά,
νά στο χρωστάω και χάρη, πού θά πάρω
λιγάκι μυρουδιά από μαραθιά,
κι' έτσι δέ θά φοβόμαι πιδ τό χάρο.
Πάρε με, θειά, μαζί σου τή χαρά
μιάς μέρας πού περνά κι' όμως δέ σβυέται
νά τήνε ζήσω κι' άλλη μιά φορά.
Πάρε με στο χωριό, πού δέ ξεχνιέται.

Τ. ΔΡΟΣΟΥ.

Ένδύμια.

Ένα λουλούδι μαραμμένο
μεσ' στο συρτάρι φυλαγμένο
ευλαβικά.

Μιά μαύρη τοϋφα άπ' τά μαλλιιά σου
και λίγα λόγια άπ' τήν καρδιά σου
έρωτικά.

Αυτά μ' άπόμειναν, καλέ μου,
στο φύσημα τ' άγριου τ' άνέμου
πού συνεπήρε—συμφορά μου!—
τή χαρά μου

και μ' άφισε νά κλαίω μόνη
στ' άραχνιασμένο παραγκώνι
τόν έρωτά μου.

Δ. Μ.

Ταξίδι χωρίς τέρμα...

Κυνηγητής τ' Ασύλληπτου, γυρνά μέσα στο Χάος,
έχοντας, πάντα οδηγητή, τή φλογισμένη σκέψη.
Περιπλανιέμαι, δώ κι' εκεί, ζητώντας τήν Αλήθεια.
Όμως! τοϋ κάνου! Πουθενά—ώς τώρα— δέν ή βρισκω.
Κι' έτσι άπομένω, νοσταλγός θλιμμένος, στο καρβί-
της σκέψης μου, πού τ' άρμενα γιά τ' Άγνωστο σηκώνει...
Και ξαναρχίζω άπ' τήν αρχή τό μάταιο τό ταξίδι.
Χωρίς νά ξέρω, άν, ποτέ, θά φτάσω σ' ένα τέρμα...

ΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Παράπονο

Ο ήλιος έγυρε ξανά, γοργά-γοργά στη δύση...
Η νύχτα άπλώνεται βουβά κι' ο γκιώνης θά λαλήση
τό θλιβερό τραγούδι του, στα έρημα τά λαγκάδια
με τή φλογέρα τοϋ βοσκοϋ π' αντιλαλεί τά βράδυα.
Οι τελευταίες άναλαμπές της μέρας σβουρν άγάλι.
Τό κύμα σιγοτραγουδεί στο έρημο άκρογιάλι,
τά χρυσωμένα τά βουνά βουτιώνται στα σκοτάδια
κι' άπ' τίς βοσκές γυρίζουνε κυματιστά κοπάδια.
Σ' όλα τριγύρω τ' άχνιστό σκοτάδι ψιχαλίζει.
Μιά σιγαλιά γλυκύτατη τά πάντα νανουρίζει
και μοναχή της, έάγρυπνη, στόν πόνο της σκυμμένη
βαρειά ή ψυχή μου, άπ' άκοσμη μοιρολογήτρα μένει.
Είναι ο καυμός άνελίπτως της μοναξιάς' αντίμα
δυο πόνοι συνταιριάζονται, έσπανε σ' ένα κλάμμα.
Σ' ο μόνος κι' έρημος, πικρέ, τί άναζητάς τή λήθη;
Η μοίρα σε λησμόνησε κι' έγινες κουφολήθι.

ΒΑΣ. ΜΕΛΙΓΔΗΣ

Άσημαντος

Κάποια μέρα σ' ένα χαμόσπιτο
μιάς άπόκεντρης συνοικίας, είδε κι'
αυτός τό φώς της ζωής. Άνατράφη-
κε στην πιδ φριχτή φτώχεια. Ο πα-
τέρας του, ένα δυο φορές τή βδο-
μάδα, — όταν δέν ήταν μεθυσμένος—
θυμότανε πως είχε γυναίκα, παιδί
και τούς έδινε λίγες δραχμές. Με-
γάλωσε έτσι. Όταν έγινε δέκα δώ-
δεκα χρονών, ο πατέρας του, τόν έ-
στειλε σε κάποιο πλούσιο πατριώτη
του νά τοϋ δουλεύη γιά νά τρώη
κανένα ξεροκόμματο.

Μεγάλωσε έκεί, στο πελώριο μέ-
γαρο, πού πήγε. Τοϋ φοροϋσαν πάντα
μιά ιδιόρρυθμη οίκοστολή και τοϋ εί-
χαν μάθει νά κάνουν ένα σωρό δια-
φορετικές ύποκλησεις. Ήταν πάντα
πρόθυμος και τόν άγαπούσαν όλοι.

Όταν τοϋ έλεγαν κανένα ειρωνικό
κομπλιμέντο, ή όταν τόν διέταζαν
νά κάνουν κάτι δέ μιλούσε καθόλου.
Κύτταζε μόνο με θλιμμένη ματιά κι'
ύστερα έκανε πρόθυμα έκείνο, πού τοϋ
πρόσταζαν.

Έζησε έτσι καιρό πολύ. Σχεδόν
όλη του τή ζωή. Κι' έγινε ένας αδύ-
νατος, καμπουριασμένος, γέρος. Στο
πελώριο έκείνο μέγαρο, πού δούλευε,
άλλαξαν πολλές φορές τά πράγματα
τά έπιπλα, όλα. Κι' αυτά άκόμα τ'
άφεντικά του. Και μόνο αυτός ήταν
πάντα έκεί, ο ίδιος, άμίλητος, ύπηρέ-
της. Με τήν ίδια οίκοστολή, τούς ίδιους
τρόπους, τήν ίδια θλιμμένη, παραπο-
νιάρικη ματιά.

Σιγά-σιγά στο πέρασμα τοϋ χρόνου
ο καμπουριασμένος γέρος αδυνάτιζε,
αδυνάτιζε, οι δυνάμεις του
έφευγαν. Κι' ένα θλιμμένο
βράδυ, έφυγε άπ' τόν κόσμο
αυτό χωρίς νά ξέρη κι' αυτός
γιατί είχε ρηθί...

Κανείς δέν τόν έκλαψε.
Ζωντανό, δέν τοϋ διναν καμ-
μιά σημασία. Πώς λοιπόν θά
τοϋ διναν σημασία όταν πέ-
θανε;

Άσημαντος στη ζωή και στόν
τάφο! ΙΩΑΝ. Μ. ΣΑΡΡΗΣ

Τοϋ ποιητή είναι πόνοι

Όταν άκούς τίς άρρυθμες, παράτονες, φωνές μου
γιά ότι ποτέ δέν ένοιωσες νά φέγγει τή ζωή σου
—γιά κάποιους πόνους πιδ γλυκούς κι' από χαρές άκόμα!—
γιά κάτι, πού δέν άγγιξε, φτωχή μου, τήν ψυχή σου.
Ήθελα, αλήθεια, νάξερα θά τίς θυμάσαι τάχα
όσες στιγμές έζησαμε τό μυρωμένο δέιλι,
(στιγμές πού μάς χάρισανε γιομάτα τά ποτήρια
με τό πιστό της ήδονής πού τό κερνοϋν τά χείλη);
Θά γύρης, μήπως, σιγανά με πόνο τό κεφάλι
κι' από τά μαύρα μάτια σου τό δάκρυ θά σταλάξη;
Τό πρόσωπό σου τό γλυκό, θά πάρη μιά χλωμάδα
με τών θολών σου τών ματιών τό φώς νά τήν ταιριάξη;
Η μήπως τάχα άκούγοντας τίς άρρυθμες φωνές μου
θά ένοχληθής πούναι, βαρύς, πνιχτός, σκληρός ο τόνος
και—σάν γυναίκα άνάμελη—γυναίκα σάν τίς άλλες
θά πής κάπως αδιάφορα: «Τοϋ ποιητή είναι πόνοι»
ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΤΙ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Ο γιατρός μας κ. 'Αντ. Χρ. 'Α-
σιμής, θα λείπη—για λίγο
καιρό, ευτυχώς—από την 'Α-
θήνα. Πηγαίνει στην πατρίδα του
για να τελήσει τους γάμους του. Το
«Πάνθεον» του εΐχεται μία ζωή λου-
λουδένια και τον περιμένει γρήγορα
να ξαναγυρίσει.

Να ξαναγυρίσει. Γιατί, στο λίγο
διάστημα, που προσέφερε τις υπηρε-
σίες του, έκανε τόσα, που είναι δύσκολο να
απαριθμηστούν. Έχουμε λάβει σωρούς από
γράμματα, γεμάτα από τις θερμότερες εκ-
φράσεις ευγνωμοσύνης. Και δικαιότατα :
Γιατί ο κ. 'Ασιμής δεν περιορίστηκε να
δίνει συμβουλές. 'Επισκέφθηκε—δωρεάν
πάντοτε—δεκάδες αναγνωστών στην 'Αθή-
να και τρεις αναγνωστές έπαρχιών, που ζή-
τησαν την βοήθειά του, κατόρθωσε να τους
εισαγάγει—έντελως δωρεά—σε νοσοκομεία
που έγχειρίσθησαν και να τους θεραπεύσει.

Τόν αντικαταστάτη του κ. 'Ασιμής δεν
θα τον παρουσιάσω στους αναγνώστες
μας με παλαιά λόγια. Θάταν αντίθετο με
την ταχική που κρατήσαμε ως τώρα. Θα
παρουσιάσω τον μόνον του με έργο.

Θ ο δ. Π α π α π.—Το «χαμένο όνειρο»
είναι πεζογράφοι κι' όπως έδηλωσα πε-
ζογράφους δε δημοσιεύω. 'Ανάμεσα από
το άρρωστιάδικο, όμως, ρομαντισμό και
τον ψευτικό λυρισμό του, διακρίνω πως
έχετε ταλέντο, όχι κοινό, πράγμα, που με
κάνει να λυπάμαι, γιατί δεν καταπιάνεστε
σοβαρά στο διήγημα. Τι να γίνω όμως ;
Το πεζογράφοι, αν δεν είναι άρρωστικά,
είναι κακή συνήθεια, σαν τη συνήθεια των
ναρκωτικών, που χρειάζεται ειδική θερα-
πεία για να κοπεί. 'Αν θέλετε, σοβαρά,
να γράψετε μία μέρα αξιόλογα κομμάτια
φροντίστε, όσο είναι ακόμα καιρός, να
«άποταχθίτε» τον σατανά. 'Α γ γ. Χ α δ.
—Μου ήρθε παράκαλα. Κρίμα. Δ η μ.
Ι. Σ ι α τ.—Πάρτε τα δυο τραγούδια σας
και περάστε κανένα βραδάκι από το γρα-
φείο. Θέλω να σας γνωρίσω και να τα
πουέμε. Ειδικότερα για το «'Αθλιοι!». Δ α μ π ρ. Δ ε υ κ.—Το πεζό σας ασύγ-
κριτα καλύτερο από τους στίχους σας. Με
λίγη διόρθωση στη φράση—και ιδίως στην
κίνηση—θα το δημοσιέψω. Το περιμένω.
Σ τ ε φ. Κ α τ σ.—Δε θάβαζα την υπογρα-
φή μου κάτω από ένα χαρακτηρισμό, αν
δεν ήμουνα σίγουρος, πως δε θα διαφευ-
στώ. Ξέρω το ταλέντο σας και έχω το λό-
γο σας, πως θ' ακολουθήσετε τις συμβου-
λές μου. Το αποτέλεσμα θ' είναι θριαμβευ-
τικό. Χ ρ. 'Ι ω ά ν.—Ο «άγνωστος συγ-

Κάθε αναγνώστης μας έχει δικαίωμα να μας στείλει
έργο του—δσο το δυνατόν συντομότερα—με πέντε δραχ-
μές αμεταβίβητα γραμματόσημα για την έγκριση. 'Αν
το έργο έγκριθ—ή κρίση θάνατο λίγο αυστηρή βέβαια—
θα δημοσιεύεται στη σελίδα : «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟ-
ΤΕΧΝΗΣ». Κάθε μήνα θα γίνεται έκλογη του καλύ-
τερου κομματιού και ο συγγραφέας του θα καλήται να
μάρ, δώση μίαν δόκιμη σελίδα του, που θα δημο-
σιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού.

γραφείς» μαρτυρεί για τη φαντασία σας.
Θα γράψετε περίφημα, μία μέρα, αν στρώ-
σετε τη φράση σας και υποταχτείτε στους
κονόνες της τέχνης. Σας λείπει ή αριστερική κί-
τη ή στρωτή, ζουμερή, φρά-
ση. Σας λείπει ακόμα και
η πείρα. Αυτά όμως διορ-
θώνονται. Περιμένω κάτι
μικρό και προσεγμένο. Ν ι κ. Κ α λ φ.—

Το «τέλος της» έχει πολλά προτερήματα
κι' ένα μεγάλο ελάττωμα : είναι μεγάλο
για τη στήλη μας. Στείλτε μου τίποτ'
άλλο μικρότερο και απελευθερωμένο από
τη ρομαντική ακινησία. Ευχαριστώ για
την ατίερωση. Θ. Δ. Π α π.—Στείλτε μου
τέ το λίγο αργότερα. Πρέπει να περάσουν
κινέμενα-δυο φύλλα, ώστε να μη παραπο-
νιούνται κι' οι άλλοι. Σύμφωνα ; Ε υ ά γ.
Π α τ.—'Αυτά μου αγαπήτε μου που το χα-
λάσατε αντί να το διορθώσετε. Γιατί απο-
φύγατε να του δώσετε κίνηση και το φορ-
τώσατε με ρομαντισμό ; Καταλαβαίνω βέ-
βαια, πως αν ζήσατε παρόμοιες, ή έστω
και παραλλήλες, στιγμές θα τις ξαναθυμά-
στε πίσω από μία μενεξελιά πάχνη του ρο-
μαντισμού, αλλά όταν πρόκειται να κάνετε
τέχνη δεν πρέπει να δίνετε παρά το κατα-
στάλαγμα της πίκρας σας κι' αυτό αντίκει-
μενικά. Μην το ξαναδιορθώσετε γιατί θα
το χαλάσετε έντελως. Στείλτε μου τίποτ'
άλλο χωρίς δικαίωμα, αναφερόμενος σ'
αυτές μου τις γραμμές. Χ α ρ. Δ α μ π.—
Το «αμαρτίες γονέων» έχει στόμα για να
κεντηθή ένα πρώτης τάξεως ήθογραφικό
διήγημα. Για προσπαθήστε. Δόστε του
λίγη δράση. 'Αμα το φτιάξτε στείλτε μου
τέ το να το δω. Κ. Ν ι κ ο λ. Θεο)νίκην.—
Τώρα μάλιστα ! Πως μπορώ να σας πω
πως δεν έχετε ταλέντο, αφού είσατε δ...
Λορέντος Μαβίλης και υπογράφετε με το
ψευδώνυμο Κ. Νικολαΐδης ποιήματα χιλιό-
δημοσιευμένο σαν το «καλώς έρθη, σαν
έρθη ή στερνή ώρα...» ; Δυστυχώς δεν
μπορώ να δημοσιεύω ποιήματα του Μαβί-
λη με τη δική σας υπογραφή, μ' όλο που
δε θέλω να σας δυσαρεστήσω. Κ. Σ.

Χ α τ ζ.—Ευχαριστούμε θερμά για
την πρότασή σας. Δυστυχώς δεν
αποφασίσαμε τίποτα ακόμα για αν-
ταποκρίσεις. Μόλις αποφασιστεί κάτι
σχετικό θα σας έχωμε έπ' όψει.
Β α σ. Ξ ω τ.—Δεν συμμορφώθη-
κατε με τους όρους μας. Για ν.
Δ ε ρ.—Πεζογράφοι και σεις ;
'Ι σ ι δ. Ν ο μ.—Πάρτε τον τόσο
χαριτωμένο «γάμο» και περάστε από
το γραφείο. Σας συγχαίρω. Γ ι α γ κ.

Γ α κ λ.—Μου ήρθε παράκαλα και λυπά-
μαι ειλικρινά που έχασε την επικαιρότητά
του. Κ ω σ τ. 'Ε ρ ω μ.—Και το
δικό σας μου ήρθε παράκαλα.
Πρέπει να ξέρετε ότι προπορευό-
μαστε τυπογραφικώς δύο φύλλα
πάντα. 'Η επικαιρή συνεργασία
λοιπόν πρέπει να στέλνεται 2-2 1/2

βδομάδες πριν. Κ ω ν. Ρ η γ.—'Αφού δη-
λώνετε τόσο κατηγορηματικά ότι δεν η-
γαίνετε για δόξα, θάταν έγκλημα από μέρος
μου να δημοσιέψω κάτι δικό σας. 'Ο πι-
στός της τέχνης μόνο για το «στεφάνι της
δάφνης» κοπιάζει και πασχίζει. Π υ ρ.
Κ α τ σ.—Γιατί το μεγαλώσατε τόσο ;
Πάρτε το και περάστε ένα βραδάκι από
το γραφείο να το δοήμε μαζί. Δ. Τ α μ π.—
Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.

Το έργο σας είναι δυστυχώς μεγάλο για
τη σελίδα μας. Στείλτε τίποτ' άλλο.
'Α ν δ ρ. Δ ε μ π.—Οι στίχοι σας έχουν
αφέλεια και δροσιά, αλλά έχουν πολλές
τεχνικές ατέλειες (χασμωδίες, χωλοί στί-
χοι κ.λ.π.) και όπως είναι δεν είναι δι-
νατό να δημοσιευτούν. Π. Γ. Π α π α ν.—
Το «αντίο 'Αφροδίτη» ύστερεί σε δρά-
ση. Το αφηγηματικό μέρος έχει πνίξει
την κίνηση σε σημείο, που το πεζογράφη-
μά σας αγγίζει τα όρια του πεζογράφοι-
δου. Το περιμένο ρετουσαρισμένο, ζωντα-
νεμένο. Ν. Ξ. Ρ.—Θα σας κάλουμε στο
γραφείο αν έβλεπα πως μπορούσα να σας
βοηθήσω. 'Ε ρ ν. Σ α γ.—Ναί. Σ' όλους
έκαναν πολύ καλήν εντύπωση οι νέοι τί-
λοι. Ευχαριστώ. Το «τραγουδάκι» θέλει
διόρθωση στον τρίτο στίχο (χασμωδίες).
Διορθωμένο θα δημοσιευτεί. Β. Κ α λ.—
Φταίει ή άνοιξη. Κάτω από τέτοιον ουρα-
νό πως να μην λουλουδίζουν τα πάντα ;
Οι στίχοι σας καλοί. Περάστε κανένα
βραδάκι από το γραφείο. Π α ο λ α.—Το
«αν ήμουνα» έχει τα ίδια μεγάλα προτε-
ρήματα, αλλά και τα ίδια ελαττώματα με
το «Φως». Φροντίστε να αποχτήσετε τα τε-
χνικά εφόδια και τότε θα γράψετε περί-
φημα. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Τα προηγούμενα φύλλα του «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλούνται εις τα γραφεία μας πρὸς 4 Δρχ. ἕκαστον
καθὼς καὶ εἰς τὰ κάτωθι : ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Χ ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεία Λεύκας, 'Αριστοτέλους 1
Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ 'Εξωθεν Καφνερίου «Νέον», 'Ομόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, 'Ομόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ 'Εξωθεν παλ. ηλεκτρ. Σταθμοῦ
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ 'Εξωθι Βασιλικῶν, 'Ομόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ 'Εξωθι Κινημ. Μάζεστικ
Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεία 'Αγίων Θεοδώρων
Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ 'Υπ. 'Εσωτερικῶν
ΣΤΑΥΡΙΚΟΣ Σταδίου 'Εξωθι Πρωτοδικείου
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χατεΐα 'Εξωθι Φαρμακείου Μαρινοπούλου
ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου, 'Εδ. Λῶ
ΚΑΟΥΦΜΑΝ 'Εναντι Βιβλ. 'Ελευθερουδ. Πλατ. Συν)τος

Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ 'Εναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συν)τος
Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζόγλου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

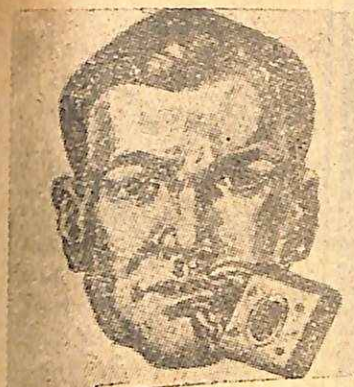
ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ, Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζόγλου
Μ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΪΟΥ καὶ Σία, Σταδίου 48
ΑΘ. ΚΑΡΑΒΙΑ, Γωνία 'Ακαδημίας—'Ιπποκράτους 3
Πράκτωρ μας ἐν 'Αμερικῇ δ.κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
NEW YORK NEWS AGENCY 616 8th Ave NEW-YORK

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΟΝΟΝ ΜΕ 20 ΔΡΑΧ.

ΑΠΟΚΤΑΤΕ "Όλα τὰ πολύτιμα ΜΥΣΤΙΚΑ

καὶ κερδίζετε τὰ χι-
λιαπλάσια.

1) Πως μπορείτε να ακούσετε κάθε λέξη που θα λεχθῇ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐπάνω, κάτω, ἢ πλάϊ ἀπὸ τὸ δικό σας ; 2) ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΤΙΣ ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛ-
ΤΣΕΣ ΣΑΣ ΝΑ ΒΑΣΤΑΝΕ ΤΡΙΕΣ ΦΟΡΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗ ΦΕΥ-
ΓΟΥΝ ΟΙ ΠΟΝΤΟΙ. 3) Πως θα κατασκευάζετε μόνοι σας ἐντομοκτόνον ὑγρὸν πρὸς
20 δραχμὰς τὸ κιλό καὶ νὰ εἶναι τέλειον ; Πολὺ ἀπλοῦν, 4) ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΚΟΨΕΤΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, χωρὶς κόπον θελήσεως ἢ ἐσωτερικὰ φάρμακα ; Δὲν θὰ ξα-
νακαπνίσετε πιά ! 5) Πως θα κατασκευάζετε στὸ σπῆτι σας ἐμπόρευμα ποὺ κοστίζει
1 δραχμὴ καὶ πωλεῖται 5. Δὲν χρειάζονται Κεφάλαια καὶ ὑπάρχουν δύο τρόποι.
6) Πως νὰ καθαρίζετε καὶ νὰ γυαλίζετε τὰ ἐπιπλά σας σὸ σπῆτι καὶ νὰ γίνωνται
καίνουργια μὲ τιποτένιο ἐξόδον ; 7) Πως νὰ κάμετε μόνοι σας ΣΥΜΠΛΩΤΙΚΗΝ
γόνιν μὲ 1 Δραχμὴ τὸ χρόνον ἐξόδου ; 8) Πως νὰ κάμετε μόνοι σας ΣΥΜΠΛΩΤΙΚΗΝ
ΜΕΛΑΝΗΝ—δηλαδὴ νὰ γράφετε σὲ χαρτὶ καὶ τὸ χαρτὶ νὰ μὲν πάλιν ἄσπρον, ὅ-
πως πρῶτα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο ποὺ εἰναι συνεννοημένον μαζί σας νὰ μπορῇ νὰ φα-
νερῶν καὶ νὰ ἐμφανίζῃ τὰ γράμματα ὁποῦν θέλῃ ; 9) Πως νὰ κάμετε τὴν ὀντουλα
σὶν τοῦ μαλλιού σας νὰ βαστῇ ἕνα μῆνα ; (Μυστικὸν ποὺ πουλήθηκε σ' ἕνα κουρέα
ἀντὶ 10.000 δραχμῶν. Μάθετε τὸ, μὴν τὸ ἀφήνετε). 11) Που μπορείτε νὰ ἀγοράσετε
ἀντὶ 3 διαφόρους Προσθέσεως, 'Αφαιρέσεως, Πολλαπλασιασμοῦ καὶ Διαιρέσεως
Πορτατίφ, Μηχανῶν ; 12) Πως νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν αὐπνία, χωρὶς φάρμακα καὶ
μόνον πρὸς 3 Δολλάρια ; 13) Πως νὰ ἀποκτήσετε στὸ σπῆτι σας βαρόμετρο, χρο-
νόμετρο καὶ 14) Πως νὰ ἀδυνατίσετε ἢ νὰ παχύνετε χωρὶς κίνδυνον ;

ΤΟ ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΑ ΗΔΗ ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΔΡΑΧΜΟΝ ΣΑΣ, ΑΛΛΑ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ, ΕΧΕΙ & ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

16) Πως ἐλεγκάζετε τὰ ἐνδύματά σας, χωρὶς νὰ πληρώνετε ἐξω καθαριστικά ;
17) Πως μπορείτε νὰ ἀνανεώνετε τὶς ἐξηνητημένες ΤΑΙΝΙΕΣ τῆς Γραφομηχανῆς σας ;
18) Πως μπορείτε νὰ γίνῃ οἰονδήποτε ἐπιστολόχαρτο ἢ χαρτὶ ἀκαυστον ; 19) Πως νὰ
βαστῇ ἡ τσάκισι τοῦ παντελόνιού σας ἕνα μῆνα ; 20) Πως νὰ βγάξετε τὸ κάψιμο
ἀπὸ τὰ ὑφάσματα διὰν κινιρῶνται ἀπὸ τὸ σίδερο ;
Οἰαδήποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίας ἀξίζει τολάχιστον ἀπὸ 500 δραχμὰς καὶ
ἀνω Πολλές, περισσότερον. Θὰ τις ἀποκτήσετε ὅλες μαζί καὶ τὶς 20 μόνον μὲ
20 Δραχμὰς. Τὶς δίδομεν τόσο φτηνὰ, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν
τόσους Πελάτας ὅσα σπῆτια ὑπάρχουν στὸν τόπον μας. 'Αποστέλλετε 20 δραχ-
μὰς γραμματόσημον ἢ Ταχ. ἐπιταγῆς. Τὸ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ μὲ τὰς 20 αὐτὰς πο-
λῦτιμους Συνατάς. 'Εάν προτιμᾶτε παρουσιασθῆτε οἱ ἴδιοι στὰ γραφεῖα
ἐπὶ τῇ παραλαβῇ των. 'Εάν ἀναβάλλετε δι' αὐτίον. ΤΟ ΑΥΡΙΟΝ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΡ-
μας, ἀλλὰ πάντως μὴν ἀναβάλλετε δι' αὐτίον. Τὸ ΑΥΡΙΟΝ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΡ-
μας. 'Ελάτε ἢ στείλατε τὸ 20δραχμόν σας, σήμερον ΤΩΡΑ μάλιστα πρὸς τὰ
ΓΡΑΦΕΙΑ SPESIAL ΣΤΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57-3ον πάτωμα—'Αθήναι

Τὸ ἰδεῶδες HERB καλλυντικόν

Κυρίες μου, θέλετε νὰ ἀρέσετε ; Κορίτσια, θέλετε νὰ
κάνετε δερμα δροσερό, βελουδένιο, λαχταριστό ;
Μεταχειρισθῆτε τὴν HERB

'Η Χέρμπ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνήθη καλλυντικά. Εἶναι προτὶον
τῆς 'Αμερικανικῆς 'Εταιρίας HERB ORNAMENTAL CO
Κατασκευάζεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ φυτικά ἐκχυλίσματα ὡς
ἐκ τούτου εἶναι τελείως ἀβλαβής. Στὸ ὑγιές δερμα ἔχει θαυμα-
τουργὰ ἀποτελέσματα. Τὰ μπιμπίκια, τὶς πανάδες, τὰ στίγματα,
τοὺς μαύρους πόρους, τὶς ἐρυθρότητες τοῦ δερματος, τὴ γυαλά-
δα, τὸ ἡλιόκαυμα, τὰ ἐξαιρέτια τελείως. Μετὰ τὸ μπάνιο, δροσιζέ, ἀνακουφίζει. Τὸ εὐμορφο δερμα εἶναι θη-
σαυρός. Μόνον ἡ HERB δύναται νὰ σᾶς τὸ χαρίσῃ. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία, μυροπωλεῖα, καὶ λοιπὰ
εἰδικὰ καταστήματα, ἀντὶ δρχ. 75.—Γεν. 'Αντιπρ. διὰ τὴν 'Ελλάδα ; ΤΕΝΗΣ Ι. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ, 'Ερατο-
σθένους 27 ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23—458 — Παρακαταθήκη : Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Στὸα Φέξη 80.—
(Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβαρύνσεως, ἐναντι ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς).

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ
τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ
σώματος, χρησιμοποῖήσατε τὸ παγκοσμίου
φήμης Βιεννέζικον καλ-
λυντικόν—ἀποτριχωτικόν
R.P.DENTH τὸ ὅποιον ἐ-
ξαλείφει ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ τὸ πε-
ριτὸν τρίχωμα. Συγχρό-
νως δὲ λόγῳ τῶν ἐκλε-
κτῶν του καλ. υλικοῶν συ-
στατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δερματὶν ἁπαλὸ
τητα βελούδου.

'Αποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν 'Ελλάδα
ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 59—ΑΘΗΝΑΙ

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ,
ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΣ,
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους 'Ωρολόγια,
παλαιὰ ἀσήμια, παράσημα, παντὸς εἶδους
νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ», παλαιὰ
ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἐκέραια), εἰκό-
νες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες κε-
χιμπυρία καὶ γιοῦσελ, φίλντισι καὶ κο-
ράλι κτλ μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων
καταστημάτων.

'Οστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὁ
ρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν
τῆς μηχανῆς του σὲ νικελένια κάσα. Κατα-
σκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς εἶδους
καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Λόγῳ ρεκλάμας
ἐπισκευάζω ὁρολόγια ἡγυνημένα διὰ 2
ἐτη πρὸς 40 δρχ. διὰ πᾶσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 56

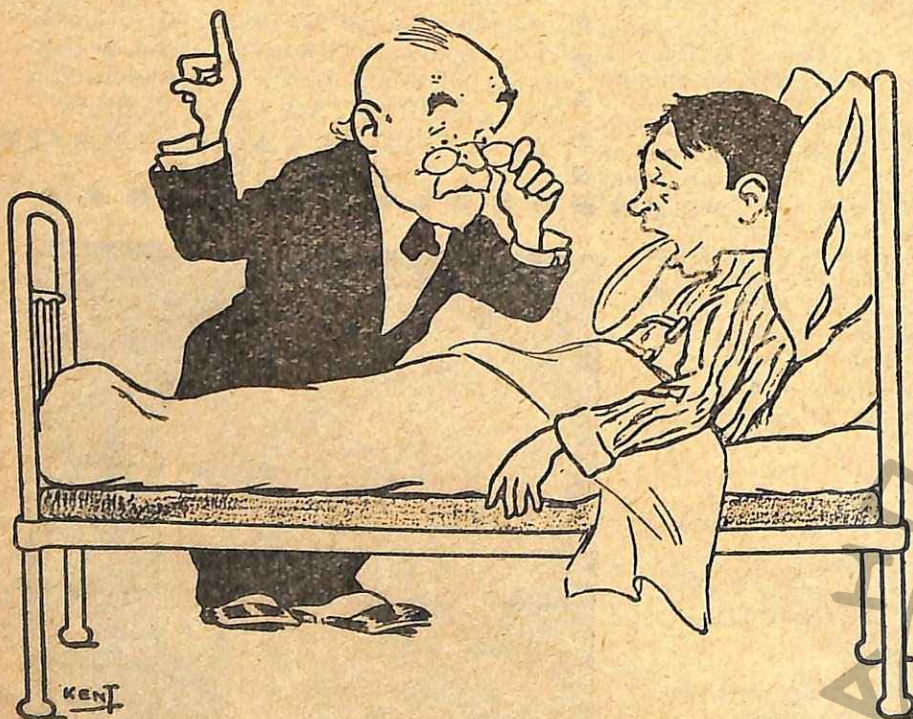
ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ
ΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΟΑ ΔΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΜΟΡΙΣΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 1 ΕΛΑΦΡΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ 2 ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ

Τὰ ἄλλα καθαρτικά ὑπόσχονται ὡμορφία, ἀλλὰ τὸ Ἀγγλικὸν Καθαρτικὸν «ΜΟΡΙΣΟΝ» ἐγγυᾶται θεραπείαν. Δυσπεψία, δυσκοιλιοτής, στομαχικά, ἐντερικά, πλημμελὲς λειτουργία τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ ἥπατος, θεραπεύονται ριζικῶς διὰ καθαρτικῶν «ΜΟΡΙΣΟΝ». Ὅλη ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ φαρμάκου «ΜΟΡΙΣΟΝ».

Διυβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανικὰ
χάπια **ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ**
Θεραπεία, χωρὶς ἐνέσεις
Φαρμακεῖον Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1 Ἀθῆναι

**ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ**

ΑΓΟΡΑΖΩ: ΠΑΛΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, ΦΑ-
ΚΕΛΛΟΥΣ καὶ ταχυδρομικά δελ-
ΠΩΛΗΣΕΙΣ - τάρια (πρὸ τοῦ 1890) με γραμμα-
τόσημα ἢ ταχυδρομικὰς σφραγι-
ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ δας ἐπ' αὐτῶν. Φακέλλους ἐπιστο-
λῶν ἀφίχθεισῶν ἀεροπορικῶς καὶ παντὸς
εἵδους ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμέ-
να ἢ μὴ. Μὴ πωλεῖτε τὰ γραμματόσημά
σας πρὶν με ἐπισκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ
Κάνιγγος 6—Ἀθῆναι

ΣΗΜ.—Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφους,
δεόν ἀπαραιτήτως νὰ ἐσωκλείουν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

**ΜΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ
ΤΑΣ ΠΑΛΙΑΣ ΛΑΜΑΣ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ**

Φεράτε τας εἰς τὸ ἐργαστήριόν μας ὁδὸς ΑΘΗΝΑΣ
69—ὀπισθεν τῶν κιγκλιδωμάτων τοῦ ἡλεκτρ. σιδη-
ροδρόμου—τὰς μεταβάλλομεν εἰς καινουργεῖς ἐπανε-
πεξεργαζόμενοι ταύτας δι' ἐιδικῶν ἡλεκτροκινήτων
μηχανημάτων, ὥς γίνεται εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

ΕΤΑΙΡΙΑ «Α Σ Τ Ρ Ο Ν» ΑΘΗΝΑΣ 69—ΑΘΗΝΑΙ

Διὰ τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων
σας νὰ μεταχειρίζεσθε μόνον
τὰς γυνσίας Γερμαν. Βαφὰς **ARTI**
ποῦ οὐδέποτε ξεβάθουν. Πωλοῦνται
στὰ Φαρμακεία Ἑμπορικὰ τῆς Συνοικίας
σας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ **ΤΕΧΝΗ** ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑ' ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

ΚΡΕΣΙΒΑΛ

Ἐναντίον τοῦ Βηχός
καὶ τῶν Βρογχικῶν
Καλάσεων

